REDEEMER COLLEGE LIBRARY
PER/BX 1401/.C36

ABC AUDITED PAID CIRCULATION

CALVINIST CONTACT

DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY

Address all communications to: Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont. — Phone 547-1488 and 547-1489.

Authorized as Second Class Mail, Post Office Department Ottawa Ontario, and for payment in cash, Postage paid at Hamilton

MAY 22nd, 1964 - No. 647 - 19th YEAR OF PUBLICATION

Werken voor de kost

Binnen vijf jaar zal Noord Amerika klaar moeten zijn om zich geheel aan te passen aan een geautomatiseerde wereld. Werk, in de dagelijkse zin van het woord, zal meer en meer verdwijnen. Op dit moment is het reeds zinloos om te spreken over een wegnemen van blijvende werkloosheid. Werkloosheid zal niet minder maar meer worden.

Training en herscholing zullen nodig zijn, omdat de arbeidsmarkt binnen afzienbare tijd een geheel ander beeld te zien zal geven. Maar laat niemand denken dat herscholing, hoe breed opgezet ook, de oplossing zal brengen. De tijd is heel dicht bij, dat veel van de thans door mensen uitgevoerde productie zal worden teruggebracht tot een knop hier en een handle daar. Gedeeltelijk is het al geen toekomst meer, maar werkelijkheid.

Het inkrimpen van de arbeidsmarkt heeft ernstige implicaties voor onze samenleving, waarin de welvaart is gebasseerd op de betaling voor arbeid. Daarin zouden wel eens drastische veranderingen nodig kunnen blijken. De tijd om een nieuw systeem te bedenken is echter wel erg kort, zo al niet te kort. Niemand kan nog vertellen hoe het moet, omdat men de noodzakelijkheid van een nieuw systeem eerst sinds een jaar of twee is gaan inzien. Momenteel hangt de zaak nog scheef. De technische vooruitgang heeft de productie van goederen reeds belangrijk opgevoerd, maar het probleem van de distributie van die goederen is grotendeels nog niet opgelost. Die sukkelt nog ver achteraan.

Bovendien, de nieuwe technologie, die de mens van de slavernij van de arbeid bevrijd, kan niet gebruikt worden in Noord Amerika alleen, gescheiden van de rest van de wereld. De wetenschap en de computers gaan al meer een belangrijke rol spelen. De invloed daarvan blijft niet beperkt tot een continent, maar wordt of is reeds universeel. De gehele wereld deelt daarin. In de korte tijd, die ons nog rest, voordat de automatisatie het leven in de westerse wereld geheel verandert, zal moeten worden gebruikt om de minder ontwikkelde landen zo spoedig mogelijk op voet van gelijkheid te brengen.

Dit zijn wel de voornaamste gedachten, die prof. dr. Bernhard J. Muller-Thym te berde bracht voor de Canadian Management Centre van de Amerikaanse Management Association. Dr. Muller-Thym is professor aan het Massachusetts Institute of Technology.

Aan dit laatstgenoemde Institute zijn zeer knappe mensen verbonden, waarvan Dr. Muller-Thym er één is. Het is dus maar niet de eerste de beste, die deze gedachten naar voren bracht. Bovendien werden zij voorgelegd aan een geselecteerde groep van mensen, die in het industriële en zakenleven een leidende plaats innemen. Alles bijeen genomen mag men dus wel waarde hechten aan hetgeen is gezegd.

Dit kan ons wel wat onrustig maken en ons ongemakkelijk doen gevoelen. Indien dit zo is, in welke richting beweegt de wereld zich dan? Wij zijn er zo aan gewend, als wij iedere week vast ons inkomen hebben, hetzij uit ons beroep of uit onze zaken. Wij moeten, volgens deze vooraanstaande geleerde, er rekening mee houden, dat dit alles wellicht spoedig gaat veranderen. Maar hoe het veranderen zal weet zelfs iemand als Dr. Muller-Thym niet te vertellen. Wij varen dus een dichte mist tegemoet.

Heeft het dan zin om erover te schrijven? Niemand kan ons toch blijkbaar vertellen hoe wij onze gedachten daarover moeten ordenen. Het wordt ons nu in klare bewoordingen opnieuw voorgehouden, maar eigenlijk wisten wij er al iets van. Professor Van Riessen heeft ons in zijn boek "De Maatschappij van Morgen" reeds gewaarschuwd. En behalve Dr. van Riessen zijn er nog wel anderen geweest, die in gelijke zin gesproken hebben. Maar hoe het probleem opgelost moet worden is een onderwerp op zichzelf. En daarvoor zijn de antwoorden nog niet verschaft.

Toch is het goed en zelfs nodig, dat wij aandacht geven aan hetgeen zich aan het voltrekken is. Hoe alles dan ook worden mag, de tekenen wijzen er duidelijk op, dat de weg voor een doorgevoerd socialisme gebaand wordt. Dit betekent onder meer zoveel, dat de staat al meer regelend en reglementerend gaat optreden. Het gevaar, dat de overheid al meer de grens van haar bevoegdheid zal overschrijden is niet alleen iets van de toekomst, maar wordt in onze dagen reeds werkelijkheid. Dit brengt mee, dat de persoonlijkheid van de individuele mens al meer in het gedrang komt en wij met elkaar al meer een massa worden, en dus ook als een massa worden behandeld.

Daar kan onze christelijke overtuiging zich toch moeilijk mee verenigen. God heeft de mensheid wel als een eenheid geschapen, maar Hij heeft de individuele mens toch met Zijn Beeld gesierd. De waarde van die individuele mens ligt niet in de eerste plaats in zijn functie in de menselijke samenleving, maar in zijn ambt als beelddrager Gods.

Behalve dit echter, moet de ontwikkeling der dingen er ons stellig ook toe brengen ons werk, onze dagelijkse arbeid, in het juiste licht te zien. Wij zijn in gevaar de Goddelijke roeping daarin te verliezen, als wij die al niet verloren hebben. Het is ook in Christelijke kring helemaal niet vreemd, als wij vragen wat iemand "voor de kost doet". Daarnaast hebben wij in feite een karakterisering gegeven van ons dagelijks werk. Wij doen het voor de kost. Een mens moet toch eten? Het klinkt ons onwerkelijk en onpractisch in de oren, wanneer wij spreken over een Goddelijk beroep en over Godsdienst in onze baan.

En als wij nu iemand, die er iets meer van weet dan de gemidbelde man, horen zeggen, dat aan velen de arbeid ontnomen zal worden, naarmate de automatisatie de overhand krijgt, dan bekruipt ons een onrustig gevoel. Als dit zo zal worden, wat dan? Wat verliezen wij dan? Het antwoord moet zijn, dat velen dan hun bron van inkomsten zullen verliezen. Bestaanszekerheid noemen we dat.

Op het gevaar af, dat iemand ons irreëel zal noemen, wagen wij het toch een paar andere vragen te stellen. Indien de automatisatie aan velen het werk ontneemt, moet onze grootste zorg dan niet zijn, dat ons daardoor de gelegenheid wordt ontnomen mede-arbeider Gods te zijn? Zou dit de dreiging kunnen zijn van de komende mechanisatie, dat velen de gelegenheid niet meer zullen hebben in hun werk van alle dag, bezig te zijn voor hun Heiland?

Christelijk-sociaal denken en bezig zijn is niet alleen een kwestie van een vakvereniging. Het is stellig ook het werk, de dagelijkse arbeid op te heffen tot de hoogte, dat het niet gedaan wordt voor de kost, maar voor God. Helaas zien wij maar al teveel, dat ook onder Christenen het werk wordt gedegradeerd tot een noodzakelijke bezigheid, omdat men nu eenmaal niet zonder geld kan. Zou het kunnen zijn, dat God ons doet zien welke ontwikkeling wij tegemoet gaan, omdat Hij ons in Zijn liefde weer tot Zich trekken wil? Opdat wij onze arbeid aan Hem zouden opdragen?

Er is verschil in werken en werken. Het maakt verschil of wij ons werk doen, omdat het nu eenmaal moet, of dat wij metterdaad trachten heel onze ziel er in te leggen, dat wij er Hem in willen eren en dienen, alsof Hij onze onmiddellijke werkgever was.

Neen, dit heft het probleem van de automatisatie niet op. Dit probleem staat nog levensgroot voor ons, en wij zullen daar op de juiste tijd en de juiste wijze over en van moeten spreken. Maar wij mogen dit probleem gelovig in Gods hand leggen en Hem vragen de weg te wijzen.

Doch daarbij willen wij denken aan hetgeen God Zelf in Zijn Woord heeft gezegd: ". . . wie Mij eren, zal Ik eren." (I Sam. 2:30)

D.F.

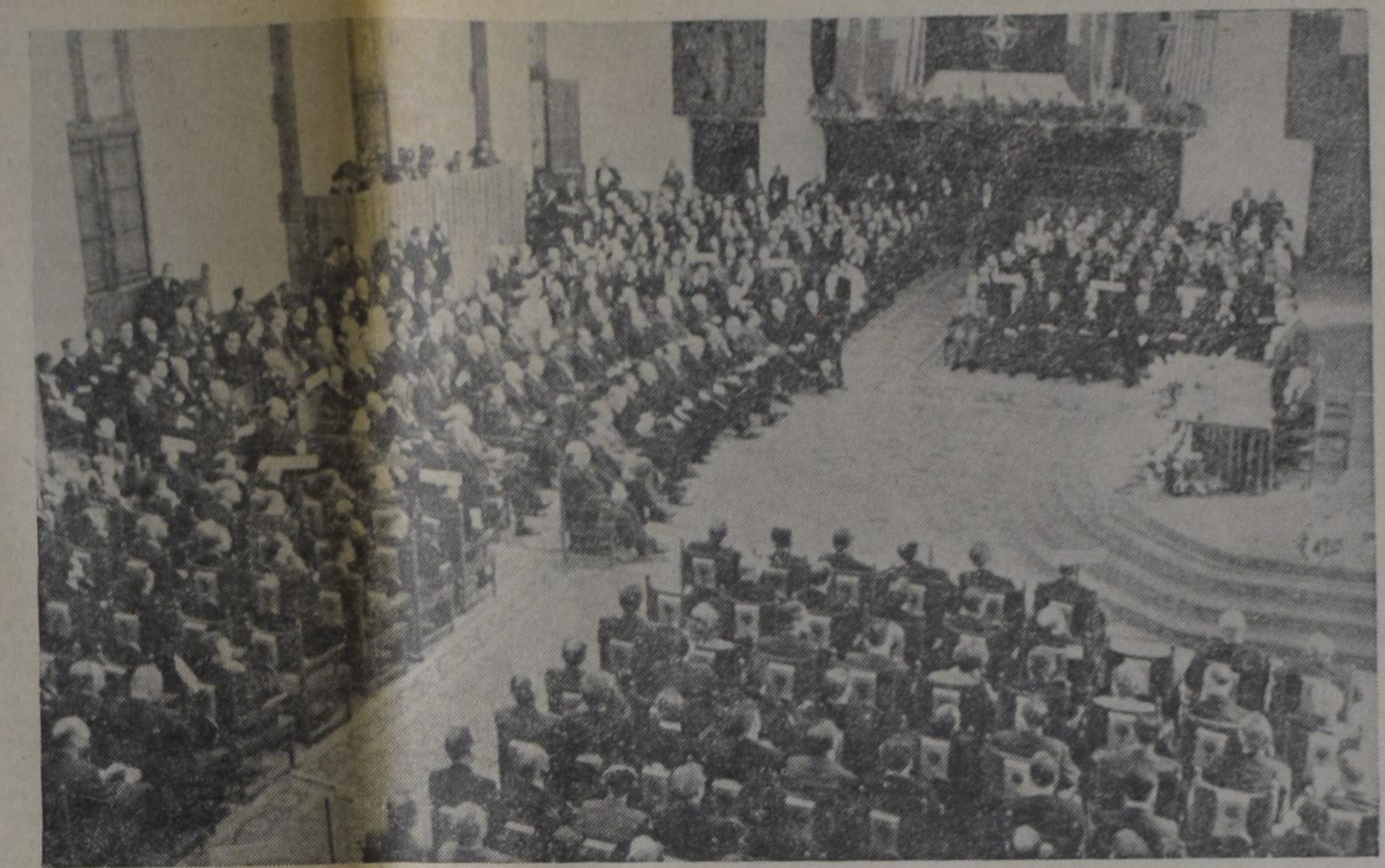

NAVO-CONFERENTIE IN DEN HAAG

Een overzicht van de Ridderzaal in Den Haag tijdens de openingszitting op 12 mei 1964 van de NAVO-voorjaarsconferentie.

Public Schools

Een onzer abonnees zond ons onderstaand knipsel uit de Toronto "Telegram" onder de "Letters to the Editor". Hij tekent hierbij aan:

"NIEMAND SCHIJNT VOOR 'PUBLIC SCHOOLS' TE VOELEN". Dit is de inhoud van het knipsel:

CHRISTIAN SCHOOLS?

Non-christian parents would be quite surprised if they were to pay a visit to the "public" schools their children attend and into which they pour their taxes. There they would find an inexplicable pro-Christian bias.

I first became aware of the situation the other day when I searched the shelves of the school library for a book of world religions. Only Christian books were to be found, classified as "religion". I located works on other religions on the "mythology" shelf. I reported this to the librarian, but no action has yet been taken.

The matter goes further. Each day Christian scriptures are read. In some public schools a curricular subject, ironically entitled Religious Education, deals solely with the Christian faith.

When is the public going to wake up to such partiality? Better yet, when are school officials going to? If action is not taken soon to eliminate the prejudice, why not change the word "public" in the names of our schools to "Christian"?

R. Pritchard

In een veranderde wereld

door Prof. Dr. S. U. ZUIDEMA

Er is in Nederland onlangs een congres gehouden, waar de hoofdschotel bestond uit de bespreking van het onderwerp: "Een veranderde kerk in een veranderde wereld".

Men kan en behoort respect te hebben voor de organisatoren van dit congres, omdat zij de aandacht van de congresgangers wilden bepalen bij de veranderingen, die in onze dagen niet van de lucht zijn, en die ook de kerk niet onopgemerkt aan zich voorbij mag laten gaan. Of ze het wil of niet, zij verandert mee, omdat zij, ook al mag zij niet van de wereld zijn, toch *in* de wereld is, en niet op een eiland zit.

De diepst ingrijpende verandering, die wij in de laatste jaren moeten constateren, is de oecumenische gezindheid en de irenische instelling, die bij deze gezindheid aansluit. Gelijke tred hiermede houdt de eschatologische instelling van de kerkelijke leidslieden en van de kerkmensen. Eschatologisch en oecumenisch zijn de toverformule's, waarmede in onze dagen op grote schaal gewerkt wordt, en die 't doen. Een gevestigde en zich vestigende "particuliere" kerk, "denominatie" geheten, kan daar maar moeilijk meer de rechtsgrond van eigen bestaan en voortbestaan verdedigen. Zij zal op z'n minst moeten belijden, dat zij de waarheid Gods in Christus ook maar ten dele kent, en dat zij — men acht dit n.l. helaas hetzelfde — van zichzelf moet belijden, dat zij eenzijdig, hoogst eenzijdig is en beslist mank gaat, en ook niet anders zou kunnen. Hoogstens kan zij, hoezeer dan ook overdreven en overbelicht, een deel-waarheid van de heilswaarheid Gods, belijden. Immers, de volle waarheid zal ons eerst in het hiernamaals geopenbaard worden. Wat haar nog wel mogelijk is, bestaat hierin, dat zij oecumenisch leert van de andere kerken, daarmede samenleeft en samenbelijdt, om elkanders deelwaarheden en partiëel belijden aan te vullen. Niet, dat langs oecumenische weg de Waarheid daarmee gegrepen is; maar wel is aan de betrekkelijkheid van eigen belijden, waarheidsinzicht en waarheidsbeleven iets verbeterd. De bereidheid tot onderlinge communicatie levert een zeer gewenste aanvulling en een correctie op eigen eenzijdigheid op. Wij kunnen van elkaar leren, moeten bereid zijn tot luisteren, van eigen tekort en relativiteit overtuigd zijn, en wij kunnen door deze bescheidenheid in ons zelfbesef heilzaam van eigendunk, valse zelfhandhaving, betweterigheid en krampachtige dogmatisme worden verlost.

Deze houding staat diametraal tegenover die van degenen, die zich geroepen zagen tot afscheiding en tot het stichten van een eigen donominatie. Zij gingen er van uit, dat in de kerk, waarin zij tot nu toe hadden geleefd, wantoestanden in leer en leven werden gesanctionneerd, dat men hieraan door de continuering van eigen lidmaatschap niet op schuldige wijze mee de verantwoordelijkheid mocht dragen, maar dat ze door woord en daad hiermee moesten breken, en *aan* de anderen iets te leren hadden, wat van wezenlijke, principiële en beslissende betekenis was.

Ongetwijfeld blaast dit oecumenisme de wind in de zeilen van de grotere en grootste kerkformatie's. Is het nog een wonder te achten, dat Rome hier wel bij vaart, dat het zich aan zichzelf voorzover dit binnen het Rooms-Katholiek kerkbesef maar mogelijk is, als wereldwijd oecumenisch presenteert, en er open voor staat om de deelwaarheden, die op eenzijdige en scheefgetrokken wijze in andere kerken beleden worden, in zich op te nemen, aan zich te assimileren, om zo als Rooms-Katholieke kerk de oecumenische kerk bij uitnemendheid te zijn?

Doch ook binnen en op het z.g.n. Protestantse erf doet zich hetzelfde nieuwe verschijnsel voor: de grote en grotere kerken hebben alleen daarom al iets voor boven de kleineren, benauwde en benauwende, benepen en enghartige kerkformaties. Oecumenisch en irenisch denken en aanvoelen geeft haar als vanzelf een voorsprong.

Deze verandering heeft zich kunnen voltrekken mede dank zij de nieuwe communicatiemiddelen, die door de technische uitvindingen van de laatste decennia ons ter beschikking staan. Ons. Wie zijn die "wij"? Het zijn allereerst degenen, personen of organisaties, die zich de macht over deze communicatiemiddelen, zoals de pers, de radio en de televisie, hebben verworven, en het is ten tweede, het "publiek", dat door deze communicatiemiddelen wordt bereikt. Juist, omdat communicatiemiddelen de duizenden, tienduizenden en millioenen ter wereld tegelijkertijd bereikt, worden zij afgestemd niet op wat hen verdeelt, maar op wat hen verenigt. Zij bouwen en intensiveren dusdoende een nieuwe "community" op, die verschillen en geschillen zoveel mogelijk verdoezelt en wegwerkt, en daardoor onherroepelijk nivellerend te werk gaat. Er wordt een nieuwe "public opinion" gevormd, die de huiskamers verovert, en die niemand meer buiten de deur kan houden. De gemakkelijkheid van het intercontinentale verkeer doet hier nog een schepje bovenop. Ieder staat met ieder in contact; bewegingen van wereldwijde omvang zijn zonder veel moeite te vormen en in stand te houden. Het eigene, de eigen roeping, de eigen verantwoordelijkheid wordt hier al meer en meer het slachtoffer van. Wij *worden* gecommuniceerd vóór wij het weten, en onze eigen bijdrage verschilt al minder van die bij de "democratische" verkiezingen: ze kan als een onpersoonlijke, kwantitatieve bijdrage worden beoordeeld, en in het cijfer 1 worden uitgedrukt, of in de krant van de krantenkoning welwillend worden opgenomen onder de "democratische" tolerantie-rubriek: "Opinie van lezers".

De communicatiemiddelen zijn opinie-vormend op alle gebieden, waarop zij zich bewegen; en de machthebbers over deze middelen zijn de vormers van de opinie. En van meer dan van de opinie, immers van alles van wat maar communiceerbaar is, zij zijn de vormers van de *mens* van vandaag; zij maken en hermaken de mens naar het patroon, dat hun belieft.

De "gemiddelde" mens, de uniforme mens, de confectiemens, de wereldmens, de fatsoenlijke mens, de religieuze mens, de politieke mens, de medemenselijke mens, de irenische mens, de oecumenische mens, de pacifistische mens, de mens van het wereldgeweten, de mens van het community-ideaal, de moderne mens, en vooral de mens, die zichzelf respecteert als de zelfstandige, souvereine mens, die over zichzelf en eigen oordeel, smaak, keuze, levensontwerp, religie en a-religieusiteit beschikt en beslist, en die niet dóór heeft en ook vooral niet dóór moet hebben, dat de krantenmagnaat, de radio- en televisie-machthebbers hem deze waan gedurig bijbrengen, maar intussen hem maken en breken, en

(Vervolg op pag. 3)

VROUWEN RUBRIEK

Redactrice: Mrs. A. Wagenaar
67 Victoria St., Blenheim, Ont.

Federation Day

Hello Ladies,

For the last time, we want to draw your attention to our forthcoming federation day on June 3rd. We are conscious of the fact that not all can attend, but for those who are planning to go to Kingston on that day it promises to be an important day. With justifiable pride we hope to present as our speakers for the day, the Rev. N. B. Knoppers of Montreal and Dr. A. Hogenraad M.D. of Brockville. The morning session begins at 10.30 D.S.T. sharp!

The ladies from Kingston are doing their utmost to help make this day a success. It is to our benefit that we have one of our boardmembers, Mrs. G. Van Steenbergen, living so close to Kingston. That way we can keep in close contact with the committees.

In conclusion we want to give directions to the Chr. Ref. Church in Kingston where we hope to meet on the evening of June 2nd, at 8 o'clock. In Kingston take interchange 102, Division St. South. Then take the second street to the right which is Kirkpatrick St., just past Brookside & Price Dairy at your left hand. Take the first turn to the left, drive one block. This is Kingscourt Ave., the first church on your right is the Chr. Ref Church.

The Lord willing, we hope to see many of you there that evening. Until then,

The Board.

Support

YOUR CHURCH IN ACTION!

CHRISTIAN REFORMED WORLD RELIEF COMMITTEE

2417 Eastern Ave., S.E.
Grand Rapids, Michigan

a synodical board

FEDERATION DAY
CHR. REF. LADIES SOCIETIES

Men verzocht ons mede te delen, dat de morgenvergadering van de Chr. Ref. Ladies Federation Day, welke op 3 juni a.s. gehouden zal worden in de Queens University in Kingston, Ont., zal aanvangen om 10.30 in de voormiddag.

De programma's, die tevens bewijs van toegang zijn, zijn verkrijgbaar bij de penningmeesteresse van de Federation, Mrs. M. Brandsema, 170 Marlboro St., Brantford, Ont.

Overigens verwijzen wij naar de advertentie in dit nummer.

Leven

De winter is weer
gezwicht
Voor het goude
lentelicht.
En een jonge tere
groei
Komt langzaam tot volle
bloei.
Kom Heer, Die al 't leven
voedt
't Met Uw zegen
tegemoet.

Wilma Jonkheer

De Indianen in James Bay verwelkomen de Canadese Gans

DOOR DOUGLAS OMAND

(Can. Scene) — Het voorjaar komt in Canada heel langzaam en een van de laatste plaatsen die eindelijk door de lente wordt bereikt is wel de kuststrook van James Bay, maar nergens wordt ze met meer enthousiasme begroet. Hier betekent de komst van de lente de terugkeer van de Canadese ganzen naar hun zomernestgronden, en dus volop voedsel. Deze kust-Indianen leven van de jacht. Hun vallen en strikken leveren net genoeg huiden op om hen in staat te stellen enkele noodzakelijke aankopen te doen — meel, suiker, thee, reuzel, bakpoeder, kleren en het voornaamste van alles, ammunitie. Hun hoofdvoedsel bestaat echter uit wild. Vanzelfsprekend gelden de jachtvoorschriften voor de sportmensen niet voor deze Indianenbevolking, wier leven afhangt van wat ze kunnen neerschieten. Hun voedsel verandert met het seizoen en bestaat zomers hoofdzakelijk uit vis; eland, bever, sneeuwhoender en konijnen vormen hun maaltijden in de winter, terwijl in de lente de grote Canadese ganzen, die noordwaarts vliegen zoals zij dat reeds eeuwenlang hebben gedaan, van hun winterverblijven aan de moerassige kusten van Zuid-Amerikaanse staten, hun tafel sieren.

In april pakken deze Indiaanse nomadenstammen, die gewoonlijk uit ongeveer 12 gezinnen bestaan, hun boeltje bijeen en verhuizen van hun kamp op de jachtgronden naar de kust. Het reizen valt zwaar, want het ijs op de rivieren is al op drift geraakt en de honden moeten zich dan ook tot het uiterste inspannen om de zwaarbeladen sleden door de zacht geworden sneeuw te trekken. Ergens langs de kust wordt door de oudere mannen dan een kampplaats uitgezocht, gewoonlijk op een hoog rotsachtig punt, waar het water gemakkelijk wegloopt. In dit deel van het land, waar geen bomen meer groeien is brandstof een kostbaar iets. De ideale kampplaats is dan ook een plek langs de rivier, waar zich aan het strand veel drijfhout heeft opgestapeld, daarheen gevoerd van ver uit het binnenland door het water van de rivier.

Terwijl er op de ganzen wordt gewacht, jagen de jonge mannen op elanden, korhoenders of sneeuwhoenders, en zetten zij strikken op voor konijnen.

Ook de ouderen hebben het druk. Op lange palen worden vallen bevestigd, die dan langs het zee-ijs worden opgesteld voor het vangen van de lentelekkernij — haviken en uilen.

De eerste ganzen arriveren tegen het einde van april, kleine groepen van 3 of 4 als voorboden van de grote trek. Lokeenden worden vervaardigd (ruw houten modellen van ganzen, zwart en wit geverfd) en over een afstand van 10 mijl aan elke kant van het kamp worden langs de kust hinderlagen uit sneeuw en ijs opgezet.

De eerste dag worden er gewoonlijk slechts 1 of 2 ganzen binnengebracht, maar die worden eerlijk verdeeld, zodat ieder een klein stukje van die eerste opbrengst kan proeven.

Spoedig wordt de oogst echter groter en de eerste dag dat men een werkelijk goede vangst van en dozijn of meer ganzen het kamp heeft binnengebracht, wordt er door de vrouwen een feestmaaltijd aangericht, de "sakabonn" ("geroosterd boven een open vuur"). De ganzen worden aan een touw boven het vuur gehangen en langzaam gedraaid. Het afdruipende vet wordt weer opgevangen, want aan ganzenvet wordt de voorkeur gegeven boven boter. In dit land, waar wild het verschil tussen leven en dood betekent, wordt niets verknoeid. De poten, de kop, de beenderen en de ingewanden worden gebruikt in stamppotten en soep. De veren voor het vullen van slaapzakken, en zelfs het bloed wordt opgevangen om pudding van te maken, terwijl een deel van het ganzenvlees boven een wilgenvuur wordt gerookt, zodat het voor de zomer kan worden bewaard.

De mannen zijn uitstekende scherpschutters en als de migratie haar hoogtepunt bereikt zijn de vrouwen van de ochtend tot de avond kortsachtig bezig met het plukken en bereiden der ganzen om de gestadige toevoer bij te kunnen houden. Binnen enkele dagen zijn alle ganzen echter verdwenen naar de kust waar zij hun nesten bouwen op de stranden langs de Hudson Bay. De rust keert terug in de kleine nederzetting en met en gerust hart en een welvoorziene provisiekast wordt de zomer afgewacht.

THE PIG

The boy held in his hand two nickels.
A fortune for a child that's five years old.
What should he get? An ice cream cone,
A bar of chocolate, candy, chewing gum?

He asked his father and his mother what to do.
Here, take this piggy bank, and keep your money.
Twi nickels are a dime! Ten dimes make a dollar!
Yet, the advice they gave was incomplete.

For he was taught to get, but not to give.
The tinkling of the coins was music to the child.
The first notes of the theme song for his life.
All that he ever did was try to feed THE PIG.

John Koopmans

Een astroloog als hofleverancier

In het Nederlandse dagblad "Trouw" lazen wij een bericht, dat afkomstig was van de KRO-rubriek "Buurmans Krant". Hierin stond onder meer, dat prinses Irene en prins Carlos in Parijs bij de Franse astroloog op bezoek zijn geweest. Blijkbaar moest deze sterrekijker vertellen, wat het bruidspaar boven het hoofd hing.

Hier volgt een gedeelte van het krantenbericht: "Deze (dit is de astroloog Rabs) had het verloofde paar medegedeeld dat Charles Hughes de Bourbon Parma Koning zal zijn en dat 't paar nog 'n goede kans heeft om al hun vraagstukken en moeilijkheden op te lossen maar dan op voorwaarde, dat dat zij trouwen op woensdag 29 april.

Volgens de astroloog zijn er ook moeilijkheden te verwachten en wel begin juni. Maar die hebben slechts betrekking op de erfenis van prinses Irene. Koningin Juliana zou het huwelijk wél bijwonen maar niet zonder veel moeilijkheden met het Nederlandse parlement."

Inmiddels is de huwelijkssluiting voorbij, en de Koningin is er *niet* bij geweest. De helderziende heeft dus toen een donker ogenblik gehad. Overigens moet het velen toch wel pijnlijk treffen, dat het jonge paar bij een dergelijke man leiding zoekt.

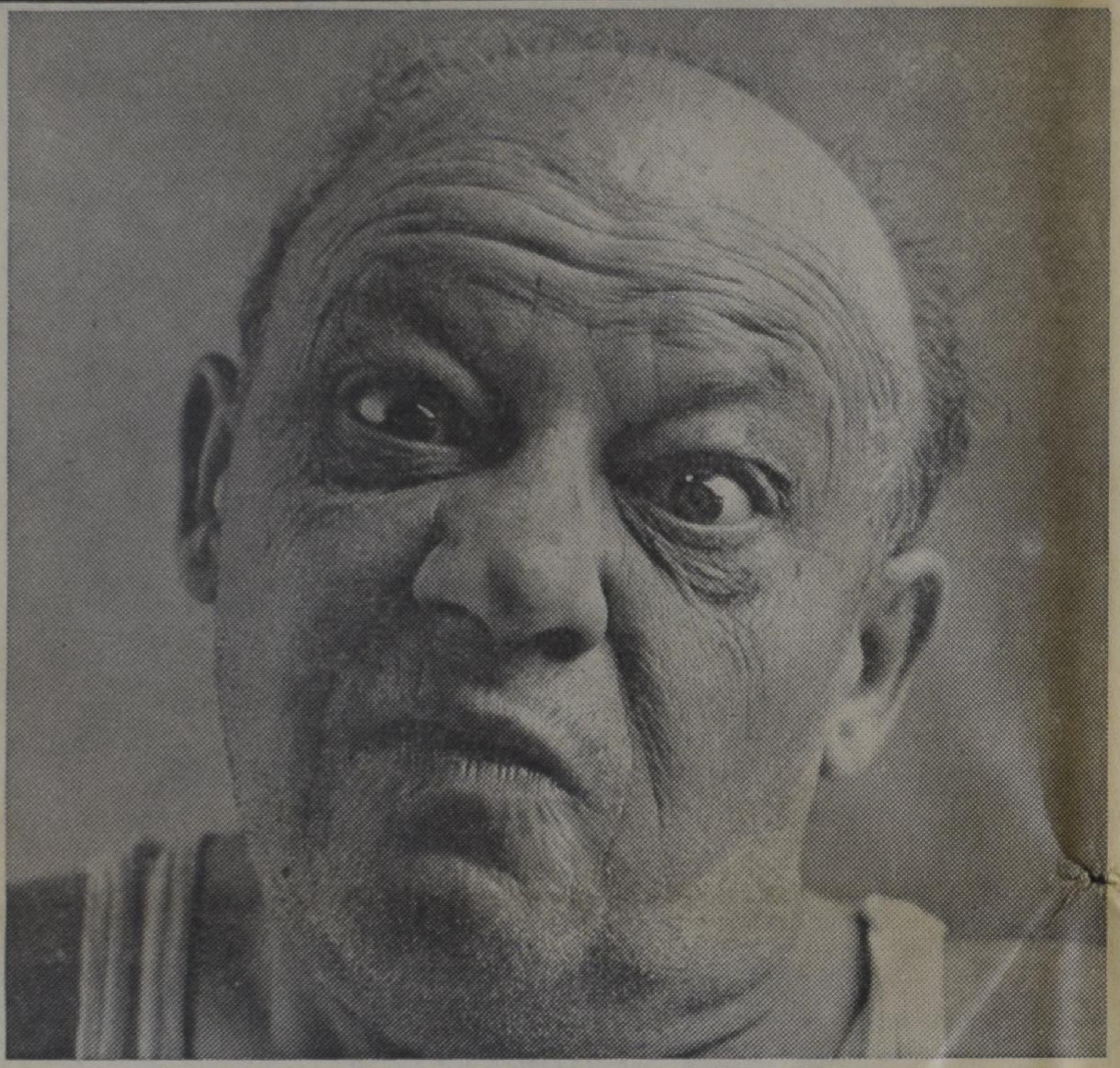

Hoe scheert U zich als de badkamer bezet is?

☐ Ga naar het benzinestation op de hoek,

☐ Bouw een extra badkamer,

☐ Gebruik een wastafel in de woonkamer,

of

☐ Schaf een **Remington Lektronic II** zonder snoer aan en scheer U waar U wilt.

De Lektronic II voorziet in zijn eigen energie. Het werkt boven, beneden, in elke kamer van het huis. Zelfs buitenshuis.
U behoeft derhalve niet meer aan aanrechten, snoeren en stopkontakten te denken. Met de Lektronic II scheert U zich overal geweldig.

Energiecellen bevatten de stroom voor talloze keren vlug en gerieflijk scheren. Om het opnieuw te laden, schakel eenvoudig het speciale snoer de avond tevoren in.

Als U mocht vergeten om het opnieuw te laden, schakel dan gewoon het snoer in en scheer. U behoeft niet te wachten. Geen half geschoren gezicht.

De Lektronic II heeft, evenals alle andere Remingtons, verstelbare rolkammen voor gerieflijkheid. En messen gemaakt van chirurgisch staal.

Doch het grote kenmerk is het gemak van geen snoer. Geweldig voor in huis, in de cottage, voor de reiziger. En het is veel voordeliger dan een badkamer bij te bouwen.

REMINGTON
Lektronic II

The Christian Choir Association
"Crescendo" of Ontario, Inc.
will hold its

11th Annual Music Festival

D.V. on MONDAY. AUGUST 3rd. 1964
in the ONTARIO PARK (near BRANTFORD).

All participating members (choirs or bands) are requested to send 2 copies of their free selection to the musical advisor before June 15th.

Any non-member group of either choir or band is most welcome to participate as guests for the day if 2 copies of each (2) free selections are sent to:

PETER SPOELSTRA, Musical Advisor,
71 Green Road,
Stoney Creek, Ont.

For the Board,
Donald Buma, President.

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN
HIGH SCHOOL SOCIETY

ANNUAL MEETING

FRIDAY, MAY 29th, 1964

at the

CHRISTIAN EDUCATIONAL CENTRE

(behind the High School) on West 5th Street, Hamilton, Ont., at 8 P.M. o'clock.

Due to the many changes in the top of our board and organizations your presence is urgently requested.

B & A

Ready Mixed Concrete

Bus. 545-5837 Res. 383-9585
75 West 3rd Street
HAMILTON, ONT.

FOR BETTER QUALITY AND BETTER PRICE $$$

Consult us first.
When calling always ask for Bob.

Prop. BOB LOOYENGA.

CALVINIST-CONTACT
DUTCH-CANADIAN CHRISTIAN WEEKLY
P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Phone 547-1488 and 547-1489

Editorial Committee: Revs. J. Geuzebroek (president), F. Guillaume, Dr. R. Kooistra, J. Van Harmelen, A. H. Venema (secretary).

Managing Editor: D. Farenhorst.
Publisher: Guardian Publishing Company Ltd., Hamilton, Ont.

Calvinist-Contact is published Friday every week.
Closing date: Saturday before date of issue.
Subscription price: $ 5.00 per year.

Alle communications should be addressed to the office of Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Station B, Hamilton, Ont.
Articles in this paper express the viewpoint of the authors and do not necessarily express the opinion of the editors.
The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.
Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

Please inform us immediately of any change in your address.

In een veranderde wereld

(Vervolg van pag. 1)

gevallen. Schumpeter heeft, vaak op cynische wijze, hierover in zijn laatste geschrift: Capitalism, socialism and democracy, behartigenswaardige dingen gezegd.

Wij leven in een veranderende wereld. En of! Wie had een eeuw geleden kunnen dromen van de enorme progressie in 's mensen technische vaardigheid, in de groot-industriële productiemacht, in de toepassing van onvermoede technische uitvindingen, in de medische wetenschap en de medische kundigheden, in 's mensen beschikkingsmacht over formidabele krachten, zoals het tijdperk van de atoomenergie, dat wij nog maar juist zijn ingetreden, door de uitvindende ontdekking van de atoomsplitsing, die wij mensen kunnen bewerkstelligen; in de militaire machtsvermeerdering, die de beide grootkampen der huidige mensenwereld, Amerika en Rusland, wel dwingt om de weg van het vergelijk op te gaan, niet vanwege de pacifistische fanfare-leuzen, die in beide kampen worden aangeheven, maar enkel vanuit de nuchtere overweging, dat het gaat om eigen naakte eigenbelang en lijfsbehoud, uitgedrukt in een miljoenenschaal?

Een reactionnair, die hiervoor zijn ogen sluit en die zich, romantisch weemoedig en romantisch wreedaardig, een wereld droomt, waarin de herdersfluit en de veeteelt zo ongeveer het een en het al zouden zijn.

Wij leven immers op zulk een wijze in een veranderende wereld, dat er bij inbegrepen is, dat de geschiedenis onomkeerbaar is. De weg terug naar het verleden is ons afgesneden; zij kan alleen in musea en geaestheticeerd bewandeld worden. Zoals een kruis nu als sieraad in onze woningen aan de wand prijkt, maar van z'n oorspronkelijke gebruiksbestemming voor goed is beroofd.

De waarheid, dat wij in een veranderende en derhalve ook in een veranderde wereld leven, wordt wel erg oppervlakkig, indien zij al onze aandacht dreigt op te vorderen, of ook, indien zij tot een centrale waarheid omtrent mens en wereld wordt gesteld. Dit laatste nu is eigenlijk het geval bij alle irrationalisme, dat immers menselijke machtsvorming centraal stelt en uit de aard der zaak de verandering als voorwaarde en als gevolg van menselijke machtsvorming op de voorgrond plaatst.

Want langs deze weg wordt onvermijdelijk de verandering en de veranderlijkheid niet alleen als feit, als "grondstof" van werkelijkheid en mensenleven aangediend, maar ook als norm de mens voorgehouden. Hij heeft te veranderen, zichzelf en zijn omgeving, en hij hééft zich aan de verandering, die hem overkomt, aan te passen. Verandering is zijn lot maar ook zijn daad, zijn daad maar ook zijn lot. De grondnorm voor het mens-zijn wordt dan de norm der zelfverandering en van het veranderen; de hoofdzonde de zonde der onveranderlijkheid, van het vasthouden aan eens verworven inzichten, principes, gedragspatronen, levenswijzen e.d.

Het thema: "De kerk in een veranderende wereld" kan onschuldig zijn. Immers, wij leven in een veranderende en met versnellende beweging veranderende wereld. Maar tien tegen één, dat dit thema de norm impliceert als een zeer centrale norm, uitdrukbaar in de imperatief: Verander!

Dan is m.i. het hek van de dam. Want wij zijn dan prooi van een verbijsterende gezichtsvernauwing en van een ontstellende roepingsverenging.

Zoals wij reeds zeiden, is de geschiedenis van enkeling en van samenleving onomkeerbaar. Met deze onomkeerbaarheid dient ernstig rekening gehouden te worden. Zij houdt o.a. in, dat het verleden niet ongedaan gemaakt kan worden, en dat dan ook de grootste revolutionairen niet bij machte zijn geweest, niet terug te vallen op heel wat, dat zij meenden radicaal te hebben afgebroken en te moeten afbreken. Een sofisme, ter rechtvaardiging achteraf, te beweren, dat men "voor de verandering" ook het een en ander van het vroegere had laten staan. Maar in feite is men dan slachtoffer van het oude, en gaat men onder de tyrannie van het oude gebukt.

Toch ligt hier ons grootste bezwaar niet tegen de huidige concentratie op de verandering als wet en als norm. Ons grootste bezwaar is, dat zij religieuze aspecten gaat aannemen, zodra zij centraal gesteld wordt, en tot een nieuwe religie leidt. De religie der verandering. Als evangelie en als wet.

Hoe diep dit kan doorwerken, blijkt b.v. uit de leidraad, die door heel de "Kirchliche Dogmatik" van Karl Barth loopt. Hij schrikt er nl. niet voor terug, alle openbaring Gods als een gebeuren, een "Ereignis" te beschouwen, en dan nader als een gebeuren, dat een gebeuren moet blijven en zelfs steeds opnieuw een gebeuren moet worden. Nog verder gaat hij, door te stellen, dat God niet "is", maar dat God Zelf een gebeuren is, een geschiedenis, en dat de veranderlijkheid tot het wezen Gods behoort. God is geschiedenis, ook in Zichzelf, ook afgedacht van alle verhouding en bemoeienis van God met de mensen. De veranderlijkheid wordt a.h.w. tot essentie Gods.

Het laat zich verstaan, dat, indien dit van God geleerd wordt, het stellig ook van de mens zal worden gezegd. Hij is wat God met hem doet en wat hij daarbinnen vrijmachtig met zichzelf doet. Hij is, wat God steeds opnieuw van hem maakt, en wat hij daarbinnen van zichzelf maakt. Hij is a.h.w. in de maak. De "definitie" van God is, dat Hij zichzelf vrijmachtig bepaalt (definiëert) en de bepaling van de mens is, dat hij door God bepaald wordt en binnen deze bepaling zichzelf bepaalt (definieert). Hij is de door God gedefinieerde zelf-definitie, waar geen einde aan komt, en waaraan de veranderlijkheid ten grondslag ligt.

Nu kan men deze nieuwe denkrichting slechts verstaan tegen de achtergrond van het denken van vorige eeuwen. Toen het rationalisme de toon aangaf. Het rationalisme, dat boventijdelijke beginselen kende, en dat aan deze boventijdelijke beginselen God, mens en wereld vastketende. Beginselen, die binnen het bereik van de menselijke geest zouden liggen, en die daarom niet alleen het schepsel, maar ook de Schepper open en bloot zouden weten te leggen voor de menselijke geest. "Er zijn geen mysteries", zo leerde de vader van het negentiende-eeuwse positivisme. Als God zou bestaan, dan was Hij volslagen definieerbaar voor de mens. Dank zij 's mensen beschikking over de boventijdelijke beginselen, waaraan zij naar hun wezen onderworpen werden geacht. De kennende geest is met zijn beschikking over eeuwig geldige en evidente beginselen van de mens, de niet-menselijke wereld en zelfs God vooruit. Hij is ook alle verandering vooruit, doordat aan de wetenschappelijke voorspelbaarheid ook door de verandering in beginsel geen paal of perk zou kunnen worden gesteld.

Wanneer in onze dagen sterke reactie tegen dit rationalisme de kop heeft opgestoken, dan zoekt zij houvast aan de veranderlijkheid in heel de werkelijkheid, en dan bouwt zij aan een veranderlijkheidsidee, die bij machte moet zijn, om alle beginsel en beginselmatigheid te ondermijnen.

De Franse denker Merleau-Ponty spreekt zo van de contingentie als de "stof der werkelijkheid". Hij wil er mee zeggen, dat de onberekenbaarheid, vreemdheid, onkenbaarheid en pure toevalligheid het laatste woord hebben bij mens en wereld, en dat derhalve het geloof in eeuwige, boventijdelijke beginselen stuk breekt op dit "wezen" der werkelijkheid. Men zou het paradoxaal zo kunnen uitdrukken: Het beginsel der werkelijkheid is zijn beginselloosheid, zijn beginselloze veranderlijkheid, en deze veranderlijkheid geeft geen enkel houvast. De wereld is een groot avontuur, en de mens doet aan eigen wezen onrecht, als hij ook niet zelf een avonturier is, als hij niet waagt en niet weet, dat hij gewaagd wordt. Het enig onveranderlijke is de grenzeloze veranderlijkheid, het enig houvast het radicale gemis aan houvast.

Dit hele verhaal zou ik u misschien wel gespaard hebben, als ik er niet van overtuigd was, dat de hedendaagse christen broodnodig moet weten, dat wij in een veranderde wereld leven, waarin wij vandaag geroepen worden tot de geestelijke strijd. Om zeker twee redenen. In de eerste plaats omdat wij, wanneer wij de nieuwe religie van de veranderlijkheid op ons pad tegenkomen, duidelijk moeten weten, dat wij hier met een beginselzaak van de eerste orde te maken hebben. Men kan met recht de strijd tegen *valse* zekerheden als wettige, goddelijke roeping aanbinden, en daarmede ook en vooral de strijd tegen de valse zekerheden van het rationalisme der vorige eeuwen. Daarbij zullen wij ook menig heilig huisje in onze eigen kring niet mogen ontzien. Niet, omdat een christen als zodanig reeds een beeldenstormer is en zijn taak enkel in afbraak zou bestaan. Maar omdat de valse zekerheden de weg naar de ware zekerheid versperren en het ons toch om de ware zekerheid te doen moet zijn. Doch wij moeten wel weten, dat wij van de regen in de drup komen, wanneer wij ons in deze strijd zouden verzwageren met degenen, voor wie de veranderlijkheid het een en het al is. Wie tegen valse zekerheden ingaat, zal moeten bedenken, dat er ook valse onzekerheden zijn, en dat deze valse onzekerheden onze tijdgeest bepalen.

Eigenlijk moet ik, om precies te zijn, het nog ietwat anders uitdrukken. Er is nl. momenteel een valse zekerheid, die het van alle andere valse zekerheden wint, en die ons de ware geloofszekerheid radicaal dreigt te ontnemen. Dat is de valse zekerheid van al die denkers, die met stellige zekerheid poneren, dat er geen zekerheden mogelijk zijn, en dat alle zekerheid uit den boze is. Met uitzondering van deze hun ene absolute onvoorwaardelijke stellige zekerheid. Die in de strik van deze valse zekerheid gevat is, is voor geen redenering meer vatbaar, voor geen argumentatie meer gevoelig, voor geen getuigenis vanuit de geloofszekerheid in Christus meer bereikbaar, omdat hij dit alles vantevoren reeds ondermijnd heeft met zijn ene ontwijfelbare zekerheid: Dat wij in een veranderende en veranderlijke wereld leven, en dat hieraan niets te veranderen valt.

Maar ook om een andere reden is het nodig, dat wij hiervan op de hoogte zijn gesteld. Zoals ik reeds zeide, geeft deze religie van de veranderlijkheid een vrijbrief, om ongehinderd op avontuur uit te gaan, eigen leven als experiment te beschouwen en aan te pakken, en om tot ongebreidelde machtsvorming over te gaan.

Dit laatste nu is de schrikwekkende keerzijde van deze veranderlijkheids c u l t u s. Onbesneden machtsvorming is er het gevolg van.

Als voorbeeld kies ik opnieuw het door mij reeds genoemde geschrift van Schumpeter. Hij beschouwt daarin de democratische vrijheid in een niet-communistisch, niet-socialistisch land een machtsmiddel voor het radicale socialistisch communisme, en hij wekt ons op, deze vrijheden ook voor dit doel te gebruiken. Om ze zo te gebruiken, dat ze tot ondergang gedoemd zijn. Socialisme, zo oordeelt hij, zal, wanneer het zijn doel bereikt heeft, deze democratie en haar vrijheden tot een nog grotere poppekast herleiden, dan ze ooit onder de barste fasen van oud-liberalistische overheersing is geweest. De machtswellust en machtshonger van de socialistische-communistische elitegroep heeft geen grenzen; zij is in deze veranderlijke, beginselloze werkelijkheid gerechtigd tot ieder willekeurig dictaat. Ze is er ook toe bekwaam. De formidabele technische en organisatorische machtsmiddelen, die ons vandaag ter beschikking staan, liggen voor deze machtselite voor het grijpen. Eenmaal in hun handen, is niemand meer in staat, zich hier tegen te organiseren of te verzetten. Hij is tot machteloosheid gedoemd, en zal er wel aan gewennen, om zijn leven in te richten naar de orders, die hij van boven ontvangt. Het recht van de sterkste wordt tot het enige recht. Eigenlijk ook niet zozeer het récht van de sterkste. Maar de naakte macht van de sterkste, die gelijk heeft *omdat* hij gelijk krijgt en er wel voor zal zorgen dat hij gelijk krijgt. En daarmede is voor hem het verhaal uit, en hij zorgt er wel voor, dat hiermede ook voor anderen het verhaal uit is.

Hier staan wij voor een der monsters van onze tijd. Het machtsdictaat van een machtselite. En nader het onbesneden machtsdictaat van deze elite.

Dit laatste mag er wel bij. Zeker in onze kring. Want er zijn er onder ons, die op zichzelf tegen machtsvorming en machtsuitoefening bezwaar maken, van oordeel, dat een christenmens als christen de weerloosheid in praktijk heeft te brengen als navolging van Christus. Weerloosheid is hier een ander woord voor lijdelijkheid. Zijn leven zou enkel lot, heel geen daad mogen zijn. Deze misvatting, die zichzelf in de praktijk slag op slag weerlegt, en die er toe bijdraagt, dat de machtsvorming van de ongelovige, georganiseerd of ongeorganiseerd, vrij spel heeft, rafelt het evangelie van de gekruisigde én opgestane Christus, van de opgestane én gekruisigde Christus, uiteen, en breekt daarmede het evangelie in stukken. Wij zijn wel degelijk tot machtsvorming geroepen, en dat overal, waar wij verantwoordelijkheid dragen. Zoals christenouders in hun gezin niet werkeloos mogen toezien, maar christenouders van de daad moeten zijn, geroepen, om het gezinsleven en het opgroeien der kinderen te beschermen, te leiden en te ordenen.

Het hangt er maar geheel van af, of deze machtsvorming werelds is dan wel, of zij geworteld en gegrond is in kruisdood en opstanding van onze Heiland en Heer. Zoals Paulus ons voorgaat in het gebed: "Dat ik Hem kenne en de kracht Zijner opstanding, Zijn dood gelijkvormig wordende". Het ene niet zonder en niet buiten het andere.

Hier staat elk christen voor een tweesprong. Een principiële. Hij staat er vandaag evengoed voor als hij er gisteren voor stond, in deze eeuw even stellig als hij er de vorige eeuw voor stond, in Canada niet minder en niet anders dan in Nederland, en in Nederland niet anders dan in Canada. Wat er ook veranderen moge en veranderlijk mag zijn, maar deze tweesprong zal zich tot Christus' wederkomst blijven aandienen. Hij zal zelfs des te beslissender en des te belangrijker zijn, naarmate de machtsvorming zich al meer concentreert, en machtsgroepen, machtsblokken in het publieke leven de dienst uitmaken.

Het is buiten kijf, dat wij een open oog moeten hebben voor de standen van zaken, die naar tijd en plaats zeer verschillend kunnen zijn, en die zich telkens en overal weer kunnen wijzigen. Maar deze taak is dan ook de zijne, en zich hieraan onttrekken betekent, dat men met een lauw christendom tevreden is en op zijn gemak gesteld is in deze welvaartseeuw van het Westen. Een veeg teken. De gemakkelijkste weg is nog altijd die van de assimilatie en adaptatie. Men komt dan de tweesprong nergens tegen, en dus geen keuzeplicht, en dus niet een eigen christelijke roeping. Maar wanneer adaptatie de sleutel is, die op alle problemen en situaties past, dan mag men er zeker van zijn, dat de Geest van Christus, Die ons het geloof geeft, om de wereld te overwinnen, bij ons niet aan het woord komt.

Die tweesprong ligt immers overal, waar de machtsconcentratie gevonden wordt. Op politiek erf, op sociaal-economisch gebied, op het terrein van onderwijs en wetenschapsbeoefening, op dat der massa-communicatiemiddelen.

Als de christen dit niet zou ontdekken, dan is de niet-christen er nog, om het hem zachtzinnig of hardhandig te leren.

De vraag is nu maar, of er onder ons zijn, die deze tweesprongen ontdekten, om daarna op te roepen tot christelijke machtsvorming en tegelijk af te manen van de wereldse machtsvorming. Naar het woord van Jozua zal zo'n enige onder ons er duizend jagen.

Ze gaan daarvoor een kruisweg, maar ook een opstandingsweg, beide tegelijk. Ja, één en dezelfde weg is kruisweg en opstandingsweg in enen. Naar de orde van de bedeling, die na Christus 'kruis en opstanding en vóór Christus' wederkomst nu heersende is.

Wij dienen goed te verstaan, dat de beginselleer van het rationalisme van even onchristelijke en ongoddelijke oorsprong is als de avonturiersleer van het huidig irrationalisme. Wie tussen beide en voor één kiest, kiest steeds tussen twee kwaden en voor één van beide kwaden. Wie voor het laatste kiest, kiest m.i. zelfs voor het grotere kwaad. Want hij kiest dan voor een onberedeneerde machtsvorming, die ook de dekmantel der redelijk-zedelijke argumentatie heeft weggeworpen, en de naakte macht aanbidt en najaagt.

Tien, ja duizend tegen één, dat hij alleen maar object van de machtsvorming van de weinige machtsmagnaten wordt: op onderwijsgebied, op het terrein der vakvereniging, op dat der communicatiemiddelen; dat zijn vrije keuzemacht misbruikt wordt tegen hem zelf en hij slachtoffer wordt van degenen, die zijn macht exploiteren en in hun gareel dwingen.

Maar de bevrijdende en verblijdende boodschap voor de evangelische christen is, dat hij geen slachtoffer en geen aanbidder van de naakte machtsvorming behoeft te zijn; en dat hij, omdat hij het niet behoeft te zijn, ook niet mag zijn. Omdat Christus hem voor een andere tweesprong plaatst, waar hij, van buiten af gezien, voor de keuze van de door Gods gerechtigheid besneden of de wereldse onbesneden machtsvorming staat, en waar hij, van binnenuit gezien, geen keuze heeft, maar, zoals van Luther gezegd wordt, in alle eenvoud zeggen moet: Hier sta ik, ik kan niet anders, God helpe mij.

Ja, dan komt de christelijke school, de christelijke universiteit, de christelijke vakvereniging, de christelijke pers en heel het christelijke communicatiemiddel voor de dag. Geen staat, die zichzelf als democratische rechtsstaat respecteert, die de vrijheid harer onderdanen tot deze activiteit een strobreed in de weg zal leggen. Maar ook geen land of volk, dat zichzelf als een vrij land en volk respecteert, dat op de lange duur verdragen kan, dat deze vrijheid zou zijn gekortwiekt, en dat deze christenkeus niet op voet van gelijkheid moet worden behandeld.

Het is een zegen van boven, wanneer de strijd voor en in de christelijke school, voor en in de christelijke hogeschool, voor en in de christelijke vakorganisatie, pers en politieke partij gevoerd mag worden. Het is een hemelse onderscheiding, wijl hier gelijkvormigheid is aan Christus' kruis- en opstandingsweg.

Het komt mij niet denkbeeldig voor, wanneer gesteld zou worden, dat door mij geprobeerd wordt, om Hollandse toestanden in Canada te importeren en om dusdoende het onderscheid tussen Nederland en Canada uit te wissen.

Ik zou hierop willen antwoorden, dat het zeker niet uitgesloten is, dat ik de dwaasheid zou willen begaan, U allen weer op Hollandse boerenklompen te laten lopen, of u te adviseren, Staphorst of Marken als ideaal voor Canada te prediken.

Maar is dit hier het geval?

Ik zou willen opmerken, dat ook wanneer iets tot vandaag aan de dag typisch Hollands zou zijn, daarmee nog niet bewezen is, dat het niet ook typisch-christelijk zou kunnen zijn. Dat het te betreuren kan zijn, dat het helaas nog steeds typisch-Hollands genoemd kan worden.

En waarom zouden wij dan niet in zulk een veranderende wereld kunnen leven, dat wat eens typisch-Hollands genoemd werd, door het ontwaken en de arbeid van Canadese christenen straks niet langer typisch-Hollands kan heten, omdat ook Canada dezelfde weg opging, en door uw aanwezigheid en biddend gehoorzamen aan onze hemelse Vader een veranderende wereld mag heten?

Ik vraag slechts. Ik koos daarom de vraagvorm, omdat de beantwoording aan u, en aan u alleen staat. Maar wel kan ik mijn diepe blijdschap niet verhelen over het feit, dat er hier reeds bewegingen in deze geest zijn ontstaan, en dat God deze bewegingen kennelijk met Zijn zegen begeleidt.

MOGEN WIJ AAN U VOORSTELLEN?

Fleurs de Hollande

BOLDOOT'S parfum, die Europa heeft veroverd, is thans ook van kust tot kust in Canada verkrijgbaar.

BOLDOOT
ANNO 1789

PARFUM - EAU DE PARFUM - EAU DE COLOGNE - SAVON - POUDRE

Speciale Jubileum Aanbiedingen
VRAAG NAAR DE BEKENDE
IMPERIALE EAU DE COLOGNE
met gratis zijden dameszakdoekje

Boldoot International Cosmetic Products
ALLEEN VERTEGENWOORDIGER VOOR CANADA:
Fred R. Vander Velde - P.O. Box 194, Hamilton, Ont.

FOR
Aluminum Siding
ALUMINUM WINDOWS AND DOORS
REMODELLING AND ALTERATIONS
Call
PETER DE VRIES
CARPENTRY
HOME IMPROVEMENTS
Phone 679-4600
MOUNT HOPE, ONT.

GAAT U NAAR
Holland?
VOOR AL UW REIZEN
per boot of per vliegtuig
vraag volledige inlichtingen bij:
C. STEENHOF
43 Crane Ave.
WESTON, ONT.
Tel. 241-0811 of 249-4921
21 dagen vliegreis
MONTREAL-AMSTERDAM
$ 346.90
met gratis trip naar Brussel, Parijs en Londen.

If your furniture needs reupholstering or if the car needs seatcovers or repairs, call

Kuiper Upholstery

Residence:
2 Waltham Dr.
Rexdale, Ont.
741-2647

Business:
64 Kennedy Rd. S.
Brampton, Ont.
459-3220

Free Estimates. Pick-up and Delivery.
Prop.: GARRY KUIPER.

Heb je speculaasjes gekocht, mam?

Natuurlijk. Iedereen vindt ze heerlijk. Mits ze van VOORTMAN'S zijn. Die zijn zo lekker gekruid en zuiver van smaak. Moeder weet, dat de paar extra centen besteed aan VOORTMAN'S koekjes, goed besteed zijn.

Speculaasjes van VOORTMAN'S

de bakker, die ze bakken kan!

Hebt U wel eens speculaasjes op brood geprobeerd? Heerlijk! Maak eens een lunch klaar voor de kinderen met een "speculaas-sandwich"

WERFT ABONNEES VOOR CALVINIST-CONTACT !

VRIJDAG... ...de dertiende

Je kunt als huisvrouw dagen hebben dat alles op rolletjes loopt, dat je op tijd met je werk klaar bent, en dat je heus niet uitgeput in een stoel neerzakt 's avonds. Maar soms beleef je van die echte ongeluksdagen; dagen dat je aan één stuk door achter jezelf aandraaft en toch niks presteert.

Gister was het zo'n dag, en het was ook nog vrijdag de dertiende. Niet dat ik nu bijgelovig ben, maar na een dag als gister zou je het haast worden.

Het kan ook wel aan Martha hebben gelegen. Martha is de auto die behoort aan mijn ouderlijk thuis, maar voornamelijk gebruikt wordt door mijn zus, de enige die nog thuis is. Martha heeft ook haar naam te danken aan die zus, omdat de car volgens haar zeggen: "dependable, faithful, diligent and always ready to serve me" is.

Of dit laatste waar is, durf ik niet te beweren, we horen teveel avonturen die met Martha beleefd worden. Dit kan natuurlijk ook wel aan de berijdster liggen.

In elk geval stond Martha gister in onze drive-way omdat er een kleinigheid aan opgeknapt moest worden, en daar zou mijn man voor zorgen. Mijn zus heeft zolang onze car, en ik moest me een dag met Martha redden.

Wel, de dag begon helemaal verkeerd, de wekker vergat af te lopen, en ik werd wakker met een dof gevoel in mijn hoofd en de wens om nog tenminste twee uur langer te mogen slapen. Maar na een ongelovige blik op de wekker zag ik dat het al bijna acht uur was, het leek een miezerige dag te zijn, zeker vandaar dat alles in huis nog in diepe rust is.

In een paar minuten heb ik het hele huis wakker.

"Come on, get dressed quickly, otherwise you'll be late for school," maan ik mijn vijf-jarige zoon tot spoed. George heeft meteen als hij de ogen opent 's morgens een grote behoefte aan praten, evenals zijn twee-jarige broer. Verwonderlijk, hoe fris en uitgeslapen kinderen 's morgens zijn zodra ze de ogen open hebben.

"Mommy, when are you going to buy me a police hat and a bow and arrow?" vraagt George, maar hij wacht niet eens op antwoord, hij heeft de gedachten al weer bij iets anders. Johhny huppelt in z'n pyama rond, mijn man scheert zich en ik haast me breakfast klaar te maken. Ik wil toast maken, maar ontdek tot mijn schrik dat ik vergeten heb brood uit de freezer te halen. Ik ren naar de basement, maar het brood dat te voorschijn komt is keihard en bevroren. Stom, maar er is niks aan te doen, dan maar iets anders klaar maken.

Eindelijk hebben we het zover dat we aan tafel zitten. "Oh goodie, can we eat ice bread?" roept George als hij het versmade brood ziet liggen.

Mijn man schudt zijn wijze hoofd maar zegt nikt, uiteindelijk hebben we net een verhuizing achter de rug en ben ik nog niet eens helemaal opstreek, wel, dan is vergeten menselijk.

Tien voor negen heb ik het zover dat mijn man de deur uit is en de zoontjes en ik gekleed in snowsuits en winterjas klaar staan om George naar school te brengen. Dat is ongeveer drie mijl, ik breng en haal hem elke morgen.

Ik start Martha, een andere auto doet eerst vreemd aan, maar nadat we eerst achteruit schieten, omdat ik Martha per ongeluk in de verkeerde versnelling heb gezet, rijden we met een kalm gangetje weg.

Langzaamaan kom ik op adem. Het is nog niet zo gek dat ik elke morgen zo even er tussenuit moet, dan ondervind je meteen dat de wereld groter is dan de vier muren van je huis, en dat vind ik voor een huisvrouw heel belangrijk.

De kinderen praten honderduit, Johnnie begint van pure levensvreugde op en neer te dansen op de zitting. "Johnie, stop that!" roept George gebiedend.

"Oh, just let him," vermaan ik George, "he is happy, so he wants to dance."

Onze oudste kijkt me beledigd aan. "Mommy," zegt hij nadrukkelijk, "he can't do that, because, if he does it once more, he is going straight through the seat, and then the seat will drop into the motor, and then Johnie will fall on the road, and a big truck will run over him, and then we won't have Johnny anymore!"

"Kind, zeg toch niet van die ijzige dingen," antwoord ik verschrikt, maar George heeft al een gelukkige oplossing gevonden, na het schrikbeeld dat hij zojuist uitgedacht heeft. "It does not matter mom," zegt hij geruststellend, "we will pray to the Lord Jesus, and He wil give us a brand-new Johnnie again."

Het lijkt me niet de gewenste tijd en plaats om hier op in te gaan, dus laat ik het maar zo.

Zonder incidenten komen we bij de school. Ik laat George er achter, en onder het terugrijden maak ik vast een programma op van de werkzaamheden die ik vandaag wil doen. We zitten nu al een dikke veertien dagen in de verhuisrommel, en als ik vandaag en morgen nog even flink aanpak, dan kan tegen zondag alles netjes zijn. Dat wil ik ook graag, ik heb nu meer dan genoeg van zaagsel en dozen en kisten. Als ik vandaag de keuken helemaal klaar krijg en morgen de voorkamer, dan is alles in orde.

Vol moed begin ik. Johnnie pakt wat speelgoed en gaat zoet in de play room. Onder het werk gaan mijn gedachten nog eens naar Martha. Daar hebben ze thuis al heel wat mee beleefd. Pas geleden moest mijn zus har ouders ophalen van een verjaardagsvisite. Midden op een verlaten stuk highway liep Martha droog. Ik heb me laten vertellen dat mijn moeder uit moest stappen en aan de kant van de weg bleef staan, mijn zus kroop schaterlachend achter het stuur, omdat ze het een goede bak vond, en mijn vader moest Martha duwen naar het dichtstbijzijnde gas-station. Nu ging dat nog wel op een effen stuk highway, maar van een heuvel af rende vader met fladderende jaspanden en de hoed scheef op het hoofd achter een op hol geslagen Martha aan.

Een andere keer moesten ze met zijn vieren naar een plaats zo'n 60 mijl verderop. Toen liep Martha op onverklaarbare wijze warm, en moesten ze haar duwen tot ze bij een plas water kwamen. Met en bierflesje werd Martha steeds bijgevuld, en dan hield ze het weer een paar mijl vol. In elk geval blijkt het een car met kunsten te zijn.

Ik word in mijn gepeins gestoord door de bel. Een man wil aluminium ramen en deuren verkopen. Net heb ik hem weg, of de telefoon gaat. Een kennis vertelt met een gealarmeerde stem dat de handvatten van haar potten en pannen afbreken. "You have the same stainless steel pots and pans as I have, and now we wanted new ones, but guess what, the company went out of business".

Wel, mijn gedachten zijn op het ogenblik ver verwijderd van potten en pannen, maar ik luister beleefd, uiteindelijk is het toch aardig dat ze me er over opbelt. Na een kwartier wil ik toch liever weer aan het werk en zeg ik dat, maar 'k geloof dat ze wat beledigd is. "Are you still in a mess, what have you been doing these two weeks?" vraagt ze min of meer geraakt. Ik heb mijn kinderen iets minder vlug op elkaar gekregen dan zij, en soms geeft ze me het gevoel dat ik toch maar weinig uitvoer zo overdag met maar twee kinderen. Ook al heb ik er dan een part-time office job bij, dat telt ze niet. Enfin, alle mensen zijn niet gelijk, en eindelijk ben ik toch weer aan het poetsen.

Even kijken, wat Johnnie uitvoert, het is er zo stil. Op de tenen loop ik naar de playroom, als hij lief aan het spelen is moet je hem niet storen. En of hij lief aan het spelen is! Mijn ontstelde ogen zien een lege vim-bus, en een witgepoederde playroom. Waarom moeten kleine kinderen altijd bij die bussen zitten? "Nice mommy", roept Johnnie verrukt als hij me ziet, en kijkt me stralend aan. In gedachten tel ik tot tien, hij ziet er zo lief uit met zijn blozende ronde snuitje, dat ik vertederd wordt. Hij moet me helpen opruimen, en wanneer eindelijk alle sporen weggewist zijn, is het al weer half twaalf en moet ik nodig George uit school halen. Wanneer we in de auto klimmen, staat Johnie erop dat hij in de drivers-seat gaat zitten. Ik moet hem wel wegsleuren, want hij heeft een erg ongehoorzame bui.

Net staan we allebei weer op de weg, of er komt beweging in Martha. Heel zachtjesaan rijdt ze langzaam maar zeker op de sloot aan. Verbluft kijken we allebei toe, en zacht en kalm rijdt Martha de greppel in. Heb ik vergeten haar op de handrem te zetten? Maar wat nu, ik voel dat ik zenuwachtig wordt. Ik ren het huis weer in en draai het nummer van het kantoor van mijn man. "Hello," klinkt zijn stem opgewekt, "die is de haastige start van deze morgen wel weer te boven", schiet het door me heen. "I landed in the ditch!" zeg ik buiten adem. Verbeeld ik het me of klinkt er een onderdrukt gegrinnik aan de andere kant van de lijn. "Are you comfortable there?" vraagt hij belangstellend. Ja, nu moet hij ook nog zo beginnen, daar ben ik nu niet voor in de stemming. "Not me; Martha!" zeg ik wat vinnig. "Well," klinkt het weer bedachtzaam, "what do you intend to do about it?" Weer tel ik in gedachten tot tien, hij is in staat om me uit te leggen hoe ik de car er zelf weer uit kan krijgen. Mijn man werkt altijd zeer systematisch, ik verwacht zoiets in de geest van: Punt één, steek de sleutel in het slot, punt twee, start de car, enzovoorts. Ik moet het anders aanpakken.

"Dear," zeg ik langzaam en nadrukkelijk, "your five-year-old son stands at this very moment at the street corner, shivering with cold, and your wife managed to get Martha into the ditch, now what do *you* intend to do about it?" In gedachten heb ik nog even schik dat ik hem schaakmat zet met zijn eigen woorden. En ja, gelukkig, hij komt tot actie.

'Ik pik hem wel even op, en dan zal ik wel zien dat ik die car er weer uitkrijg," klinkt het geruststellend. Ziezo, dat is voor elkaar, en het spaart me meteen nog weer zo'n twintig minuten uit. We eten in betrekkelijke rust want zo tegen de middag zijn de jochies allebei aan een dutje doen. Johnnie breng ik eerst naar bed, samen met zijn speelgoed-rabbit. "Bye-Bye, Johnnie," zeg ik als hij onder de dekens ligt, "zeg dan "bye mommy". Een paar slaperige oogjes kijken me even aan, dan begint er iets ondeugends in te glimmen.

"Bye-bye, rabbit," zegt hij tegen me. Ja, onze tweejarige zoon heeft een rijke geest.

George gaat even op de bank liggen, en ik neem een asperientje en ga even op bed liggen. Als ik een half uurtje rust, raak ik die dreinerige hoofdpijn wel kwijt en kan dan veel harder opschieten. Bijna sukkel ik weg, of er wordt op de deur gebonsd. "Laat bonzen," denk ik slaperig, maar het geklop houdt stevig aan. Ik schiet in mijn pantoffels en loop inwendig mopperend naar de voordeur. "Madame, do you take an interest in the welfare of your community?" vraagt een rappe stem. Een jongen van zo'n jaar of veertien staat op de stoep. "Well, I guess so," antwoord ik niet-begrijpend, why?" Dan ontketen ik een stortvloed van woorden. Eindelijk begint het tot me door te dringen dat hij me een paar abonnementen op een stel magazines wil verkopen. Wat dat met het welzijn van de community heeft te maken is me niet zeer duidelijk, maar ik heb zeker niet goed geluisterd. In elke geval kan hij geen zaken doen, elke week gaat er al een stelletje kranten en magazines half-gelezen in de prullebak.

Maar ik kan hem niet wegkrijgen. Hij haalt er onder andere bij dat hij anders niet naar college kan en dat het mijn plicht is hem voort te helpen, enzovoorts.

Maar hij treft mij in een verkeerde bui, ik laat me deze keer niet iets aansmeren wat ik niet nodig heb.

"Wel, we zullen maar eens weer aan de arbeid gaan," denk ik gelaten na deze stoornis, "anders kom ik nooit klaar. De rommel in de keuken grijnst me tegen. Gauw maar beginnen, vanmorgen ben ik ook al niks opgeschoten.

Een uurtje gaat alles prima, en ik begin in een opgewekte stemming te geraken. Wie weet kom ik toch nog klaar. George is onderhand al een half uurtje buiten aan het spelen, en dan schrik ik op van een oorverdovend gebrul. Nu is George niet bepaald kleinzerig, dus zal er wel iets aan de hand zijn. En jawel, bloedend uit zijn achterhoofd stommelt hij de gang in. "I fell on a rock," snikt hij, maar gelukkig lijkt het erger dan het is.

"Come on, stop crying," troost ik hem, "in a few minutes it won't hurt anymore." George houdt even op met snikken en kijkt me kwaad aan. "Oh, yes it will, mommy," zegt hij, "it will hurt for a long time, because I just had a haircut." Maar na een dikke pleister en een koekje is dat leed weer geleden. Johnnie is van al het lawaai ook wakker geworden en roept bevelend vanuit zijn crib: "Mommy, I want out!" Wel mijn kind, dan mag je er uit, en na een kort verblijf op zijn potje loopt die ook weer rond te springen. Hij ontdekt een mondorgeltje dat hij uit Holland heeft gekregen en blaast in alle toonaarden. Hij schijnt muzikaal te zijn, of de wat weemoedige muziek van een mondorgel treft hem; wat het is weet ik niet, maar in elk geval houdt hij niet op met blazen, zijn oogjes krijgen zowaar een wat wazige "far-away look", zo mooi vindt hij het zelf. Maar na een half uurtje begint het eentonige gejengel op mijn zenuwen te werken. Ik geef hem iets anders om mee te spelen, en hij is weer even afgeleid.

"Als ik nu vanavond nog een paar uur doorwerk," denk ik, "dan kom ik toch nog klaar." Dit geeft me hernieuwde moed. Dan gaat de telefoon. Een opgewekte stem vraagt: "Is your husband home tonight?" En dan blijkt het, dat we huisbezoek krijgen. Ik mompel nog iets over een grote rommel, en een verhuizing, maar dat slaat de ambtsbroeder niet uit het veld. Wel, het gaat ook niet op om zoiets af te zeggen, voor zo'n onnozele reden, dat snap ik zelf ook wel, uiteindelijk gaan de ouderlingen ook niet avond op avond voor hun plezier op pad, maar nu kan ik gerust ophouden te werken, klaar kom ik toch niet meer.

Ik kijk op de klok, half vijf al, tijd om supper klaar te maken. Gelaten ruim ik alle schoonmaakartikelen op. Ik ben ontevreden over mezelf, over deze dag en mijn geringe prestaties. Je hebt zo geen voldaan gevoel dat je iets gepresteerd hebt. Dan zie ik uit het raam Martha glanzend en tevreden op de weg staan. Een een blik op de kalender zegt me dat het de dertiende is van de maand, en bovendien vrijdag.

Maar ik ben niet bijgelovig.

B.H.

Indien U thuis Uw geliefkoosde Europese recepten gebruikt dan zal

FLEISCHMANN'S sneirijzende GIST

U zeer van pas komen.
Het is ZO gemakkelijk te gebruiken!

Gebruik een pakje van deze korrelige gist voor elk gistblok die U vroeger gewend was te gebruiken. Los een theelepel suiker op in een ½ kop lauw water en strooi er een pakje Fleischmann's Snel Rijzende gist in. Laat het tien minuten staan, roer het DAN grondig. (Indien Uw recept 2 pakjes voorschrijft, los dan 2 theelepels suiker op in het ½ kopje water.) Dit water moet als een gedeelte van de vloeistof, die U voor Uw recept nodig hebt, worden gerekend.

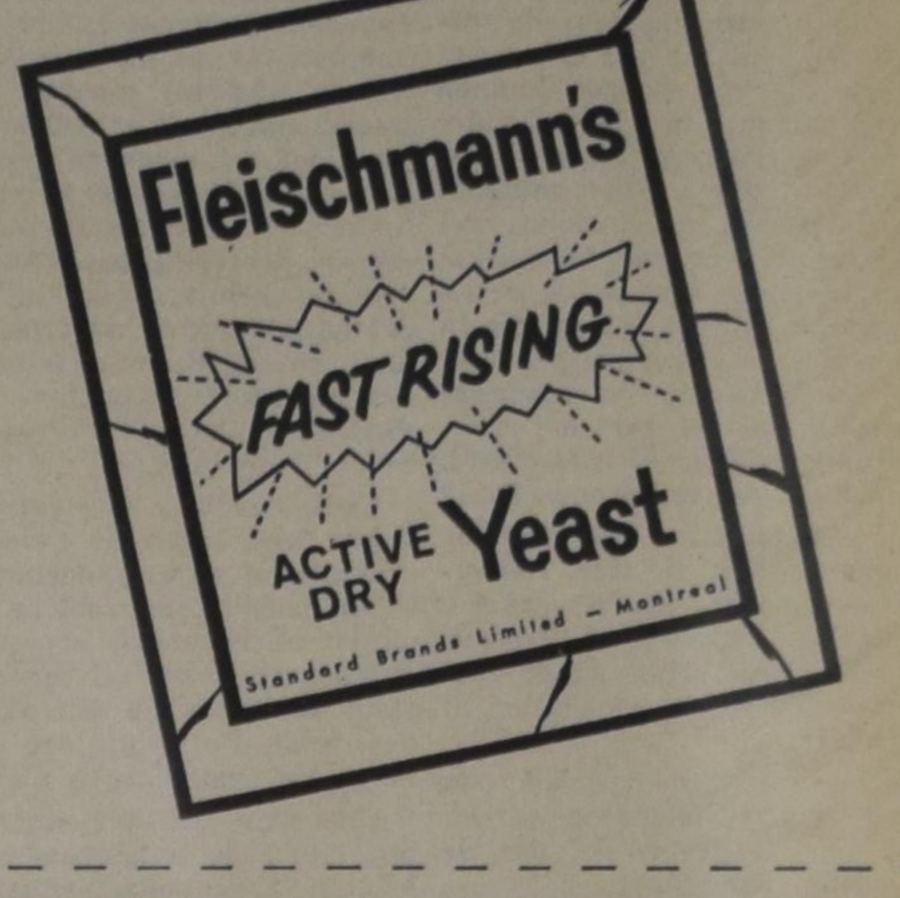

FLEISCHMANN'S SNEL RIJZENDE GIST BLIJFT WEKEN LANG GOED ZONDER AFKOELING

Zorgt dat U voldoende voorraad in Uw provisiekast bij de hand hebt.

ONTARIO

Groot Ontario is Uw Vacantieland

Gebruik deze zomer om de grote wonderschone provincie Ontario te onderzoeken, 415,000 vierkante mijl heerlijk vakantieland.

Maakt Uw keuze uit een kwartmillioen meren, en zwem, vaar, of ga eenvoudig pootjebaden.

Vis naar hartelust, Ontario is bekend als een der beste vislanden ter wereld.

Sla een tent op in een van de 86 Provinciale Parken en geniet van de rust van juist voldoende beschaving. Slaap buiten in de frisse open lucht. Als U liever bediend wilt worden, dan zijn er nagenoeg 8000 vakantieoorden en hotels in Ontario.

Gaat Ontario bezoeken en ontdek de majesteit van de Niagara Watervallen, de kunstmusea en de kastelen uit de oude wereld, de "Mounties" in hun scharlaken uniforms, de kanonnen die de natie redden.

Ontario is Canada's grote vakantieland, met al de dingen die U kunt doen om een vakantie heerlijk te maken.

Ontario is Uw land, en een land waar Uw relaties van zullen houden zelfs als ze er alleen maar voor een bezoek verblijven.

Voor verdere inlichtingen gelieve U te schrijven naar het Ontario Departement Voor Reizen, Kamer 271, Parliament Buildings, Toronto, Ontario. Prospectussen in Engels verkrijgbaar.

ZIJNE EXCELLENTIE JAMES AULD,
Minister.

NAAR NEDERLAND!!

Wij verzorgen Uw passage voor BOOT of VLIEGTUIG. Ook voor Uw familie overkomend uit Nederland. Indien gewenst wordt nu ook Uw bootreis gefinancierd met "PAY LATER PLAN". Alle inlichtingen:

VAN HERWERDEN TRAVEL SERVICE

741 King Street E. OSHAWA, ONT. Telefoon RA 3-4471

Kom haastig

"Kom haastig, Jezus!" bidt de predikant
"Ja, amen," zegt een boer, "wil spoedig komen
Maar na de oogst want van m'n nieuw stuk land
Heb ik nog nooit de opbrengst waargenomen.

"Ja Amen," zegt Mevrouw, "maar mag ik voor
De bontjas die ik gisteren zag hangen
Eerst sparen en hem aandoen als het Koor
Een avond geeft in "Christ'lijke Belangen"?"

"Ja Amen," zegt het kind, "maar nu nog niet,
Ik moet nog met vacantie, naar de bossen,
Maar ik zal zwaaien, zodat U het ziet,
Als U ons onder schooltijd komt verlossen."

"Kom haastig, Jezus!" bidt de predikant
"Maar mag ik eerst die nieuwe lezing lezen,
Die ik gemaakt heb voor 't jeugdverband
Over "Gij zult het wel verstaan na dezen"?"

De beden komen in de hemel aan.
De Cherubijnen zwijgen, die ze brachten.
En Jezus vraagt: "Kan ik vandaag al gaan?"
Zijn Vader zucht: "Ge moet nog even wachten."

Okke Jager

Come Quickly

"Come Quickly, Lord Jesus, Come!" the minister prays —
"Amen," a farmer says, "o yes, dear Lord
But after the harvest, please, for I need these days
To see the first crop of that new-broken field."

"O Yes, Lord," Mrs. Jones agrees, "but I
First must buy that furcoat; it's a beauty,
Though the downpayment is rather high
Lord, wait. I'll wear it next Reformation Day."

"Yes, Do Come, Lord," says a child, "but not yet
For pretty soon I am going to summer camp
But then I'll wave — any day after that —
When from my desk I see You on the clouds."

"Come quickly, Jesus," the preacher repeats
But he hopes that first he can give his address
Next fall, at the coming Christian Leaders' retreats
On the topic: 'Thou shalt know hereafter'.

All these prayers arrive in heaven constantly
The angels who carry them don't say a word. —
As Jesus asks: "Shall I go now, instantly"
His Father sighs: "Not yet, no, wait awhile."

Translation: Remkes Kooistra

Voor de Farmers

ZONDAGSARBEID EN ZONDAGSRUST OP DE FARM

(II)

Bouwen en Bewaren

Nog moeten wij scrijven over het onderwerp waarom een kerk niet mannenverenigingen e.d. zaalhuur laat betalen maar wel een Christelijke Farmers Organisatie. Is dit niet de één boven de ander stellen?

Nu zullen wij wel oppassen dat wij geen kwaad zeggen van de M.V., dat kunnen en mogen wij niet.

Ik heb weleens gelezen dat een Dominee schreef dat de M.V. een leerschool was voor de kerkeraad. En dat zal dan wel zo zijn, zij is echter wel heel verschillend dan bijv. een evangelisatie commissie. Die draagt het evangelie naar buiten, dat doet de M.V. niet direct, die onderzoekt de Schriften zoals wij dat ook allen dagelijks thuis doen in ons bijbellezen en als wij zondags de preek beluisteren.

Niemand zal er zich dan ook aan ergeren als de kerk van de M.V. of evangelisatie-comitee geen zaalhuur vraagt. Wij kunnen zeggen dat het wel vanzelfsprekend is dat dit niet gebeurt, want het is een deel van ons kerkelijk leven. Maar nu? Is een Christian Labour of Farmers organisatie geen deel van het kerkelijke leven? Draagt juist die het evangelie niet uit in de maatschappij in het leven van alle dag?

In onze jeugd zijn we opgevoed op de jongelings- en meisjesverenigingen en in heel ons kerkelijk leven om nuttige leden te worden van kerk, staat en maatschappij.

In Nederland hebben we niet geleerd om de kerk buiten de staat of de maatschappij te laten. Daar waren het de leden van de kerk die de kiesverenigingen vormden en daardoor had de kerk haar invloed op de overheid en de samenleving. In dit land met het engels kiesstelsel is het voor de kerk vrij wel onmogelijk om rechtstreeks invloed te hebben in staat of maatschappij.

Als wij met onze principes, bijv. met de zondagsrust en wat er meer kan zijn in het gedrang komen, kan de kerk daar weinig aan doen. Ook geen M.V., Vr. V. of evangelisatie-commissie kan hier iets bereiken, en support van een Chr. politieke partij is er ook niet. En laten wij nooit denken dat *wij* alléén maar principes hebben in Canada. De Chr. Labour organisatie heeft het reeds ondervonden dat er vele Canadezen zijn en ook Canadese kerken, die zich met ons standpunt verenigen kunnen en ook de zondagsheiliging en zondagsrust als een principiële kwestie beschouwen. Vorig jaar op een vergadering van de Chr. Farmers Federation sprak Mr. Vandezande van de C.L.A.C. tot ons en zei ondermeer; onze Chr. Labour organisatie komt steeds meer in contact met de leden van het parlement en die blijken te willen luisteren naar onze principes en onze bezwaren. Nooit eerder zijn in Canada deze dingen zo naar voren gekomen.

Het is onze roeping en onze plicht om het valse idee van de neutraliteit te doorbreken. Alleen in Christelijk organisatorisch verband kunnen wij dat doen!

Rev. Van Dijk zei op de vergadering in Wellandport: "wij blijven vaak veel te veel stilstaan bij onze kerk en school en de Chr. organisatie verwaarlozen of vergeten wij."

Waarom wordt op huisbezoek wel gevraagd of men lid is van de M.V. en niet of men lid is van een Chr. organisatie? Is dat omdat in een gemeente waar praktisch de gehele kerkeraad uit farmers bestaat, de meerderheid van die farmers-kerkeraadsleden, zelden of nooit op een farmers vergadering komt en geen enkel support aan deze Chr. organisatie geeft? De C.L.A.C. vraagt financiële steun aan de kerken en krijgt die ook, doch dat is niet voldoende. De leden van de kerk moeten ook lid zijn van de Chr. Farmers organisatie, dan pas kunnen wij bouwen en bewaren! Onze dominee bidt er zondags wel eens voor dat wij als kerk niet inslapen zullen. En het is zeker dat wij dit gebed op alle terrein wel zeer nodig hebben.

C. VERBURG,
Secretaris van de
Chr. Farmers Federation
R.R. 1, Wellandport, Ont.

Coast-to-Coast Contact Centre

PRINCE GEORGE, B.C.

Many people in other parts of Canada are very interested in the developments in North-Central British Columbia.

What justifies this statement? The simple fact that so many people from all over Canada are responding, when articles about this part of B.C. are published in "Calvinist-Contact", supports this statement.

This is true of many young people first of all. But also family heads are writing for information. Many a father is considering the future of his children. And this lovely area is just the country for our younger generation! The North-Central B.C. area is attractive to young and energetic people because of its tremendous development: fast increase in population, interesting jobs, fantastic changes in many a community and in some particular cities, and construction activities all over the region. Almost everything here tells you that Central B.C. is on the move — on the move towards a modern, unknown period in its history.

All this, however, does not change the fact that Western Canada is different in many ways from the Eastern part of our country.

If you are seriously considering to move to Western Canada, you do well to prepare for some changes. It is a wise man, who, before deciding to move to the North-Central B.C. area, plans a trip to B.C. to see how this area appears.

Plan your trip to the Okanagan Valley (Penticton, Kelowna, and Vernon), travel west via Kamloops to Highway # 97, visit the Cariboo and Prince George, the central city of B.C., then go along Highway # 16 to Prince Rupert, on the Pacific Coast. In these regions you'd find Christian Reformed Churches in: Vernon, Prince George, Houston, Telkwa, Smithers and Terrace.

Or, coming from Edmonton, Alberta, you might visit Dawson Creek, Fort St. John and Hudson Hope in the Peace River district of B.C.

We, in the Interior of B.C., are well aware of the many changes which the sixties are bringing to this part of B.C.

We also realize that you who intend to move to this area, either now or later, need information about North-Central B.C. on which you may rely. This is why the Christian Reformed Church of Prince George has organized a special committee for this purpose. Our name: Coast-to-Coast Contact Centre. Our address: P.O. Box 455, Prince George, B.C. This committee is composed of active and consecrated Christian Reformed people who voluntarily spend their spare time in making a contribution to the building-up of the Christian Reformed Churches in Interior B.C.

The committee has close contacts with all the Christian Reformed Churches in this part of B.C. In every one of these churches, a contact man, in close co-operation with the local minister and consistory, is ready to be of service to you. The committee has asked their Home Missionary to supply you with some information on their activities.

This is our aim: We have considered the many needs of the Canadian society here, all the needs and challenges of the Christian Reformed Churches in the Interior of B.C. included, and also your problems, now as many of you wish to settle some day, D.V., in this part of B.C. We have felt the need to supply you with necessary information and to be of service to you as much as possible.

The Coast-to-Coast Contact Centre, via co-operation in various districts of B.C.'s interior, is increasing its relations with many employers. Besides that, they are seeking contact with Christians of all occupations who are considering to move to this part of B.C., now or later.

All your inquiries are invited: farmers, businessmen, skilled labourers, families, single persons, men and women that are willing to build the Church of Christ in this region.

Write for information. Ask the committee to mail you a form to be completed by yourself. Avoid receiving possible data that are vague, doubtful, and disappointing. Make sure that you receive the necessary information from people that do realize your situation and who are reliable. Coast-to-Coast Contact Centre, P.O. Box 455, Prince George, B.C. is seriously endeavouring to do this.

May I suggest to you that you watch their advertising and information in "Calvinist-Contact" in their campaign which is now underway.

(Rev.) G. H. Polman,
Missionary Pastor under the
Christian Reformed Board
of Home Missions.

DUXBURY
TRAVEL SERVICE
Agent: TCA, KLM, Holland-America Line, Europe-Canada Line
BRAMPTON, ONT.
85 Main St. N. Phone GL 1-4280
Agent Canadian National Railway

• SCHERVEN-MIE •

door Go Verburg

(37)

Niet huilend, maar zacht jankend als een hond, met zijn tanden in zijn bevende lip gebeten, sukkelt hij achter de boer en Giel aan. Ha! wat betekent een schep geld, tegenover deze ellende? Immers niks! En toch zal hij het tot de laatste cent moeten aanpakken, om niet in de gevangenis terecht te komen. Je kan er vast van op aan, dat ze hem direct in zijn kraag pikken, wanneer hij zou zeggen: "Nee, ik hoef dat geld van de verzekering niet, want ik heb dat brandje zelf aangestoken."

De boerin loopt in haar nachtgoed voor hen te draven, alsof haar eigen kinderen hier naast de haard zitten te bekomen van kou en schrik.

Voor de ruitjes dansen de vlammetjes en Jochem zit er met grote koortsogen in te kijken. Hij beeft over al zijn leden en toen de boerin hem hete anijsmelk gaf, klapperden zijn tanden tegen de rand van de kroes. Giel staart ook, maar hij heeft toch nog tijd om zo nu en dan naar de blote benen van de boerin te kijken. Giel voelt zich best: Zonder dat mooie plannetje stond hij nu boven op de vracht stro, of hij lag voor een paar uur in de kooi, om er stráks op te staan. Zo iets overkomt je maar één keer in je leven en je zou een ondankbare hond wezen, wanneer je daar niet goed van genoot. Kijk die boerin nou toch weer eens een paar lekkere beschuitjes voor hen brengen! Je zorgt best voor een paar gesjochte jongens, hoor moeke!

Dan slapen ze, naast elkaar in een bedstee. Da's anders dan de kooi! Man, je zakt er helemaal in weg en je ligt er warm... wárm...! Is 't er wat schipper?

De schipper droomt zeker. Hij wauwelt wat van: springen. Spring jij maar, hoor schipper. Doe jij het nog maar eens dunnetjes over, dan heb je er dubbel plezier van. Hoe nou? Wil jij in de armen van Jezus springen? Ha-ha! die is goed. Nou ga gerust je gang, schipper!

Wanneer de volgende dag de politie komt en de brandweercommandant, de verzekeringsman en de dokter, staat Giel hen te woord. Overigens heb je bij die dokter Van Loon niet veel woorden nodig. Als hij de kamer binnenkomt, waar Jochem met een paar stuiters van ogen naar de zoldering ligt te kijken, heeft hij zijn stethoscoop al in zijn oren bungelen en hij beluistert de hijgende borst van de schipper. Hij knikt — en denkt na, hoe hij dat al zo dikwijls gedaan heeft, wanneer hij borsten beluisterde — en hij knikt weer: Net wat hij dacht: een longontsteking die er zijn mag. Dan zoekt hij de hartstreek op. Als het daar in orde is, komt de rest wel weer voor elkaar. Het is met die schipper zo: óf je gaat in de kortst mogelijke tijd kapot, óf de dood krijgt je pas wanneer je afgetakeld bent en minstens acht kruisjes kunt tellen. Deze kerel haalt het op z'n slofjes. Dat hart is klokgaaf. Zo bouwt onze lieve Heer ze maar zelden. Zo'n hart wijst op een oerdegelijk leven. Een mens kan er toch heel wat aan doen, of hij oud wordt of niet, dat zie je maar.

Jochems ogen dwalen onrustig langs de zolder, rusten dan even op de dokter.

"Lijkt het wat?" glimlacht hij vermoeid.

"Als jou niks ergers overkomt dan zo'n koutje, haal je de honderd wel," stelt de dokter hem gerust.

Giel staat er bij, met een ernstig gezicht. Als de baas de pijp uitgaat, kan hij zich ook wel opknopen, want de baas neemt de centjes mee in 't graf.

Nu het nogal schappelijk lijkt met die ziekte — veel beter dan hij en de boerin vreesden — kan hij er een spottenijtje aan wagen: "Nou, dan kan de schipper nog plezier hebben van zijn geldje, dokter."

Dokter Van Loon kijkt Giel vragend aan. Is die schipper zo goed bij kas?

"Noem het maar niks," legt Giel uit. "Als je zo maar tien duizend gulden krijgt mee te pikken van de verzekering!"

O, juist, ja-ja, de verzekering. Goed, Giel kan wel even naar het dorp komen, om een drankje te halen voor de schipper.

Van schrik zit Jochem half overeind in bed. "Nee," zegt hij kort, "Giel blijft hier."

De arts kijkt van de één naar de ander. Wat zullen we nou eten? Moet die knecht beslist bij dat bed blijven zitten? Het is toch niet zo hevig, dat er dag en nacht gewaakt moet worden? En dan is de boerin er tenslotte ook nog. Of kan die schipper geen vrouwvolk velen aan zijn bed?

"De schipper wil, dat ik bij hem waak," legt Giel zachtjes uit.

Best, als er dan een ander kan komen: het drankje zal klaarstaan en zelf komt hij morgen weer kijken. Rustig blijven en flink zweten, dat kan geen kwaad.

Blijf jij maar eens rustig, wanneer je in je koorts staat te dansen op een gloeiend hete schuit en wanneer de Here Jezus zelf je dwingt om in die vuurgloed te springen, terwijl Hij steeds maar weer herhaalt: "Springen, Jochem, springen, want je hebt zelf naar de hel gewild!"

Kijk, dat is iets, waarbij je stapelgek wordt. En achter de Here Jezus staat Moeder, ze vouwt haar handen en ze blijft maar steeds roepen: "Ik zal voor je bidden, jongen: Veilig in Jezus' armen... Geloven, dat is springen. Spring dan Jochem, spring!"

Wil Moeder hem nou ook al naar de hel hebben? Net als Jezus?

Dan roept de schipper door de boerderij, zodat de boerin aan komt rennen: "Ik zal springen... Bid voor me, Moeder, bid!"

Met grote angstogen ligt hij te kermen, want hij voelt zich wegzinken in het helse vuur van zijn brandende schuit. Plotseling is er dan verkoeling; een hand legt zich op zijn voorhoofd en een stem spreekt mild: "Ga maar slapen, jongen, ga maar slapen, want Moeder bidt voor je."

Maar verkoeling in de hel, dat is zó iets vreemds, zó iets onbestaanbaars: daar wordt Jochem wakker van en hij ziet de boerin voor zijn bed zitten. Ze lijkt op Moeder; haar ogen zijn Moeders ogen en haar stille, bedroefde glimlach is Moeders lach. Toch slaat hij haar hand weg. Jezus heeft hem in de hel geduwd en niemand mag zeggen, dat het onrechtvaardig was. Als je je eigen geluk eerst kapot vloekt en daarna verbrandt, ben je geen momentje verkoeling waard in de hel.

"Ga weg... ga weg, zeg ik je!" krijst hij. "Ik wil niet, dat je bij me zit. Laat m'n knecht komen."

M'n knecht! Dat is ook een metgezel van de duivel; wij horen bij elkaar.

De vrouw van Teeuw Versluis is de goedheid zelf. Ze weet wat geloofsstrijd is en wat koorts. Gedwee staat ze op en ze roept Giel: "Giel, je baas vraagt naar je."

Slaapdronken komt Giel binnen. Hij heeft nu al drie nachten bij het bed gezeten en hij wil best weten: hij kán niet meer. De schipper mag dan nog zo benauwd wezen voor de boerin aan zijn bed: hij knapt af, als het zo doorgaat.

"Wat is er, schipper?"

"Ik wil niet, dat die boer of boerin hier komen."

"Maar schipper...!"

"Nee, niks er van... Is ze weg, Giel?"

"Ja, schipper."

"Heb ik geijld, Giel?"

"Ja, schipper, je had het over de brand."

Moeizaam richt Jochem zich een hortje op en hij kijkt streng naar zijn knecht.

Giel mag hem niet in de steek laten, nu hij hier machteloos in bed ligt.

Hij heeft geijld, zie je wel.

"Je mag niet meer weggaan en haar hier laten oppassen, hoor Giel!"

Hoog rekt Giel zijn armen boven zijn hoofd. Dit is nou al de vierde keer dat hij uit het bed getrommeld wordt en hij wilde juist eens een lekker nachtje hebben na al die rottigheid.

"Hoor je me, Giel? Hoor je?"

Nog geeuwt Giel. Hè-hè, je zou d'r wat van krijgen.

"Ja, schipper, maar ik . . ."

"Je belooft het me elke keer, maar steeds zit zij hier, wanneer ik wakker word."

"Ja, schipper, maar ik kan dat niet elke nacht volhouden. Ik heb het drie nachten geprobeerd, toen kón ik eerlijk niet meer."

Vermoeid valt Jochem terug op het kussen. Hij probeert zijn hand nog wat uit te steken om Giel te grijpen, opdat die niet weg kan lopen. Maar de hand valt slap op de dekens neer, terwijl zijn wegstervende stem fluistert: "Maar jij moet hier blijven. Ik wil niet . . . ik wil niet . . . ik . . ."

Dan staat hij al weer op de schuit en zijn strijd met de Here Jezus begint opnieuw. Nu mag hij kiezen: regelrecht de hel in, in de gloeiende schuit. óf het donkere water in. Maar dan moet hij onderblijven en het niet wagen om boven te komen. Aan de ene kant van het gangboord ziet hij het vuur en aan de andere kant drijft het gezicht van Vader, ónder water, net als toen hij verdronk. Hij moet kiezen; de Here Jezus heeft hem in zijn kraag en hij kan er niet meer onder uit. "Spring dan toch, Jochem. Waarheen wil je? In de hel of in het graf?"

Staan er nu twee vrouwen naast Jezus? Een jonge en een oude. Moeder en Mie!

". . . Ben jij het Mie?"

"Ja Jochem . . . we praten er niet meer over, maar ik bid voor je, dat je leven in scherven mag vallen."

"Jij bidt, Mie?"

"Ja, Jochem."

"En u, Moeder?"

"Ik zal voor je bidden, jongen, dat je mag springen."

"Hoort U het, Here Jezus, ze bidden allebei voor me, m'n Moeder en . . . zij, Mie."

(Wordt vervolgd.)

CLASSIFIED ADS

Pay your advertisement when you send it in. See our standard-rates below:

Birth-announcements	$ 3.00
Engagement-announcements	$ 3.00
Marriage and anniversaries	$ 4.00
Notifications of death	$ 4.00

"For Sale" and "Want" advertisements up to 30 words $ 3.00. Every word more 10¢.

For "letters under number" $ 0.50 extra.

Send your payment together with your ad to:

Calvinist-Contact
Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Grateful to the Lord, we announce the birth of our daughter

RUTH ANN

Kees and Pauline Van Noord.

May 6, 1964.

R.R. 6, Thamesville, Ont.

With gratitude to the Lord, the Giver of life, we announce the birth of our daughter

FRANCES

Mr. and Mrs. Klaas J. Streutker.

May 12, 1964.

R.R. 6, Brampton, Ont.

In His loving kindness our God has entrusted to our care a five-week-old baby boy

ERIC MARCEL

Psalm 8:2, "Out of the mouth of babes and sucklings hast thou ordained strength because of thine enemies, that thou mightest still the enemy and the avenger."

L. Witvoet.
N. Witvoet—Van Belle.

38 Malton Drive,
Hamilton, Ontario.

Engaged:

CHRISTEL VONK
to
JAKOB ZEYL

May 9, 1964.

143 Farnham Ave., Toronto 7, Ont.
645 Elizabeth Ave., Sarnia, Ont.

Op dinsdag 5 mei nam de Here tot Zich, na een langdurige ziekte, onze geliefde man, vader, groot- en overgrootvader

REV. JOHN DE JONG,

op de leeftijd van 79 jaar.

"Kostbaar is in de ogen des Heren de dood zijner gunstgenoten."
Ps. 116:15.

Namens de familie:
Mrs. Wilma De Jong—van Roon.
1021 4th St.,
Ripon, California, U.S.A.

Maandag 11 mei 1964 nam de Here tot Zich onze geliefde vrouw en moeder

TRIJNTJE LINDE.

Jezus Uw verzoenend sterven
Blijft het rustpunt van ons hart.

B. Veld.
Albert.
Trudy.
Kerry.
Bernard.
Joann.

R.R. 3,
Moorefield, Ont.

Op 11 mei heeft de Heere tot Zich genomen, ons trouw medelid

TRIJNTJE VELD—LINDE

Trooste de Heere haar bedroefde man en de vijf nog zo jonge kinderen.

De Holl. Vr. Ver.
"Onderzoekt de Schriften" te
Drayton (Ont.).

The board of trustees of the Society for Christian Instruction at Drayton and vicinity expresses its sincere sympathy to their board-member Mr. B. Veld in the death of his wife.

May our Heavenly Father graciously comfort the bereaved in their sorrow.

H. Deen, Pres.
G. Lubberts, Secr.

On Thursday, May 21st, 1964 we celebrated the 40th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

JOHANNES C. VANDERWEES
and
CORNELIA VANDERWEES—VANDERSAR

It is our prayer that God will bless and spare them for many more years.

Their thankful children:
The Hague, Neth.:
Jaap & Celia.
Port Arthur, Ont.:
Leen & Sjoukje.
Truus & Henk.
Annie & Aart.
Joe & Laura.
Keith & Alice.
Harry & Martha.
Gerry & Joyce.
William.
And 18 grandchildren.

R.R. # 1,
Port Arthur, Ont.

Thankful to the Lord, we celebrated on Monday, May 18th, 1964 the 35th wedding anniversary of our dear parents

JOHN VEENSTRA
and
ANN VEENSTRA—VANDERVEEN

We pray our heavenly Father, that He may spare them for each other and their children.

Brampton, Ont.:
Grace and Bill.
Bowmanville, Ont.:
Jane and Chris.
Oshawa, Ont.:
Hilda and Harry.
Carrying Place, Ont.:
Betty and Peter.
Brighton, Ont.:
Henny and John.
Carrying Place, Ont.:
Peter.
And grandchildren.

R.R. # 3,
Carrying Place, Ontario.

Zo de Here wil hopen wij op 30 mei met onze geliefde ouders en grootouders

JACOB HAAGEN
en
NEL HAAGEN—v. d. BERG

de dag te herdenken dat God hun 30 jaar geleden in het huwelijk verbond.

Dat de Here hen nog vele jaren voor elkaar en voor ons mag sparen, is de wens van hun dankbare kinderen en kleinkinderen.

Lacombe, Alta.:
Piet en Betty Haagen.
Rhonda en Gwen.
Edmonton, Alta.:
Janny en Ben Moedt.
Ronald, Marvin en Nora.
Edmonton, Alta.:
Eddy en Joan (verloofde).
Edmonton, Alta.:
Lex en Dorothy Haagen.
Edmonton, Alta.:
Nita.

Edmonton, Alta.
13308 - 106 Street.

With gratitude and thanks to God, we hope to celebrate on May 31, 1964 the 30th wedding anniversary of our dear parents and grandparents

YME HIEMSTRA
and
JIKKE HIEMSTRA—RIEMERSMA

Their thankful children:
Louis & Riemie Greydanus.
George & Sylvia Martenuk.
Anne.
Bill.
And six grandchildren.

R.R. # 1, Hastings, Ont.

On May 31st, the Lord willing, our beloved parents and grandparents

EIBERT JANSEN
and
HIELKJE JANSEN—BRANDSMA

will commemorate with us their 30th wedding anniversary.

May the Lord, who was their Guide and Guardian throughout these years, also bless them abundantly in the years to come.

Their grateful children and grandchildren:
Kemp and Nellie Jansen.
Eddie.
Cor and Jetty Hogeveen.
Sheila and Richard.
Sidney.
Mary-Lynn.

15 Stanwood Dr., Ottawa 5, Ont.

On Monday, May 25, 1964 we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents and grandparents

JACOB DE VRIES
and
RENSKJE DE VRIES (Rooda)

It is our prayer that God will bless and spare them for many more years.

Their thankful children:
Anne & Joop.
Bill & Sylvia.
Clara & Ralph.
Jack.
Douwina & Evert.
Greta.
Eric.
Emmy.
And 2 grandchildren.

15 Woodbine Ave.,
St. Catharines, Ont.

On May 25th, 1964, with thanks to the Lord, we hope to celebrate the 25th wedding anniversary of our beloved parents

SIEGER DE VRIES
and
WIKKE DE VRIES—VANDE BERG

Their grateful children:
Martha and Joe
(Wanda and Jacky).
John.
Peter and Rose
(Sherry and Debbie).
Clarence.
Richard.
Grace.
Janette.

360 Martindale Road.
St. Catharines, Ont.

Reception on Saturday, May 30th at "Beacon" hotel, Vineland, Ont., at 8 o'clock P.M.

Op maandag 25 mei 1964 hopen onze geliefde ouders

SIKKO OEGEMA
en
ALIE OEGEMA—DRENTH

met ons hun 25-jarige echtvereniging te herdenken.

Dat God hen nog lang voor ons allen wil sparen, is de wens van hun liefhebbende kinderen.

Joyce.
Heiko and Helen.
Ann.
Tom.
Henry.
Hans.
Ada.

Talbotville P.O., Ont.

Zo de Here wil hopen wij op 26 mei 1964 met onze geliefde ouders

CORNELIS SMIT
en
GRIETJE SMIT—VEENSTRA

de dag te herdenken, dat God hun 25 jaar geleden in het huwelijk verbond.

Hun dankbare kinderen:
St. Anns, Ont.:
Bert en Margareth.
Ralph.
Frances.
Martien.

Gelegenheid tot feliciteren dinsdag 26 mei van 8 p.m. tot 9.30 p.m. in de Chr. Ref. Church annex of Wellandport.

With thanks to the Lord, we hope to celebrate on May 31st, 1964, the 25th wedding anniversary of our beloved parents

CORNELIS DE HAAN
and
WYBRIG DE HAAN—BAKKER

It is our prayer that the Lord will spare them for each other and us for many years to come.

Vancouver, B.C.:
Sidney and Maureen de Haan.
Trowbridge, Ont.:
Bertha Campbell.
Sipke de Haan and Greta Meinema.
Anno.
Betty.
Janna.
Pearl.
Somani - grandchild.

Man, experienced in janitor, garden en shipping work, is looking for a suitable

STEADY JOB

in Hamilton or vicinity, to be near Chr. Highschool. Write to no. 1723, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

Gevraagd:

EEN JONGEN

voor een klein kippenbedrijf. Contact: J. Geertsema, R.R. 1, Schomberg (Ont.).

BED-SITTING ROOM TO RENT

in Hamilton, West end. Cooking facilities available. Tel. JA 7-8908.

Quality Bakery invites applications for the position of

BAKER, DRIVER-SALESMAN, AND AN APPRENTICE

Please write or call: Quality Bakery, Box 35, Smithville, Ontario. Tel. 957-3351.

Wanted: On dairy farm, immediately,

CAPABLE BOY

Write to Peter Sikma, R.R. # 3, Bowmanville, Ont., or phone Oshawa 725-4957.,

---

HUISHOUDSTER GEVRAAGD

bij een bejaarde weduwnaar. Brieven met inlichtingen aan Mr. J. Van Dam, % Mrs. W. Benschop, R.R. 4, Bowmanville, Ont.

For sale: Good located

GROCERY STORE

With one bedroom, living quarter. 60 miles East of Vancouver. For information write to No. 1724, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

HUISHOUDSTER GEVRAAGD

bij weduwnaar met opgroeiende kinderen, klein gezin. Brieven onder no. 1725, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ATTENTIE !

PROGRAMMA'S
voor de
CHR. REF. LADIES' FEDERATION DAY

welke we D.V. hopen te houden op 3 juni 1964 in de Queen's University te Kingston, Ont. zijn te verkrijgen bij Mrs. M. Brandsema, 170 Marlboro St., Brantford, Ont., tegen betaling van 75 cent per stuk. Na ontvangst van het verschuldigde bedrag worden de programma's U toegezonden; deze zijn tevens bewijs van toegang. De morgenvergadering vangt aan om 10.30 v.m.

WANTED AT PRINCE GEORGE, B.C.

DRAFTSMEN

for large utility company. Applicants must be able to make tracings and draw miscellaneous plans and maps. May be required to assist in field work. Good starting salary and excellent fringe benefits. Please reply in own writing, stating age, education, and experience to CITIZEN, Box 448-A, Prince George, B.C.

Prince George has a Christian Reformed Church.

WIJ HEBBEN EEN FOUT GEMAAKT

in onze advertentie van de vorige week!

- **Toronto —Amsterdam is $ 386.90 en Montreal—Amsterdam is $ 346.90 op een 21-daags retour.**
- **U kunt op een 21-daags retour alleen reizen op maandag, dinsdag, woensdag en donderdag en vertrekken t.m. 11 juni, van 13 juli tot 6 aug., van 31 aug. tot 5 nov. 1964 en vanaf 15 februari 1965.**

BOEK NU VOORDAT ALLE VLUCHTEN VAN 13 JULI TOT 6 AUGUSTUS VOLGEBOEKT ZIJN.

Koops Travel Service Ltd.

HET GROOTSTE NEDERLANDSE REISBUREAU IN CANADA

543 BRANT STREET — BURLINGTON, ONT.

Open donderdags en vrijdags tot 9 uur, zaterdags tot 6 uur.

Tel. Burlington: NE 4-1813 (24 uur)

$ 2,000 Downpayment

Vraagprijs $ 14,000.

102 acre kleigrond. 5-kamer huis. Grote barn. 18 mijl vanaf Hamilton.

Jack Bijlsma

REALTOR

1607 King St. E., Hamilton, Ont.
LI 9-3894.

Bij gebrek aan opvolger te koop:

Hollandse Kuideniers- en Textielzaak

in het Zuiden van Ontario.

Brieven onder No. 1726, % Calvinist-Contact, P.O. Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

The Committee on Education of the Chr. Ref. Church has published first class material for daily vacation bible school.
Course # I "We Meet Jesus"
 # II "Living for Jesus"
Inspection kit $4.95.
ANTON LAMMERS
Christian Book Centre
36 Longwood North, Hamilton, Ont.

OXFORD COUNTY FARMS FOR SALE

173 acres — Township of East Zorra, with 167 acres workable and well tiled. A very productive farm with grain yield better than 90 bushels per acre. Good dairy buildings with new milk house and bulk tank and milk contract; hen house; driveshed. 2-storey frame home with oil furnace, modern kitchen and 3-piece bath. Farm and buildings in excellent condition. Close to City of Woodstock.

100 acres — Blandford Township, with 8 acres of bush. Large L-shaped barn, steel stanchions, water bowls, milk house, cement silo, implement shed. Storey and half brick home with 5 bedrooms, 4-piece bath and furnace. Buildings near the road; lovely shade trees. Farm is in Innerkip area.

McClellan and Hilts Limited

REAL ESTATE BROKERS

513 Dundas St. 537-6613
WOODSTOCK, ONT.

Evenings
W. B. Wallace 537-5850
L. Granger 537-8437

Voor een geslaagde vakantie met de hollandse gezelligheid.

"Little Europe Resort"

BRACEBRIDGE, MUSKOKA

Cottages te huur tegen redelijke prijzen. Uitstekende kampeer-, zwem- en visgelegenheid. (Ideaal voor groepskampen.) R. S. Bakema. Tel. 645-2738.

"Little Europe" vindt U 8 mijl ten O. van highway No. 11 aan de Vankoughnet Road, ongeveer 7 mijl ten N. van Gravenhurst en voorbij het Muskoka Airport. Plm. 35 mijl van Chr. Ref. Church in Orillia.

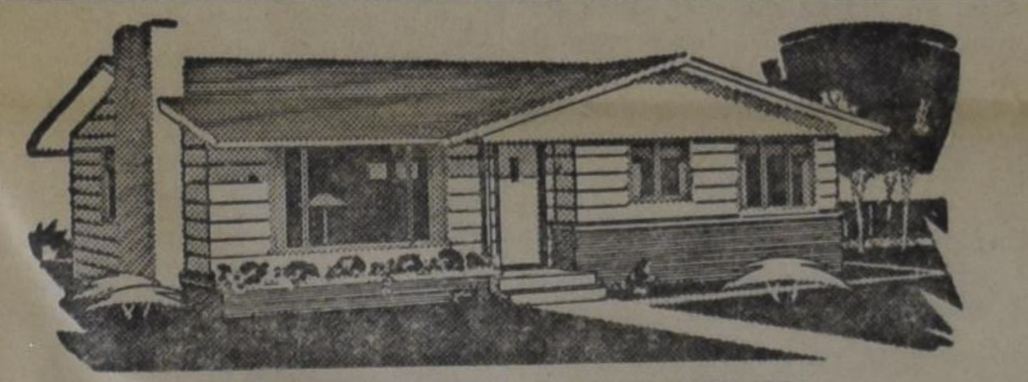

FOR COMPLETE SATISFACTION

When Buying or Selling Real Estate

CONTACT:

John Voortman

REALTOR

588 UPPER JAMES ST. HAMILTON, ONT.

Phone 383-2157

LEONARD VERBEEK B.C.L. L.L.B.

BARRISTER AND SOLICITOR

of the Bar of Ontario and of the Bar of Amsterdam (Holland)

7 SUPERIOR AVENUE, TORONTO 14

Phone 259-7638 (office)
251-6253 (res.)

Prima 200 Acres Dairy Farm met Vee, Machines en groot Melkcontract

Melk inkomen over $ 21.000.— per jaar

75 stuks Holstein vee, waaronder 50 melkkoeien.

Eerste klas grote barn, zo goed als nieuw, met stanchions, waterbowls, stable-cleaner, calf-boxes, 2 silo's en modern melkhuis met bulkcooler.

Moderne bungalow van alle gemakken voorzien.

Vraagprijs $ 100.000.—. Gevraagd downpayment $ 25.000.—. De eigenaar is bereid zelf de hypotheek van $ 75.000.— te verstrekken tegen 6%, terug te betalen met slechts $ 525.— per maand, rente en aflossing inbegrepen.

Contact voor deze en andere goede farms:

K. KRAAY, Real Estate Broker

2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Tel. WE 4-1813

Wij zijn bereid U te helpen bij de financiering van Uw downpayment.

A. Hosmar, C.A.

CHARTERED ACCOUNTANT

47 Prince St.
Suite 4
OSHAWA, ONTARIO
Phone 723-1221

G. Broos
REALTOR

99 Centre Ave., Willowdale, Ont.
Tel.: Bus. 225-7400; Res. 225-5139

Satisfaction Guaranteed by Dealing Through Broos

Hier is een buitengewone goede aanbieding

Grote kruidenierswinkel met volledige inventaris, best 4 slaapkamerhuis, van alle gemakken voorzien en prachtig gelegen aan hoofdweg. Een reeds vele jaren bestaande en zeer goed renderende zaak.

Vraagprijs slechts $ 16.500.—, waarbij alle machines & equipment is inbegrepen. Voor de overname der goederenvoorraad kan een regeling worden getroffen.

Downpayment slechts $ 4.000.—. Voor de balance is een hypotheek beschikbaar à 7%, betaalbaar met $ 500.— per jaar.

EEN GOEDE ZAAK EN VOOR UITBREIDING VATBAAR.

Contact:

K. KRAAY, REALTOR

2 Juliana Cr. ST. CATHARINES, ONT. Tel. WE 4-1813

Geef Uw

Adresverandering

steeds tijdig op aan de Administratie van CALVINIST-CONTACT

Kerknieuws

CHR. REF. CHURCH

Beroepen

te St. Catharines, Ont., (Trinity), J. D. Hellinga te Winnipeg, Man.

te Kentville, N.S., Lucknow, Ont., en Cobourg, Ont., A. Beukema te Renfrew, Ont.

Bedankt

voor Kentville, N.S. en Lucknow, Ont. A Beukema te Renfrew, Ont.

Aangenomen

naar Kentville, N.S., J. Groen te Wallaceburg, Ont.

naar St. Catharines, Ont., J. D. Hellinga te Winnipeg, Man.

NEW CHR. REF. CHURCH-BUILDING IN FREDERICTON, N.B.

On May 5, 1964 a dedication service was held in the new erected Christian Reformed Church building of Fredericton, N.B.

The new church is located in the community of Nashwaaksis, approximately three miles out of the city of Fredericton, in the Wilkins Sub-Division. The seating capacity is 120 with facilities to expand to 200 seats. The design is modern with redwood cedar roof decking and coloured glass panes in the front wall.

Those present at the dedication service were: Rev. John G. Kunst of Truro, Nova Scotia and Rev. M. Dornbush of Charlottetown, Prince Edward Island, who expressed felicitations. Also several ministers of other denominations in and around Fredericton were present. Felicitations were received from the Christian Reformed churches in Kingston, Ontario, Halifax, Kentville and New Glasgow, Nova Scotia.

The present consistory members are: Pieter VandenBerg and Harry McEwen, elders, and Henri Pott and John VandenEngel, deacons.

A brief sketch of this church is published in this issue.

For the clerk,
A.C. Pelkman

Eens heel lang geleden

door LORRE

Eerlijk gezegd konden wij Dikkie Drein vroeger nooit goed uitstaan. Wat zijn eigen schuld was overigens. Ofschoon er een waas van geheimzinnigheid en zieligheid om Dikkie hing, was mijn kinderhart, noch dat van Hein, Jaapje of de rest van de school groot genoeg om Dikkie erbij in te sluiten. Het was ook echt geen wonder. Ten eerste bedelde Dikkie de hele dag bij iedereen om snoepgoed en hij deed dit op zo'n dreinige, drammerige toon dat we allemaal al onze buik van hem vol hadden voordat hij z'n mond open deed. Daar kwam bij dat Dikkie de knapste, vlijtigste en zoetste leerling van de klas was en daardoor even geliefd bij de meesters als verafschuwd door ons. Dikkie's rapporten werden ons vier keer per jaar voorgehouden met de vermanende raadgeving dat wij daar nu eens een voorbeeld aan moesten nemen. Wat we natuurlijk van de weeromstuit niet deden. Het ergste echter was dat Dikkie Drein als een soort meester-spion fungeerde. Aangezien hij verzot was op snoep en speelgoedrommeltjes en zelden vrijwillig iets door ons aangeboden kreeg, nam Dikkie zijn toevlucht tot chantage. Zijn grijs-blauwe oogjes in het bleke muizensnuitje zagen alles wat er in de klas gebeurde en Dikkie kon dan ook altijd feilloos zeggen wie van zijn klasgenoten afgekeken had, van wie en wàt. Overbereidwillig om de meester een dienst te bewijzen, was Dikkie er dan al gauw bij om hem over de ondeugden van zijn leerlingen in te lichten, tenzij de booswicht in kwestie een paar snoepjes als afkoopsom gereed had . . .

Hein was meermalen het slachtoffer van Dikkie's snoeplust en het was dan ook te begrijpen dat hij een broertje aan hem dood had. Dikkie Drein zat pal achter Hein in de klas en Hein kon dan ook geen vin verroeren of Dikkie zag het. Het beroerde was dat Hein — wegens een minimum aan werklust — altijd moest vegeteren op de kennis van een ander. Op deze manier schraapte hij meestal nog wel een dragelijk rapport bij elkaar.

De Lange, Hein's meester, vond afkijken een van de zeven hoofdzonden en zijn straf was daarmee in overeenkomst. Als strafwerk gaf de Lange onveranderlijk breukentafels op en dit volgens de meetkundige reeks. Eén keer je naam op bord betekende twee breukentafels van over de honderd, een kruisje erachter, vier tafels, het volgende kruisje acht, enz. Daar de geringste overtreding de Lange al naar zijn strafkrijtje deed grijpen, zal het geen verbazing wekken dat Hein's naam met een sliert kruisjes dagelijks op het bord voorkwam. Dat was allemaal nog tot daaraan toe. De zaak werd echter ernstiger wanneer je gesnapt werd als je afkeek. Daar stond vijftig tafels op en allemaal in de trant van 1 x 387¾ = ... enz. De Lange keek ze nog na ook . . .

Hein, die een nog grotere hekel aan huiswerk had dan aan strafwerk was dan ook wel gedwongen om Dikkie's stilzwijgendheid af te kopen. Voordat er een proefwerk plaats vond, werden er dan ook heftige onderhandelingen gevoerd tussen Hein en andere afkijkers in-spé enerzijds en Dikkie anderzijds. Natuurlijk had Hein nooit snoepgoed; onze ouders waren even afkerig van snoep als Gijs uit de Griebes van wassen. Maar dankzij Dikkie's genegenheid om ook tollen, knikkers, potloodjes, messen, vlakgum e.d. als afkoopprijs te aanvaarden, hoefde Hein zelden bevreesd te zijn dat hij door Dikkie bij de Lange aangebracht zou worden. Onnodig te zeggen dat elk nieuw offer van Hein op het altaar van Dikkie's hebzucht, zijn haat voor hem deed vermeerderen. Hein popelde dan ook om Dikkie een kopje kleiner te maken, en waarschijnlijk zou hij het ook wel gedaan hebben, als Pa Hein en ons alledrie niet uitdrukkelijk verboden had om Dikkie één strobreed in de weg te leggen. En met Pa's vèrboden viel nog minder te spotten dan met zijn gèboden.

Op zekere dag was bij Hein de maat vol. Een zwaar aardrijkskunde proefwerk voor het Paasrapport, waar Hein thuis geen fluit voor gedaan had, had hij voor schooltijd bij Dikkie afgekocht voor twee grote gekleurde stuiters. Toen Dikkie echter in het speelkwartier ontdekte dat Hein een mondorgel in de zak had, kwam Dikkie met een geraffineerd nieuw voorstel; als hij het mondorgel kreeg, dan zou hij persoonlijk Hein voorzeggen. Ging Hein niet op dit deal in, dan kon hij z'n twee stuiters terug krijgen, want dan ging hij hem, zonder nog één andere kans te geven, bij de Lange aangeven als hij spiekte. Hij was woest, maar had geen keuze en ruilde z'n pasgekregen mondorgel voor de stuiters en een stapel goede antwoorden.

Nu moet ik toegeven dat Hein ook niet van gisteren was. Ongetwijfeld moet door zijn hoofd gespeeld hebben dat Pa elke acht op een rapport beloonde met een dubbeltje en elke negen met een gulden; dat laatste kon hij makkelijk doen omdat er nog nooit iemand van ons van zijn levensdagen met een 9 op een schoolrapport thuisgekomen was. Hooguit voor "verzuim", maar dat telde helaas niet mee.

Een 10 dus voor een proefwerk, wat dubbel meetelde, verhoogde Hein's kansen natuurlijk enorm om nu eens een hoog cijfer op z'n rapport te krijgen. En voor een gulden kon je wel drie mondorgels kopen . . .

Toch moet Hein ook wel de diepere zin van het spreekwoord: "Beter één vogel in de hand dan tien in de lucht" verstaan hebben, want toen we uit school naar huis liepen, barstte hij bijna van woede en wraakgevoelens. Aan tafel kwam het halve verhaal eruit, zij het enigszins verdraaid.

"Pa," smeekte Hein, "mag ik Dikkie nou 'es niet voor één keer een pak op z'n tabbard geven? Het is wel zo'n grote en gemene klier . . ."

Voordat Pa tijd had om te antwoorden, voegde Jaapje er met een mondvol eten aan toe: "Ja, Pa, voor één keertje maar . . . 't Is zo'n vuile bastaard . . ."

Kletterend viel Mam's mes op haar bord. "Jaapje," zei ze geschrokken, "wat zeg je daar? Hoe kom je aan dat vreselijke woord?" Pa's mond hing van afschuw half open, maar Jaapje keek Mam met vriendelijke, onschuldige ogen aan, terwijl Hein en ik vol bewondering Jààpje aanstaarden. Jaapje dook altijd de prachtigste en onbegrijpelijkste woorden op en wist ze altijd op een geschikt moment te lanceren ook.

"Spreek op," bulderde Pa, "hoe kom je aan dat woord?"

"Van Gijs uit de Griebes," antwoordde Jaapje gewillig. "Hij zei dat Dikkie een vuile bastaard was en dat z'n grootvader daarom zo de pest aan hem had."

"Houd op! Jaapje, schaam je, om zulke woorden te gebruiken," kreunde Mam. "Het is gewoon ontzettend wat jullie op straat leren . . ."

"Nou, U en Pa vroegen toch hoe ik er aan kwam," verdedigde Jaapje zich, diep beledigd.

"Weet je wat dat woord betekent?" vroeg Pa. Jaapje schudde wat treurig z'n hoofd.

"Jullie dan?" Pa keek Hein en mij vorsend aan.

"Is bastaard zoiets als luiaard?" probeerde ik.

"Dikkie is toch niet lui!" wees Hein me terecht. "Wat betekent 'et, Pa?" Wat Hein aan leergierigheid op school tekort kwam, trachtte hij altijd op straat en in huis in te halen. Pa keek een ogenblik veelzeggend naar Mam, die eindelijk over haar eerste schrik heen was.

"'t Lijkt me beter dat ik ze maar inlicht," zei Pa. En toen tegen ons: "Afeten. Straks zullen we er verder over praten."

(Wordt vervolgd.)

Teachers Wanted

The Calvin Christian School in Kingston, Ontario requires a

TEACHER

for the lower or intermediate grades for the coming school year. Please write to Mr. H. VanRossum, 312 Mack Street, Kingston, Ont.

The EMMANUEL SCHOOL OF OSHAWA will be in need of

A FIFTH TEACHER

(for lower grades) for the next school year.

Nice school, beautiful district, booming community. Two Chr. Ref. Churches.

Please send your application to the principal:
Mr. Wm. R. Rang,
R.R. # 3,
Oshawa, Ontario.

Winnipeg Calvin Christian School is in need of

A FOURTH-GRADE TEACHER, ALSO A FIFTH-GRADE TEACHER

preferably with a Math.-Science background, and willing to rotate with Junior High Grades in these subjects. Attractive salary, fringe benefits. Please contact the principal, Mr. J. Harris, at 221 Strood Ave., Winnipeg 16, Manitoba.

The Clinton Christian School is still in need of

TEACHERS

for grades 1 and 2, and grades 3 and 4, for the 1964-1965 school year. Applications stating qualifications to be sent to: Mr. K. Vanden Heuvel, R.R. # 2, Goderich, Ontario.

Immanuel Christian School of Lethbridge, Alberta requires the services of a

TEACHER

for Grades one and two, approximately 30 pupils. Our salary schedule offers a basic of $4100 for an A.B. with generous allowance for experience. For further information write the principal, Mr. John Nieboer, 119 - 12th Street "B" North, Lethbridge, Alberta.

Drayton Calvin Christian School will be in need of a

TEACHER

for grade one by September 1. Please send your application to G. Lubberts, Secr., R.R. # 2, Drayton, Ont.

The Calvinistic Christian School of Wellandport needs two more

TEACHERS

for its 9-room school. (For grades 1 and 2, and grade 7.) Applications to be sent to: Mr. H. K. Bergsma, Principal, R.R. # 1, Wellandport, Ontario.

SARNIA CHRISTIAN SCHOOL INC.

We look for an allround, well-experienced

Teacher

to do special work in our school with respect to: acceleration, enrichment, testing program, etc. This is a full-time job with excellent salary for qualified person. If you are interested, contact without delay the principal, Mr. A. Hengstman, 764 Murphy, Sarnia, Ont.

JARVIS CHR. SCHOOL

The Canadian Christian School of Jarvis is in need of

QUALIFIED TEACHERS

for the schoolyear 1964-1965. Seven room school; one grade per teacher with a Canadian qualified principal. A new addition is planned before Sept. 1st. Our school will qualify as a training school for teachers with an interim teacher's certificate. Please send your applications to the principal: Mr. T. Bergsma, Box 104, Jarvis, Ont.

Due to the fact that two of our staff members wish to further their education, Springdale Christian School will need

A PRINCIPAL AND A TEACHER

for the lower grades. Springdale is located only 25 miles from Metro Toronto. Please apply stating qualifications and experience to: Leon Radder, R.R. 4, Bradford, Ont.

The JOHN CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF STRATHROY will be in need of a

TEACHER

for grade 4, for the 1964-'65 school term.

Please send your application stating qualifications, and references to Mr. J. TAMMING Jr., 120 Metcalfe Street, Strathroy, Ontario.

For more detailed information write to the principal Mr. G. H. Bonekamp, 36 Drury Lane, Strathroy, Ont.

TEACHER (French or Guidance)

needed by

HAMILTON DISTRICT CHRISTIAN HIGH SCHOOL

Kindly send applications stating qualifications, majors and minors, references, and experience to Mrs. Bernice Schrotenboer, 729 Upper Gage Ave., Hamilton, Ont.

THE CALVIN CHRISTIAN SCHOOL OF HAMILTON, ONTARIO, CANADA, invites applications for

TEACHING POSITIONS

in the lower level for its nine-room school.

Fringe benefits fully paid.

Please send applications stating qualifications, majors and minors, and grade preferences to Mr. L. Witvoet, 38 Malton Dr., Hamilton, Ont., Canada.

When in the ORILLIA Area . . . .
plan to sleep at the

Belair Motel

- Modern rooms
- Four-piece bath
- Wall-to-wall broadloom
- T.V.

Your hosts: HENNY & BILL VAN DYK

Highway 11, R.R. 3, 2 miles north of Orillia. Phone 325-2334

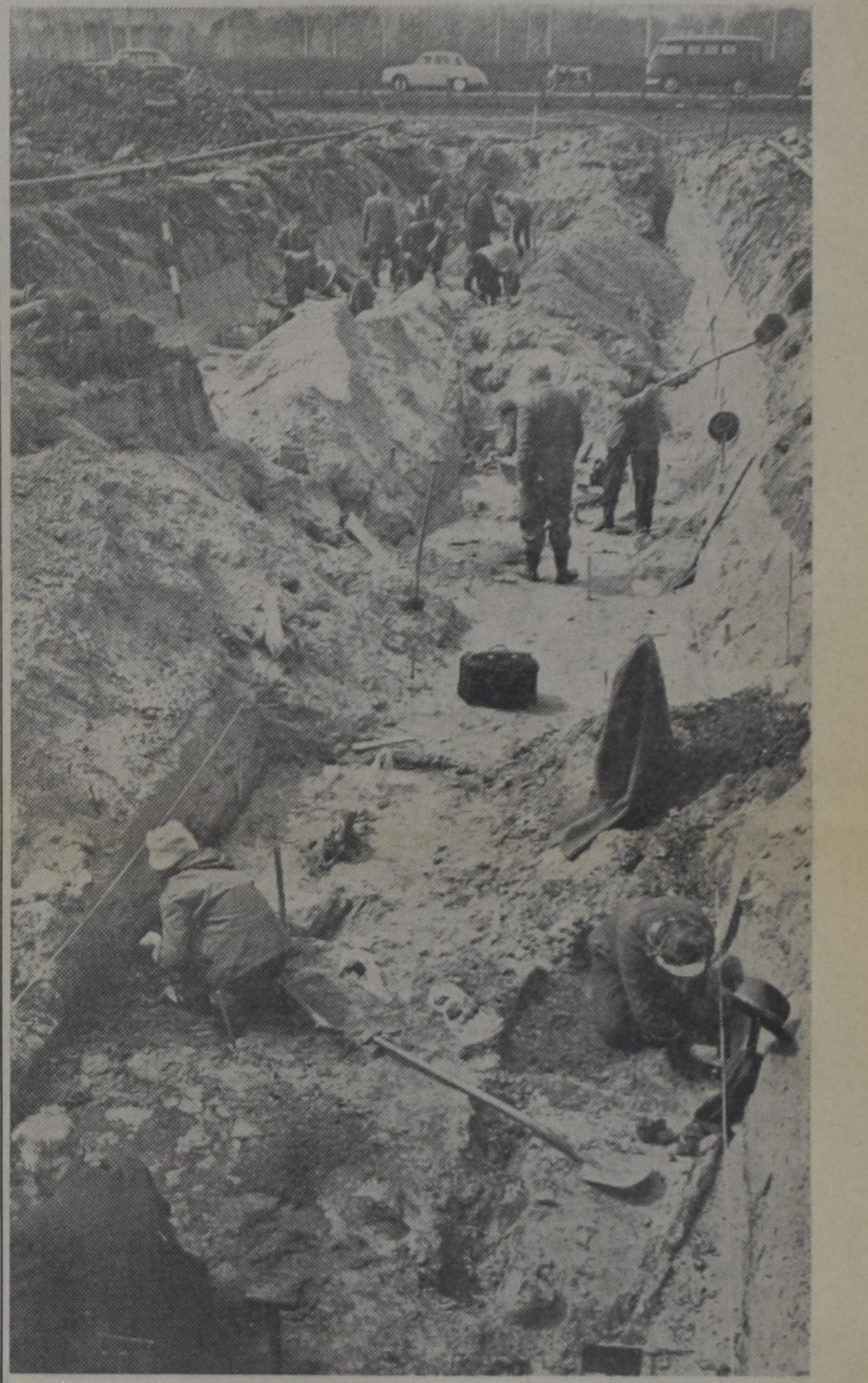

ROMEINSE VLOOTBASIS UIT 47 NA CHR. BIJ VELSEN ONTDEKT!

Het leggen van een waterleidingbuis bij de zuidoostelijke afrit naar de Velser tunnel heeft een unieke gelegenheid gegeven belangrijke onderzoekingen te verrichten naar sporen, nagelaten door Romeinse troepen aldaar in de tijd tussen 40 en 50 jaar na Chr. Waarschijnlijk heeft zich hier een Romeinse haven voor expeditieschepen bevonden.

KLAAG NIET

maar doe iets, als Uw leven vergald wordt door een of andere slep. ziekte. Neemt onze reeds 38 jaren met ondenkbaar grote successen geleverde onschad. Flora-geneeskruiden. Onze attesten spreken duidelijke taal. Toez. desgew. blanco. Brochure en inl. gratis!

Voor Canada uitsluitend volle kuren (9 mnd. à $18.00 bij vooruitbetaling.

Meldt Uw ziekte en klachten aan

Kruidenhuis "FLORA"
Westersingel 40, Groningen, Ned.

Vacation Bible School

Complete Sample Kit with Handwork Material
for Pre-school; Primary; Junior and Junior-High from the Chr. Reformed Church.

Order now your Sample Kit from

SPEELMAN'S BOOKHOUSE
10 GOLFDOWN DRIVE, REXDALE, ONT.

to see what is available and to acquaint the teachers with the material, so that they may prepare themselves and make their detailed plans.

☐ We did not use the course of the Chr. Ref. Church last year. Please send us the Kit "We meet Jesus".

☐ We used the "We meet Jesus" course last year. Please send the Kit: "Living for Jesus".

Send Kit to: ....

Address: ....

Consistories:

Does the income of your Church stay below your bdguet?

More generous giving deepens the spiritual life of the congregation.

ORDER AND DISTRIBUTE

OUR FINANCIAL CONTRIBUTIONS TO CHRIST'S CHURCH AND KINGDOM

by A. DE JAGER

Minister of the Gospel.

35 pages — Price 40¢ per copy only.

ORDER FROM:

GUARDIAN PUBLISHING CO. LTD.

BOX 312 STATION B HAMILTON, ONT.

The Canadian Union of Public Employees Loses Out

The CUPE recently failed to gain the bargaining right for a group of employees of the Sarnia Board of Education because it was unsuccessful in recruiting 55 per-cent of the workers necessary for outright certification. This was determined at a hearing conducted by the Ontario Labour Relations Board on May 5th.

As soon as union organizers started to sign up members, one of the employees contacted a member of the Committee for Justice and Liberty. A number of petitions, stating that the undersigned wished to oppose the application for certification submitted by CUPE, were hastily drawn up and circulated among the employees.

From the approximately 130 employees 85 signed the petition against the union, indicating that apparently there are still many workers who distrust the leadership and the activities of the secular unions.

At the hearing conducted by the OLRB and attended by all the employees who had assisted in collecting the signatures on the petition, the Board determined that the percentage of employees who had signed for the union was just a little short of 55 per cent. This meant that the union could not obtain certification and that the petition against the union needed not to be considered. Although the Board reserved its judgment on this application, it will probably order that a representation vote be held to determine the true wishes of all the employees. (In such a vote the necessary majority is half plus one.)

In this case it was not necessary that all the employees who had collected the signatures against the union attended the hearing. However, when the Board gives consideration to a petition against an application for certification, all those who witnessed the signing of the individual employees must appear before the Board to testify about the circumstances under which the signatures were obtained. The Board inquires into these circumstances in order to determine whether or not the employer has had a hand in the drafting and the circulation of the petition. If the Board discovers that this is the case, it attaches no value to the petition.

Those who wish to oppose the certification of a union must keep in mind that a number of requirements must be met to make the petition valid. The most important ones are: the petition must be worded correctly, each signature must be accompanied by the date and by the signature of a witness, employees must refrain from having any dealings with management with regard to the petition.

Once unions, such as the CUPE, obtain the bargaining rights for a group of employees, they invariably attempt to impose compulsory union membership and support. The only way in which Christian workers who do not wish to support the humanistic policies of the secular unions can protect the freedom of association is to oppose the efforts of units which try to gain the bargaining rights. It would be much to be preferred that the unions would respect true freedom and that the government would uphold freedom by enabling more than one union to represent the employees. Then workers would be able to practice freedom of association and a union's application would not have to be opposed.

Until that day arrives Christian workers should avail themselves of the opportunities that are still available to prevent power-hungry unions from imposing their totalitarian control. One of those opportunities is opposing a union's application for certification. This is the reason that the Committee for Justice and Liberty has an important function to perform while it battles to reinforce freedom in labour relations, one of the vital areas of life.

The Committee for Justice and Liberty,
Box 151, Rexdale, Ontario.

H. Antonides.

Scotia Bank benoemt nieuwe vertegenwoordiger te Amsterdam

De Bank of Nova Scotia heeft medegedeeld dat Mr. Robbert Kok is benoemd als haar Europese vertegenwoordiger te Amsterdam. Mr. Kok neemt de plaats in van Mr. Marsman, die thans Assistant general manager is van de International Division van de bank in Toronto.

Robbert Kok heeft gestudeerd aan de Universiteit van Amsterdam, is een internationaal bankier met ervaring in Curacao, de Nederlandse Antillen en Venezuela, zowel als in Europa.

Over drie jaar is de tunnel onder de Waterweg klaar

Er wordt thans heel hard gewerkt aan onze nieuwste tunnel, de Beneluxtunnel te Vlaardingen. In een orgie van lawaai, machines en rook is men bezig om ongeveer 2000 betonpalen in de grond te heien. Zeven grote bedrijven plus 70 miljoen gulden zullen hier zorgen dat in de loop van 1967 de Beneluxtunnel onder de Rotterdamse Waterweg gereed zal zijn. De tunnel zelf wordt 800 meter lang, samen met de bijbehorende wegen wordt de totale lengte 1,3 kilometer. De tunnel wordt betaald door de gemeenten Vlaardingen, Schiedam en Rotterdam, de Kamers van Koophandel en een aantal grote industrieën. Het Rijk zal t.z.t. de tunnel overnemen maar tot dat moment zal het verkeer dat van de tunnel gebruik wil maken tolgeld moeten betalen.

In de rivier zal een geul worden gebaggerd van ruim 25 meter onder N.A.P. Door de werking van de rivier en de grote slibafzetting wordt het baggerwerk en het wegzuigen van het slib een van de grootste 'baggermoeilijkheden' van Nederland. De acht tunneldelen, die elk weer uit vijf 'mootjes' bestaan, worden gebouwd in een afzonderlijke bouwput. Dan worden ze drijvend boven de uitgebaggerd sleuf gebracht waarna men ze laat zakken.

De Beneluxtunnel zal een belangrijke schakel worden in het verkeer naar en van het zuidwesten van Nederland. Naarmate het Deltaplan vordert zal ook de Beneluxtunnel voor het verkeer in belangrijkheid toenemen omdat er een bijzonder gunstige verbinding met Antwerpen zal komen.

DE BENELUXTUNNEL

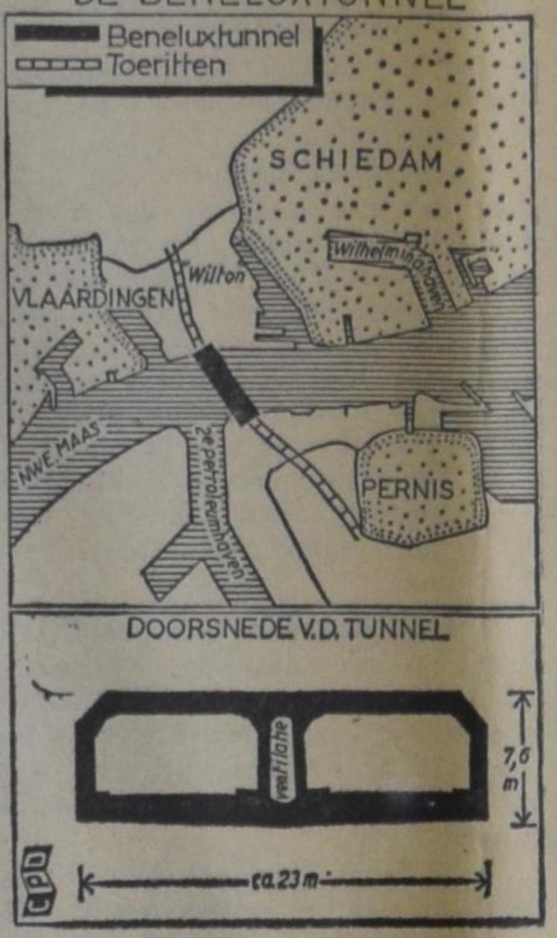

NIEUWE AUTOWEGEN EN EEN TUNNEL

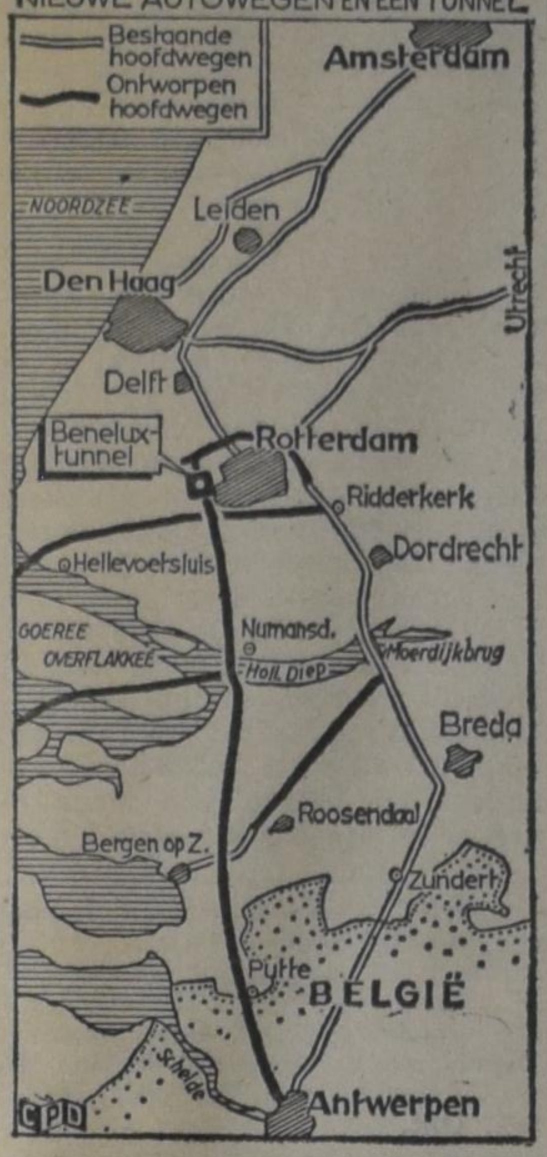

HOLLAND LIFE

1130 Bay Street, TORONTO 5 - WA 5-4511

Kantoren:
TORONTO, 2828 Bathurst St. RU 7-5637
HAMILTON, 20 Tisdale St. S. JA 8-0147
ST. CATHARINES, 94 Church Street MU 4-6385
LONDON, 150 Elmwood Ave. GE 8-8439

A° 1807 Holland Life

Kantoren:
MONTREAL, 3600 Van Horne 731-9421
VANCOUVER, 1280 West Pender MU 3-9685
EDMONTON, 12421 - 118th Ave. GL 4-3260
CALGARY, 3335 Boulton Road 289-5748

GEZINSVERZORGING — SPAREN
OUDEDAGSVOORZIENING

real estate john struik

member toronto real estate board

"SELLING OR BUYING A HOME?
I AM AS CLOSE AS YOUR PHONE"

741-4404 or 241-8171

REPRESENTING
GEORGE GETHING REAL ESTATE

"CALVINIST - CONTACT" PREMIE BOEKEN

HET KOST U NIETS om in het bezit te komen van een aantal mooie en goede boeken. U behoeft alleen het gesprek op Calvinist-Contact te brengen, als U op bezoek bent bij familie of vrienden, die ons blad nog niet lezen. De rest is niet moeilijk. De enige bepaling is, dat U tegelijk met de opgave van het nieuwe abonnement het abonnementsgeld van $ 5.00 opstuurt.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt mag U een der volgende boeken kiezen:

DE ILLEGALE WERKER, door Anne de Vries.
Dit boek geeft een bijzonder belangwekkend aspect van de gehele verzetsstrijd. Het is een treffende, boeiende beschrijving van de typen van illegale werkers, en verder van hun leef- en werkwijze, van hun lotgevalen na arrestatie. Een spannende documentaire.

ENCYCLOPEDIE VAN DE BIJBEL, samengesteld door Dr. C. N. Impeta.
Deze encyclopedie is een handige wegwijzer door de Bijbel.

HUMOR VAN DE BIJBEL, door Okke Jager.
Het geheim van de ware humor is te leven in de vreugde van Christus. In dit boekje wordt gepoogd dit aan de lezers duidelijk te maken.

DE BIJBEL ALS BOEK VAN SCHOONHEID, door Dr. B. Wielenga.
Gelovigen maar ook ongelovigen hebben erkend dat de Bijbel een zeer bijzonder boek is. Een boek van onuitputtelijke schoonheid.

JOHANNES CALVIJN, ZIJN LEVEN EN WERK, door Dr. R. Schippers.
Deze biografische schets presenteert treffende bijzonderheden uit het leven en de arbeid van Calvijn.

HEDEN ZO GIJ ZIJN STEM HOORT (Bijbels Dagboek).
Recensie-schrijvers hebben indertijd dit dagboek aanbevolen als een der beste en nog is het niet verouderd.

DE CHRISTENREIS, door John Bunyan.

DE CHRISTINNEREIS, door John Bunyan.
Beroemde boeken van de wereldberoemde schrijver Bunyan. Boeken die hoog zijn aangeschreven in de literaire wereld.

DE BRUG, door K. Norel.
In deze roman tekent de bekende schrijver K. Norel welke moeilijkheden vaak veroorzaakt worden wanneer gezinnen van het platteland naar een grote stad verhuizen. Er is echter vaak een brug om de moeilijkheden te overwinnen.

ROME EN DE REFORMATIE
Dit aantrekkelijk geschreven boekje handelt over "een eerlijk gesprek tussen de Roomse Kerk en de Kerk van de Reformatie."

OP DE MAN AF (Boeket-reeks)
Dit boekje is geschreven door de bekende Ds. Okke Jager, die inderdaad de kunst verstaat om dingen op de man af te zeggen.

VERLEIDENDE GEESTEN, door Dr. A. B. W. M. Kok.
Een zeldzaam interessant boekje, dat U in het kort op de hoogte brengt met de dwaalleringen van verschillende sectarische richtingen.

HET NIEUWE TESTAMENT
(Nieuwe vertaling met woordverklaring.) Ned. Bijbel Gen.

BRIEVEN UIT DE HEL, door C. L. Lewis.
Deze brieven, geschreven door Schroefstrik, staatssecretaris van de hel, aan zijn neef Galsem, vormen een schriftelijke cursus voor jonge duivels. Zij leren, hoe zij geraffineerd en subtiel de mensen in hun macht moeten krijgen.

DE NIEUWE WINKEL, door Toussaint Bokma. Een interessant geschreven pocket, die het na-oorlogse zaken- en familieleven in Nederland typerend weergeeft.

DE GROTE SCHEIDING, door C. L. Lewis.
Neen er is geen ontkomen aan. Een hemel met een klein stukje hel bestaat niet. Het is onmogelijk om ook maar iets dat bij de duivel hoort in ons hart te houden. Satan moet er uit.

REIS NAAR VENUS, door C. L. Lewis.
Op zijn reis naar Venus ontmoet de hoofdfiguur, Ransom, een nieuw paradijs, hetgeen de auteur alle gelegenheid geeft tot een fantastisch verhaal met een diepe zin.

HET DUIVELSEILAND.
Een uitermate boeiend verhaal over de Franse strafkolonies gschreven door een ooggetuige genaamd Charles Pean.

DE SLAANDE HAND, door Hugo Kingmans.
Een vlot geschreven verhaal van de bekende Hugo Kingmans.

SLOEBERKE SLOP, door W. Laatsman.
Velen houden van "Laatsman-boeken" omdat ze zo populair geschreven zijn.

•

Omdat wij tegenwoordig extra pagina's geven in de Engelse taal, zijn voor het aanbrengen van nieuwe abonnees nu ook Engelse boeken verkrijgbaar.

Voor elke nieuwe abonnee die U aanbrengt kunt U een van de volgende "ONE EVENING CONDENSED CHRISTIAN BOOKS" kiezen.

MARTYR OF THE CATACOMBS
An emotion stirring chronicle of the persecution and triumphs of First Century Christians.

CONFLICT WITH DARKNESS
Virginia Blakeslee, vividly portrays the harsh realities of heathen darkness put against the power of God's Word.

AND TO THE ESKIMOS
Stanley Ledyard. The testing and trials of a modern Missionary adventure.

AMAZON MOON
Rosemary Conningham. Deep and practical spiritual lessons drawn from thrilling accounts in the deep Jungles.

WHEN THE BAMBOO SINGS
By experienced Missionary Douglas C. Percy, a true life story of a young African and his love for a maid of another tribe.

JOHN THE BAPTIST
Dr. F. B. Meyer. A clasp between the Old and the New Testament. Portrays humility, courage, devotion.

MARTIN LUTHER THE MAN
Ruth Gordon. The personality of Martin Luther, his character and purpose. The background to his God revealed doctrine of Justification by Faith.

Children's Books

GOD'S GREAT OUTDOORS by Marian Schoolland.
This very well-known authoress takes the boys and girls along with her in nature and tells them about plants, birds, trees, flowers etc. Above all the greatness of the Creator is shown in this book. Age 9 and over.

Voor twee abonnees:

A PREY TO SATAN
A moving story which is often filled with suspense. The main characters in this book are people of the Reformed Church.

IN THE MIRROR
This book is published in connection with the Centennial of the Christian Reformed Church in 1957. Dr. Kromminga reviews what the Christian Reformed Church has done, and ought to do. "In the Mirror" reflects theories and ideas which are sound in doctrine and wise in counsel.

NAAR NEDERLAND?

Per boot of vliegtuig. Wij verzorgen 21-daagse retours, groepsreizen en charters. Vóór U besluit hoe of wanneer, vraag eerst

JAN FABER, Mgr.
Burlington Travel Service

Agenten voor K.L.M., H.A.L. en alle andere scheepvaart- en luchtlijnen. Kantoor:

2015 Lakeshore Road, Burlington, Ont.
(Naast het Bus Terminal) Tel. NE 7-5222
Na kantooruren bel Jan Faber 's avonds thuis op NE 7-5119.

WILLEM G. POOLMAN

advocaat
notaris
meester in de rechten

330 Bay St., Toronto 1, Ont.
(hoek Bay/Adelaide St.)
tel.: EM 8-1334

VAN DELFT'S BOOK AND GIFTSHOP

VOOR VERJAARDAG!
VOOR ELKE DAG!
Zojuist ontvangen:
EEN PRACHTZENDING
THEEBEURZEN
(TEA-COSIES)
De beste kwaliteit

No. I	$9.95
No. II	8.95
No. III	7.95

HOLLANSE EN ENGELSE RECORDS
1058 Main St. W. JA 8-1932
HAMILTON, ONT.

De Ruyter's Muisjes

KINDEREN ZIJN ER DOL OP

P. de Ruyter & Zn. N.V., Baarn
Hofleverancier Ao. 1860.

Imported by: VAN's Imp. Ltd., P.O. Box 826, HAMILTON, Ont.

ABONNEMENTSFORMULIER

Hierbij geef ik op als abonné van Calvinist-Contact

Naam ....

Post-adres ....

....

Aangebracht door: ....

Naam ....

Post-adres ....

....

Aanbrengpremie: ....

Zendt dit formulier met het abonnementsgeld ad $ 5.00 in cash/money-order/cheque (bij cheque 15¢ extra voor bankkosten) naar "Calvinist-Contact", Box 312, Station B, Hamilton, Ont.

Aan:

Calvinist-Contact, Box 312, Stat. B, Hamilton, Ont.

ADRES VERANDERING

NIEUW ADRES:

Naam ....

Post-adres ....

....

....

OUD ADRES:

....

....

CHRISTIAN CC COURIER
A SUPPLEMENT TO CALVINIST - CONTACT

Editors: Dr. P. Y. DeJong, Rev. F. Guillaume, (Mrs.) Bernice Schrotenboer, (Mrs.) Ineke Parlevliet.

Managing Editor: D. Farenhorst.

Publisher: Guardian Publishing Co. Ltd., Box 312, Station B, Hamilton, Ont. Phone 547-1488 and 547-1489.

Characters and names in fiction stories in this weekly are imaginary.

Contents may not be reprinted without permission of the publisher.

The publisher will not be responsible for the loss of any manuscript, drawing or photograph. The publisher accepts no responsibility for opinions by its authors.

THE GREATNESS OF A NATION

The Canadian Minister of Defence has made headlines in the papers recently. Not in the first place because Canada took an active part in setting up of a mobile peace force in Cyprus, but more so because the Minister has drastically reduced the personnel of Canada's armed forces.

This, of course, has caused lengthy and lively debates in the House of Commons. Besides the measures the Canadian government will take, the proposals and the debates have focussed our attention to the problem of war in general. This problem is certainly not a specific Canadian one. All over the world people seem to be interested in the subject. Articles and editorials in various periodicals are devoted to it, demonstrations are held, conferences are organized, in brief the war-problem seems to be of vital interest once more. The reasons are obvious. A few names and facts will suffice to show that we are not dealing with an abstract but with a very real and vital question. We think of Cyprus, Laos, Vietnam, Congo, Zanzibar, Malaysia, the controversy between Russia and Red-China, Cuba, the opposition of France against U.S. leadership, and so on. It is not only the possibility of war, which causes tension and friction, it is even more the question whether there is any justification for war.

After World War I a similar interest was evident, with this difference, however, that the reactions against war in any form, was louder and more spontaneous than after World War II. The disarmament-movement of the twenties was more popular in its day than the ban-the-bomb-movement in our time.

It seems as if after World War II people had confidence in the effectiveness of the United Nations. The actions (or should we say failures) of the United Nations (think of Indonesia, Congo, Cyprus), however, have damaged this confidence to a great degree and more people are beginning to feel uneasy.

However, it is the problem itself, rather than the cause of the interest, about which we have to orientate ourselves. Especially so because many of those who advocate disarmament, refer to the New Testament and especially to the Sermon on the Mount, as their good Christian ground.

That reference is made to the New Testament, rather than to the Bible as a whole is to be expected from people who have a modernistic view on life. It becomes a matter of concern when evangelical Christians appear to have a preference for the New Testament at the cost of the Old Testament, also with regard to the war problem.

To many the Old Testament should be seen in the light of its times, which would mean that it relates stories about rough nomades or war-anxious people, without direct application for us. The New Testament, they say, tells us of a Messiah, a Prince of Peace, and the main thought in the New Testament would therefore be love.

The consequence is obvious: love and war are incompatible.

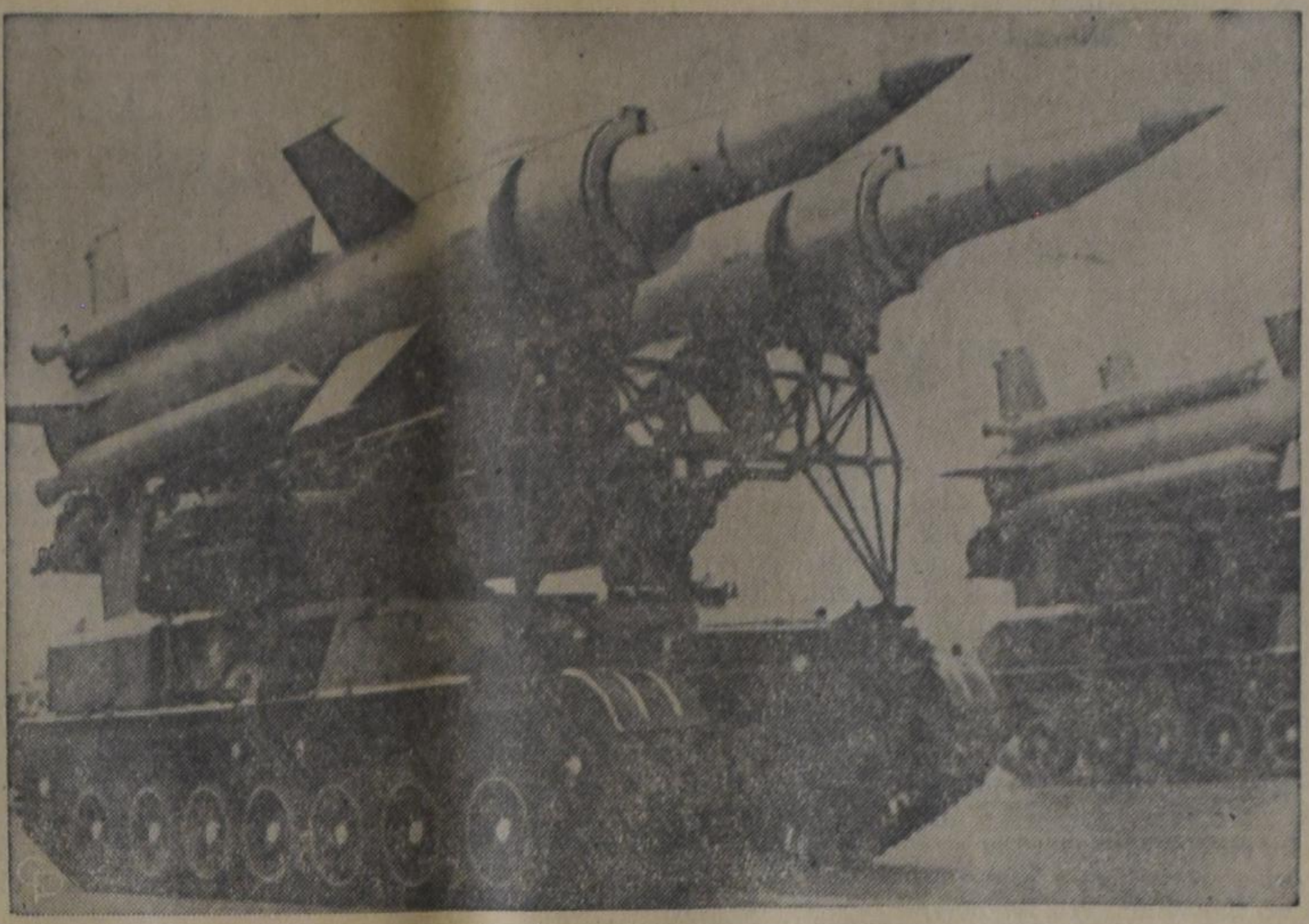

The "greatness" of a nation is often measured by the military display. The picture shows new, mobile twin rockets as shown during a May Day parade in Moscow's Red Square.

This line of thought is not new at all. The early churchfathers already rejected military service in the Roman army. Basically it is not the contradiction love vs. war, but it is the old supposed controversy between the Kingdom of God and the governments of the nations. This is still a difficulty in the minds of many. Numerous sincere christians consider the relationship of the Kingdom of God and the civil government as one of complete contrast. The Kingdom of God is supposed to be a realm of love (love the Lord your God above all and your neighbour as yourself). The civil government is supposed to be ordained in order to restrain sin.

It seems that such a view is Biblically founded. Did not the Lord Jesus say to Pilate, "My kingdom is not of this world. If My kingdom were of this world, My attendants would have struggled to prevent My being delivered to the Jews. But really the source of My kingdom is not here." (John 18:36, Berkeley Version)? And is it not in complete harmony with what Jesus said to Peter, when he cut off the servant's ear? Said the Lord, "Return your sword to its place, for all who draw the sword, shall be destroyed by the sword." (Matthew 26:52, same version). We may even go one step further. What we basically face here is the supremacy of love over righteousness. In other words: love should prevail, even if righteousness has to suffer under it. And again it seems that the Bible supports this meaning. We all know the Lord's admonition to turn the other cheek or go the second mile. And to mention one more reference, the apostle Paul challenged the christians of Corinth with these words, "Why do you not rather suffer injustice; why not rather be defrauded? (I Cor. 6:7)

There is another side to this coin. Even if we would claim that some wars can be justified on the basis of righteousness, then the constellation of today's world would make this impossible. Not righteousness is the yardstick, but power or technological and scientific advancement. A good illustration of this was presented recently in the Canadian House of Commons during the debate on the National Defence Act. A member of the opposition, Mr. Paul Martineau, had this to say among others:

> ..."Mr. Speaker, today, the part played by the great powers cannot be determined by the population of a country or even by its resources. There are countries with a very large population which, however, are not great powers. There are some nations with huge natural wealth, which are not among the great powers. For instance, there are India and Brazil, with vast resources and a huge population, but underdeveloped yet which do not count among the really great powers in today's accepted meaning of the words.
>
> ...At the same time, there are some countries with a comparatively small population which, thanks to their very advanced technological achievements, rank among the great powers, like the United Kingdom, which is not among the most populated. There are also France and Germany, instances of highly industrialized nations, with a highly developed industrial potential and a very progressive military technology, which are able to play a key part in international relations.
>
> After all, we just have to think that a country has only to discover a new means of destruction, perhaps a biological or chemical means of warfare, or some death ray, to become a great power. It is a good illustration of the need for Canada to penetrate further into the field of technological and military research."

The implication is clear. Mr. Martineau probably would not indicate that the right of the strongest should prevail, but as a matter of fact it does prevail.

As christians, who want to live under the guidance and authority of the Word of God, we should have a stand in this problem. And the Church as pronouncing the Word of God, may not be silent here. Therefore, we hope to study the matter further in our next issue.

D.F.

MYSTERIES OF LONG AGO

BY JOHN VRIESINGA

Back in 1901 a shepherd in the Yakutsk area of Northern Siberia stumbled on the remains of a mammoth that had been preserved in the frozen ground for untold centuries. The find was not unusual at all as through the centuries many similar incidents occurred. In fact the ivory trade of ancient China depended entirely upon the tusks of dead mammoths from the frozen steppes of Northern Siberia. It is estimated that millions of them, alongside of millions of other tropical animals, met a sudden and inexplicable death at some time in the grey past, possibly some ten thousand years ago. So well preserved are their bodies that hotels in Moskou have served mammoth steak until fairly recent date and natives of the tundras often welcomed a find as the one near the Beresovka river in 1901 as a wonderful addition to their larder.

Thanks to a standing order of Czar Peter the Great the Beresovka escaped a similar fate. The monster was dug up and carefully examined by a team of scientists, who worked in a circle of huge bonfires to thaw out the entire area.

When they had completed their work the mystery of the North Siberian mammoth was by no means solved, it was only thrown into sharper focus.

How did all these millions of tropical animals manage to get themselves deepfrozen in the world's coldest country? It is a question that to this day has not been resolved and that will haunt mankind until . . . Yes, will the answer to the problem ever be given with any degree of certainty?

So far all research only compounds the mystery. The farther north one goes the thicker the concentration of frozen mammoths. As a matter of fact, they are most numerous on the North Siberian Islands 200 miles from the nearest shore in the Arctic Ocean. Also, researchers have found, burried in the ice on these islands, an almost completely intact 90 feet high tree with green leaves and fruits still on its branches, further evidence that the area once enjoyed a warm climate.

The age old mystery stands not alone; it is but one of many others for which science knows no certain explanation. There is for instance the fact that equatorial Africa, now one of the hottest regions, once was covered by unimaginable masses of ice, as was tropical India. Also the fact that the area, where presently the South Pole is situated, once enjoyed a tropical climate. And, to cite another mystery, there is overwhelming evidence for the assumption that the present day Hudson Bay region of Northern Canada once housed the North Pole.

To resolve these and other mysteries scientists can only speculate on the basis of circumstantial evidence. Many of them thought that possibly huge catastrophies befell the earth when ice masses at one of the poles grew large enough to cause the world to keel over in a matter of seconds, so that tropical areas suddenly were located at one of the poles and polar regions were transported toward the equator.

Later research, however, proved this theory untenable. The earth has developed a slight bulge around the equator, it was found, which acts as the rim of a flywheel. Even the greatest accumulation of ice at the poles cannot break its stabilizing effect.

For many years there just didn't seem to be any logical explanation for the facts, but in the late fifties two American scientists have developed an entirely new theory which seems to fit the facts very well.

It is the theory of "crustal shift" by Hapgood and Campbell. These gentlemen, after a considerable amount of research and calculations, reason that probably the outer crust of the earth has been shifted around the inner core several times, as a result of the same accumulations of ice at the poles.

They suppose that underneath the 40 miles of basalt and granite, which constitute the outer crust, just as the peel of an apple around the fruit proper, there is a fairly plastic layer which allows the outer layers to slide.

What on earth could make such an immense amount of rock slide? The centrifugal force of the earth itself as it swings around its axis once every 24 hours.

You see, the icecap which today squats on the Antarctic continent, six million square miles of ice up to two miles thick, is some 350 miles off centre. It acts upon the crust of the earth in the same way as a slight imbalance does in the wheels of your car: the steady motion causes a fantastic bump that is transmitted to the crust of the earth.

Hapgood and Campbell have careful calculated the forces generated by this bump. They hold that this bump is responsible for the increasing number of earthquakes around the world, such as the one that ravaged Alaska not long ago.

What's more they reason that similar "bumps" in the past are most logical explanation for a large number of mysteries that have baffled scientists, such as the icefields of equatorial Africa and India, for the ice ages that covered large area's of North America and Northern Europe, even for the disappearance of prehistoric animals, including the mammoth of Northern Siberia.

Here is the chain of events as they envision it: Thousands of years ago, when an icecap of four million square miles covered the North Pole region (the Hudson Bay area) the last shift of the crust occurred. The icecap in question was no less than 2000 miles off centre and exerted such pressures that slowly but surely the entire region slid southwards in a series of cataclysmic events. At the same time the opposite side of the globe moved northward.

The violent motion caused mountain ranges to crumple up here and huge cracks to appear there. As the earth's crust broke up during the movement volcanoes were born constantly, which spewed millions of tons of dust and smoke and ashes into the atmosphere, blotting out the light of

(Continued on page 10)

THE BOOK THAT YOU SHOULD READ

SEARCH TO BELONG — by Christmas Carol Kauffman — $3.50 — Mennonite Publishing House, Scottdale, Pennsylvania — 1963. *Reviewed by Mrs. L. W. Van Dellen.*

Have you ever wondered what goes on in the mind of a foster child? Have you ever thought about longings and heartaches of the mother who gives up her child? Have you ever understood the problems and experiences of foster parents? Do you wonder what the feelings are of a consecrated worker in a Children's Home when one of her little charges leave for a home and family of his own?

Search To Belong is the true story of three-year old Davy Grant, a "mystery child", brought to the children's home administered by Mr. and Mrs. Melvin Kolb. He was given true Christian love by them and especially by one of the workers, Sister Laura and so found himself completely bereft of all source of security when he was brought into the home of Mr. and Mrs. Loomis, Christian parents of a teen-age daughter and two younger foster children. Their patient understanding care soon made him feel at home.

David's silent yearning to know his origin, his struggle by thoughtless friends of the family and his classmates, and his wondering whether his foster parents loved him from a sense of compassion or for himself, all help to explain the title, *Search To Belong.*

It is a tribute to the wonderful upbringing he received, that he passed through the trials of adolescence into young adulthood and found, through God's providence, the young woman who became his wife.

Though he found fulfilment in his college studies and preparation for Kingdom service, his search for his mother went on and the close of the book reveals the success of that search.

Interwoven in this biographical novel is the story of Shana Grant, a young girl from Scotland who came to the United States for a visit and remained here through a strange set of circumstances. Her trials are vividly portrayed and the author shows how this molded her into a fit vessel, prepared for the Master's use.

If one didn't have the author's word that this is a novel based on true experiences, one would be inclined to find this story unbelievable. It attests to the old adage that truth is stranger than fiction.

The author is the wife of Bishop Nelson Kauffman, Secretary of Home Missions and Evangelism of the Mennonite Board of Missions and Charities. Doubtless their twenty-two years of experience as missionaries have given her background for her many novels.

You will find *"Search To Belong"* easy to read, informative and interesting, and if, after reading this story you understand better the foster child, his mother, his adoptive parents, and the social worker, Mrs. Kauffman will feel her task in writing the book has been accomplished.

C H R O N I C L E S

TRADE NOW - PAY LATER

THE U.S. HAS BEEN TRYING for sometime to rally their allies in economic sanctions against Castro. It is clear that these sanctions are not very effective since most of the allies do not want to co-operate. The reason for this non-co-operation, it is said, is that the measures are wrong in principle, but it does not take much imagination to see, that the real reason for this refusal is, that none of the allies want to lose a customer. In other words, not the threat of having Communism on Uncle Sam's doorstep, nor the legitimacy of the U.S. call for loyalty, but the opportunity and the individual advantage set the pace.

This seems to go well, until an ally comes into trouble itself. A clear example is Britain. The United Kingdom did not see anything wrong in selling buses to Castro, despite repeated requests to honour United States embargo on trade with Cuba. But now London wants Washington to take steps in opposing Nasser. The recent development in North Africa is all but encouraging for Britain. U.S. support in opposing the Egyptian would be very welcome. But now President Johnson has indicated that he is not eager to help allies who are unwilling to help him, and there is every reason to believe that he means what he says. Now some leading people in Britain are wondering whether it was wise to sell the buses to Castro at all.

One can enjoy a good deal, but the payment has to be made sometime. And opportunism does not always pay.

COALITION

EDUCATION BELONGS TO the Provincial jurisdiction in Canada. The result is that the legislation in the various provinces differ one from another, also with regard to the relationship between public and separate schools. It was, therefore, interesting to read an article by the Canadian Press Staff writer, Carl Mollins, in which we get a bird's eye view of the school situation, while reading this article, which appeared in most daily papers of last week, we wondered whether it is correct to assume that a separate school by necessity is a Roman Catholic school. As is always taken for granted, it is maybe worthwhile for a diligent lawyer to find out whether this assumption is in accordance with the spirit of the laws.

In the article mentioned above, we also find a quotation of the Archbishop, George B. Flahiff of Winnipeg, who cites the "natural rights of parents to a school system of their choice without unjust financial burdens."

It seems to us that Mr. Flahiff points to the same democratic right upon which the supporters of christian schools base their claim to be exempted from public school taxes to say the least.

We wonder whether the time has not come to find ways and means of co-operation, between protestant and roman catholic parents, in order to convincie the provincial governments tnat parents, who want a school of their own choice for their children, do not ask for a favour, but for a basic democratic right.

Both in Alberta and in Ontario the christian school supporters have some irons in the fire. Maybe this is the appropriate time to investigate further possibilities.

LAST AID

THE LOW WATER LEVEL IN THE GREAT LAKES is a matter of great concern both for the United States and Canada. The situation creates many dangers in various aspects, and it will be difficult to find a solution to the problem within a short period of time. Mr. Arthur Laing, the Minister of Northern Affairs, has therefore suggested that the best thing we can do is to pay for rain.

It is not our pretention to scoff at this advice. Yet, it seems that when we are at the end of our wits, when we are on the edge of our knowledge, we always fall back on a last resource: prayer.

We do not suggest that we should not pray, but we should see the danger to use God as the last aid, while He in fact is our first and only aid.

On Second Thought

Comment On Current Reading

A RUSHING MIGHTY WIND

Someone has said that one of the great wonders of Pentecost is that 120 Jews were with one accord together. Equally remarkable is that the silent young church heard a sound from heaven like a rushing mighty wind. Filled with the sound of a wailing wind, Jerusalem at once became Windy City on the day of Pentecost.

What that must have been like? One may think, perhaps, of a hurricane or of a tornado. A Tornado touched down at Charlevoix County, Michigan, during the night of May 8. In the neighbouring counties wind gusts during the night were so intense that many families fled for shelter to basements. The radio reported that a twister roared over the West Michigan area and that it had touched down in Charlevoix.

People were holding their breath in fear of the approaching funnel-shaped cloud. Rushing through the evening darkness a sound from the heavens like a giant locomotive roared over the country.

A man whose house was swept away by the Tornado says the wind's speed was undescribable and it was so violent that it picked up houses, cars and trees like toys. Someone else said "If you have lived through a Tornado, you'll never forget it".

—•—

A Tornado-type wind storm announced the touch down of the Holy Spirit upon the church. Acts 2 reads:

"And suddenly there came a sound from heaven as of a rushing mighty wind, and it filled the house where they were."

In an awe-provoking hymn, William Cowper says that God moves in a mysterious way, and that He rides upon the storm.

Windstorms in literature are frequently the setting for a situation of desolation and disaster. They often forebode a tragedy and sometimes they foreshow a catastrophe. In Homer's *The Odyssey* the wind is a weapon in the hands of a raging god. Ulysses relates:

"Zeus Cloudgatherer sent a northwester upon our fleet with a furious tempest, bringing clouds over land and sea; and night rushed down from the sky. The ships were blown plunging lence of the wind. We let down along, the sails were split into shreds and tatters by the violence the sails in fear of death . . ."

In Hemingway's *A Farewell to Arms*, it is the rain which — among others — is associated with a fear of death. Snatches from a conversation between Henry and Catherine run as follows:

". . . I've always been afraid of the rain."
"All right. I'm afraid of the rain because
'sometimes I see me dead in it.
"And sometimes I see you dead in it."

Fear, frustration and loneliness are typical human reactions to such violent natural phenomena as rain and wind storms. I would not be surprised if those Jews in Jerusalem were apprehensive when they heard that noise outside. They may have been pretty frustrated when they waited day in and day out for the Comforter which Jesus had promised. They could well have been like lonely orphans after Christ's ascension.

Whatever the feelings were, the church was silently assembled. But it was a silence that precedes a storm. The storm came. It came all too suddenly. Surely, the disciples had waited for it. But yet, they did not really expect it then. The windy noise took them by surprise.

Paradoxically enough, the Comforter comes like a violent wind storm. The sound of it roared over Jerusalem and penetrated into every hiding place of the house.

If Nicodemus was in the crowd, he undoubtedly must have recalled the words Jesus spoke and which he then did not understand. Jesus had said,

"The wind blows where it likes, you can hear the sound of it but you have no idea where it comes from and where it goes. Nor can you tell how a man is born by the wind of the Spirit." (John 3:8).

The wind that blew over Jerusalem was the wind of the Spirit. Peter recognized it. He remembered that Joel had spoken of it:

"And I shall show wonders in the heavens above, and signs in the earth beneath."

—•—

Unlike other winds, this one brings neither disaster nor desolation. On the contrary, it becomes God's symbol of comfort for the desolate. It comes to stand for salvation for penitent sinners. This wind is the breath of God, giving life to dying man. It is Divine blessing for human disaster, courage for anxiety, truth for twaddle, understanding for foolishness, knowledge for misconception.

It is a wind that Christian pray for.

"Breathe on me, Breath of God,
So shall I never die."

Cor W. Barendrecht.

MYSTERIES

(Continued)

the sun almost completely and causing temperatures to drop sharply.

At this time the area, what today is Northern Siberia, was still located much farther to the south giving it a tropical climate. But when the temperature dropped so suddenly and Arctic winds blew down from the Northpole with unheard of velocities, the region was engulfed in snow and ice in a matter of days if not hours, causing the entire plant and animal world to die almost instantly.

Go back to the Beresovka mammoth for a moment. The scientists who carefully investigated every clue, found in the animal's stomach grasses which were hardly touched by the monster's digestive juices. It still had grass, with flowering buttercups, in its mouth, indicating that it had been feeding in a peaceful meadow when disaster struck.

Also the grasses found in its stomach differed sharply from the vegetation found underneath its body. The animal had one broken leg and its body was located at the foot of what once had been a low cliff. It seemed almost certain that it had fled from the meadow to the protection of the woods, that it had been agitated by the impending disaster so it had fallen over the cliff and broken a leg, and then struggled vainly against imminent death as was also plain from the position of its body.

Much of this is speculation, but it does fit the facts remarkably well. In the following ages the entire continent of Asia slowly carried northward, bringing it to its present position, while at the same time another continent drifted southward. Ancient documents make mention of a lost continent many times. Is it the present day Antarctic continent?

As a catastrophe of this dimensions meant the end of the mammoth, why couldn't similar events in still earlier times have caused the demise of earlier prehistoric monsters?

Is this the true explanation of the facts?

Nobody knows for certain.

We do know that today there is an Arctic icecap, we know the forces generated by its eccentricity, we know that the crust of the earth is in almost constant motion and that there is an increasing number of violent earthquakes. They could easily be caused by the growing icecap of the Southpole. The hitherto unexplained fact that certain peaks of the Himalaya's were raised almost a 100 feet during an earthquake in 1950 allows no other theory.

We also know that Jesus himself foretold of earthquakes toward the end of time. We see, as in a mirror, darkly. But later, when time will be no more, we may see how also these events were leading up to his triumphant return.

Don't be fooled by Vitamins

"Today in civilized countries, there is almost as much danger from vitamin excess as vitamin lack. In effect, it boils down to this: vitamins are essential to growth and to maintenance of health. They exist in abundance in our natural foods unless they are overpurified like sugar and polished rice or white flour."

This statement is made by Dr. Alton Goldbloom, internationally-recognized pediatrician of Montreal, in the current issue of *"Health"*, the official magazine of the Health League of Canada.

Writing "The Truth About Vitamins," Dr. Goldbloom says: "Vitamins do no more than protect you against those diseases which you would get if you received no vitamins; beyond this they do nothing, more does no better than enough! So that when you take extra vitamins to make you 'feel better fast', to give you 'more pep', to make your children have better appetites of to prevent them from getting so many colds in the winter, you are either fooling yourself or being fooled by subtle advertising, not filled with lies but full of half truths."

There is no need to go into the host of other misconceptions about vitamins and how they arose. It is more important, however, to emphasize, as concerns vitamins, the notion that if a little is good, a lot is better is not only false but can be and often is dangerous."

"Anyone, man, woman or child eating a mixed diet containing meats, vegetables, eggs, butter, fruit and whole milk or cream does not require any additional vitamin, and if additional vitamins are taken, they do no good whatsoever, while certain vitamins given in excess may do harm."

"Infants on evaporated milk formulas do not require extra vitamins A or D, but do require Vitamin C which is present in juices such as orange or tomato and which now is often added to other tinned juices such as apple juice. Because of the widespread use of evaporated milk in infant feeding, there are beginning to appear here and there a few cases of infantile scurvy because of the neglect of adding Vitamin C to the diet.

"To overcome this, attempts are being made to obtain government consent to the addition of Vitamin C to evaporated milks just as Vitamin D is added. There is, however, available in Canada an evaporated milk formula complete with Vitamin A, D, and C which, together with the naturally occuring Vitamin B in the milk makes additional vitamins quite unnecessary."

"If you must give a vitamin to a healthy growing child to allay your fears, give about one quarter the amount recommended on the label, because what with the natural vitamins existing in the food and the extra vitamin added to breads, cereals and other food as well as to evaporated milks, the need if any, for vitamins has been greatly reduced if not eliminated."

"Don't ever give vitamins, either, to make your child eat better for he will not; or to prevent colds. Read the label on the bottle of your favourite citamin and compare it with the label on the bottle of your friend's vitamin, which she says is 'marvellous'! Note that with minor differences both labels are alike. Remember, if you can afford to buy expensive vitamins, you do not need them."

"If you need them, it is usually because you can't afford them and if you can't afford them, don't feel lost. Spend the money on cabbages, carrots, potatoes, eggs, milk and leafy vegetables, these with fortified bread, cheese, meat, fish and poultry will more than supply all of your and your child's mineral and vitamin needs; add to this a dash of sunshine and you need ask for nothing more."

More subscribers is a must for the expansion of our paper. Would you lend us a helping hand?

The Basic Urgency of Covenantal Education

BY B. J. HAAN

How important is Christian education? Are Christian day schools a luxury or a necessity? Or are they perhaps in the realm of the ideal — something worthwhile to work toward but, considering the many commitments and obligations of the total Christian life and the limitations and complexities implicit in our circumstances in a sinful world, not mandatory?

One must exercise care in answering these questions. That the education of a covenant child should be Christian, one that is Scripturally oriented and under the supervision of Christian instructors, ought to be obvious to all covenant conscious parents. History has taught believing parents some extremely basic lessons relative the education of their children. The instituted church too has profited from experience. No doubt is left in the minds of her members as to the direction in which the education of the covenant child is to proceed. Article 21 of the Church Order states, "The consistories shall see to it that there are good schools in which the parents have their children instructed according to the demands of the covenant."

Where conditions do not prohibit the establishment of Christian day schools, there is no question as to the necessity for so doing. The instituted church insists upon it. And where circumstances present almost insuperable obstacles in the path of the establishment of Christian schools, parents are expected to utilize every means to advance Christian principles in the existing educational system, to counteract whatever insidious elements confront their children, and to be ready to cooperate with others for the establishment of the Christian school when the right opportunity is presented. The instituted church knows full well that to entrust the education of her children to those opposed to, or unsympathetic to, or indifferent to the biblical view of life, is to end in the compromising of principles or, worse than this, to open the way for unbelief to make encroachments upon the life of the church.

But why has the church which has taken so strong a position relative Christian education been very lenient toward those who do not avail themselves of Christian education when it is accessible and who do not work toward the establishment of Christian schools? There is no simple answer to this question. We do know that in our provinces and states the early settlers found themselves in situations which presented real problems relative to the education of their covenant children. Lack of funds and inadequate communications presented serious difficulties. This often resulted in making the best of the situation. In rural communities somewhat suitable arrangements could be made. Those were the days of little rural schools with one or two teachers. The education could be controlled to a large extent in that all the families were committed to the Christian covenantal view. Soon the idea of Christian schools was forgotten or even opposed by some. The church exercised patience and understanding. The church did recognize that a fundamental principle was in jeopardy and realized that time would demonstrate the inadequacy of the arrangement which was accepted because of conditions. Nor can it be said that the earlier immigrants were lacking in leadership on this issue. Is it not strange that, even though Van Raalte placed a high premium upon Christian covenantal education, his recommendations were soon ignored by many?

Today with radically improved communications which have given impetus to the wide scale consolidation of rural schools, the pattern has altered. However, those who have participated in a state educational system for years do not readily acknowledge the dangers implicit in this system nor do they easily recognize the urgency for Christian schools in fulfilling their covenant obligations.

Perhaps the time has come in the light of changing circumstances for the church to stimulate a more vigorous program of action. It ought to be obvious that Christian education is a matter of such relevance and importance that more than the discipline of the Word may become necessary. Recent developments have thoroughly confirmed the church's apprehensions. We clearly understand today that secular education is by no means an innocent factor in the training of covenant youth. In areas where the impact of secular education in its obvious opposition to the Christian faith is not strongly experienced, men ought to be able to read the handwriting on the wall. It is only a matter of time when these areas also will feel the full impact of anti-religious education. Satan has always had his eyes upon the youth. In modern education he has enjoyed amazing success. How can the members of Christ's church, the members of His kingdom, allow this pernicious effort to have its devastating influence upon their seed? The matter is too crucial to sit idly by and wait.

It must be remembered, however, that the church did not take a position for Christian schools where parents have their children instructed according to the demands of the covenant only because state education, secular education, was anti-Christian. The church takes a positive approach — it considers "the demands of the covenant." Parents must have the kind of education which promotes the covenant life, which prepares the child to assume a responsible role in Christ's kingdom. Education must remain basically in the hands of and under the control of Christian parents. This is a clear teaching of Scripture. Nothing may be permitted to jeopardize the carrying out of this obligation. Nor may it be forgotten that the covenant people have a special calling, standing in an antithetical position over against the world. The world fundamentally hates the Christian position. Always the world seeks to minimize the witness of the church, to eradicate or obviate its influence, and to counteract the Christian philosophy with its own. Part of the responsibility of the covenant member is to testify against the world's philosophy and way of life. Can this be insured when the education of covenant youth is placed into the hands of those who cannot appreciate the Christian point of view or are hampered in giving it the acknowledgement that is due it?

Rev. B. J. Haan is the President of Dordt College, Sioux Center, Iowa, U.S.A.

Keeping abreast of modern world does not detract from savouring peaceful, rural, horse-and-buggy mail delivery.

Driving a tractor is only part of 4-H training. Members also take part in discussions, learn rules of debating, public speaking, business administration.

Canada's Youth Pledge Head, Hands, Health

World Wide Agricultural Link

As summer's hot sun edges down toward the autumnal equinox, armers across Canada go full stride into their busiest time of the year. Thanks to a world-wide organization with a Canadian membership of 71,000 rural youngsters, many of the nation's farmers will get skilled help from their sons and daughters. Canada is one of 60 countries which have 4-H clubs — an international network that inspires millions of boys and girls in farming areas to increase their technical know-how and business knowledge. From the Philippines to Finland, Argentina to India, Korea to Jamaica, 4-H or similar type clubs are a common link between farming families of different creeds, colours, nationalities. In Prince Edward Island — Canada's 2,000 square mile kitchen garden in the Gulf of St. Lawrence — young Judy Clark is busy helping run her family's farm. One of the Island's 2,300 members of 4-H, Judy has learned the correct way to plough a field, tend a calf, maintain farm equipment, cope with financial aspects of farming. Judy, through 4-H, has an important place in Canada's future, a valuable bond with her country cousins across the seas.

Calf-care clubs, tractor-maintenance, corn, poultry, grain, swine, forestry, forage, clothing, sheep and potato clubs. Girls like Judy Clark of Malpeque, P.E.I., their brothers and boy-friends, have a wide choice of farm activities to study under 4-H sponsorship.

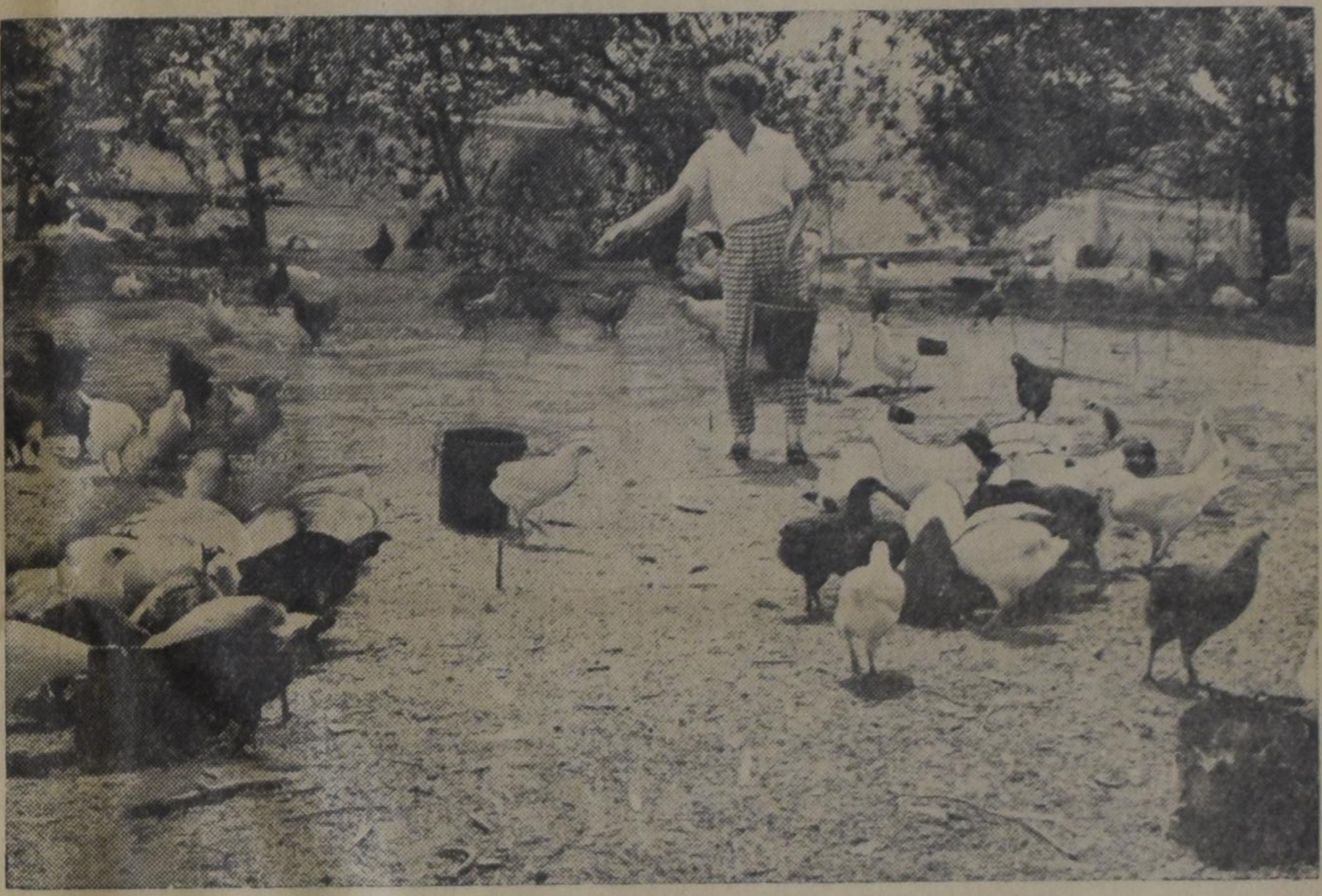

Most Canadian farms are family affairs, can well use skills 4-H club members learn and profit by modern ideas and methods they bring home to the farm.

God's Interest

by Dr. R. Kooistra

OUR TOPIC

At first it would seem to be almost sacreligious and even godless to speak about God's interest. Who do we think we are? Can we analyze God? "Be not rash with thy mouth, and let not thine heart be hasty to utter anything before God: for God is in heaven, and thou upon the earth: therefore let thy words be few", the preacher teaches us (Eccl. 5:2).

If we try to collect a large number of texts which stress the transcendence of God, His inaccessibility and His exalt sovereignty, we would not have too much trouble.

Yet, the title reads: God's interest.

Can man speak about this 'topic'? Could it serve for an oratorical contest?

Would we become like the fools who talk about God as if He would be the private property of theologians? I know that theologians have made grievous mistakes when they listened to their own imaginations and presented an invention of their own thoughts as a clear outline and as an accurate blueprint of the most High.

But at this time I also remember a sentence from one of our confessions, stating: "We must judge of the will of God from His Word" (Can. of Dort, I, 17).

There is only one way to know God and to know about God, namely that of listening to God. God cannot lie. So what He told us about Himself is true, yea, even more than true, it is the *truth*.

It may follow from this that in case God has said something about His interest and His intentions, we are in the position to deal with these items, which as such are beyond our knowledge and experience.

* * *

THE NATURE OF OUR KNOWLEDGE

Even this last statement needs correction. It gives the impression that things which fall within our human experience, fall also within reach of our human knowledge. Without God and His Word even all things *within* our experience, like the sun, the new green leaves of the trees, the love of a mother are *without* our understanding. It is impossible to read the books of God's general revelation without the Book of God's special revelation. I do hope that this last sentence is not too theological.

The idea that our brains are a kind of automatic reactor which change experiences into knowledge 'all by themselves' is a scientific fiction of myth. We don't possess such an independent fully automatic machine. Man is not a kind of computor which you feed with thousands and millions of irrelated loose experiences after which you push a button putting the machine to work, so that, after some humming or clicking a body of truth is delivered to the operator, i.e. to the thinking man.

No, the essence or heart of all created reality is the covenantal communion of man with God (Educational Creed of the ARSS) — without covenant true knowledge is not possible.

We need the Word of God — and I mean the living Word of God — just as well for arithmetic as for theology, just as well for the understanding of our daily experiences as for the description of the interest of God.

A BISHOP'S STATEMENT

These things came to my mind as I read an article in "The Globe and Mail" of May 2nd, written by the Right Rev. F. H. Wilkinson, Anglican Bishop of Toronto, entitled: "God's Interest is not Confinded to Interior of Churches". It seemed to be interesting and so I read this article.

I discovered that the Bishop would not agree with what I stated before in this article. He still believes in man as a thinking machine. But he knows that more must be done. That is why he writes:

'The levels of knowledge are many and the domain of truth is all-embracing, he cannot find the good life, which is God's plan for him.'

We do not at present intend to offer our inner (immanent) criticism to this statement. One might ask whether an all-embracing domain of truth can exist without, outside of, the spirit of truth. One might also like to have an explanation of the 'good life' which is identical with 'God's plan'.

What the bishop seems to be saying is that we need more than the knowledge we can produce ourselves. Somewhere man needs the help of 'the spirit of truth'!

But we agree with Biship Wilkinson that God's interest is not confined to the interior of churches, or, as he explains it, to conventional forms of worship and activity. The Bishop states: "The real Christian is finding himself inwardly compelled to invade every arena of human life, thought and activity'. How true this is! It is like saying: 'Life is religion'.

ON BEING INTROVERT

We sometimes talk about being introvert.

Introversion is the tendency to direct your attention and interest to yourself, rather than to the world around you.

The strange thing is that nowadays people who want to confine God to the interior of the churches call themselves broadminded. They accuse the others, the invaders of 'every arena of human life' of being the real introverts.

Some people think it to be broadminded not to send their children to the Christian schools; they consider their children with the support of their christian home to be little apostles who go out into the world. They feel a bit of pity for those narrowminded people who like to keep their children out of the arena of public education.

Let it be granted that the act of sending your children to the Christian school does not justify you. No fact itself can justify any Christian as to his being concerned about the task of thankfulness. There might be here and there a parent, an over-protective father or mother, who sends the children to Christian schools just to make sure that they don't play with the wrong kind of kids and later on will marry with the right kind of partner.

We need not many words to condemn this attitude as rather silly. The aim of Christian education is a.o. to direct and guide the child to perform his competent and responsible service to the Lord.

Christian parents promote Christian schools not in order to take their children out of the world, but to send them out into the world.

To sing in church: 'we have a word for the world' has its implications, its consequences, which sometimes also includes that we patiently bear the shame of so-called narrow-mindedness and introversion.

But the Lord will seek us out as to being introvert or extravert.

THE BISHOP'S OPINION

You might also like to know what Bishop Wilkinson says about these questions.

Well, the bishop becomes victim of the present myth of 'religionless Christianity'. He is a follower of the other Anglican bishop, 'honest' Robinson.

He writes:

"I believe there is a great capacity of creative goodness and power in the new generations that are going forth from our universities, who in their search for truth, matched by an adequate compassion for humanity, who will not become nervous and introspective about their own future or the future of the state or the future of the Church, but will become God-fixated, looking to see what He is doing and learning to hear His voice in unexpected places. They will remember that all that we have that is worthwhile in life is due to the people who, like Abraham of old, went out "not knowing where they went."

Later on he explains this as follows:

"I believe in man and his potentialities because I believe in God. I believe in the younger generations going forth from our universities because I believe in God, and I believe that God will raise up from this and future generations young men and women who have dreamed dreams and seen visions, who will be leaders of the people, who will explore new worlds of truth and knowledge, who will help to raise the levels of human thinking, perception and desire, and who will rage wars against the empires of ignorance, degradation, evil and tyranny, which help to create the morass into which many people live in both the cities and the countries of the world."

OUR REACTION

What made Abraham to Abraham?

Was it really that he went out not knowing to where he was going? This really is a good picture of many a university graduate. After all their instruction many, perhaps most of them, have completely lost all sense of direction. Many are lost sheep as to where they are going. They cover this up by saying that they are modern agnostics.

But Abraham was not an *agnostic*. He did not go to nowhere because he was lost. He may have been lost in the country, in his transactions, in his solution of problems, but he was not lost as to the central direction of his life. To go where God called him, was his whole life-program.

Abraham professed religion, not a religionless religion, but a religion which changed all things in his life.

The fertile plains of Ur were

(Continued next page.)

God's Interest

(Continued)

left in dependence upon God's promises.

GOD AND THE CHURCH

God's interest is not confined to the interior of churches. But this does not mean that God is not very much interested in the church. I agree with Mr. Farenhorst that we must stop accusing the church and complaining about the complacency of the church. God is interested in her. We should defend our mother.

God's interest is in the whole church, not only in the interior, not even only in '*which* church'. God is interested in *what* church. How do I know?

From the Word of God.

It is a blessing to read the letter to the congregation of Ephesus in the days after Pentecost.

God's interest in the church becomes very apparent as Paul writes hardly knowing how to express it in understandable words that God has given Christ to the church.

Which Christ?

The suffering Redeemer? Yes, Him first, but more The Christ whom God gave to the church is *the head of all things*, the head of everything.

The church, Christ's body, should become full of Him 'that filleth all in all' (Eph. 1:22, 23).

— — —

Oh, Lord, let me then become fully full with Him, Thy glorious Son, my victorious Saviour and Lord. Amen.

Let's Play Chess

Editor: Mr. C. HESS

SECOND SERIES OF PROBLEMS IN MAY

No. 110
Author: S. Clausen
Black: 2 pieces

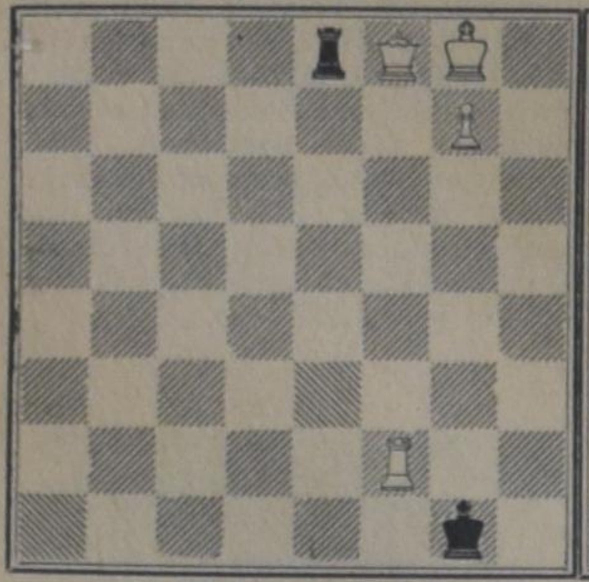

White: 4 pieces

White to play and mate in three moves. (3 points)

No. 111
Author: O. Stocchi
Black: 13 pieces

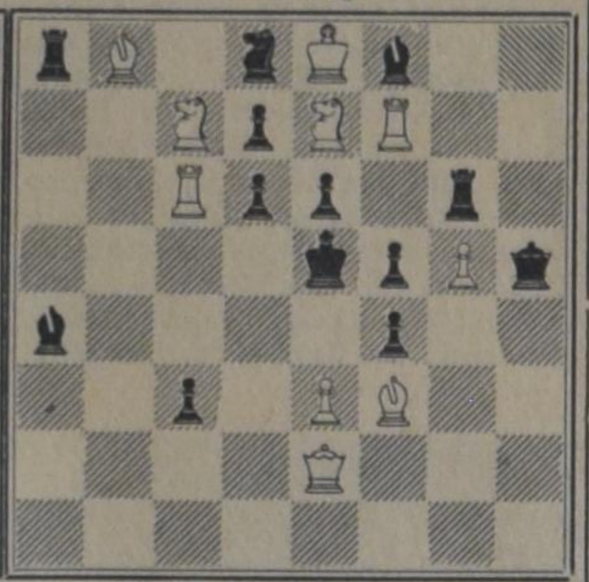

White: 10 pieces

White to play and mate in two moves. (2 points)

NOTES

1. This time the three-mover is easier than the two-mover. In this way I could keep my promise that, in general, we would have one difficult and one easy problem. I hope all of you realize that everything is allowed in problems which is also allowed in a normal game.
2. No. 110 is interesting indeed. You certainly will admire the author who reached such a result with so few pieces. The solution should contain at least three fully different variations.
3. No. 111 is very tricky. There are plenty of possibilities and some of them seem to work perfectly. Do your best and try again to be smarter than the author, for he played hide-and-go seek. In this case key-move, threat and ALL variations are asked for.
4. The deadline for the solutions of the May problems (108 thru 111) is the 20th of June. For those who do not live in Ontario it is the 25th. Please send your solutions to the editor PERSONALLY.

Garden Graph

by EDNA HALLIDAY

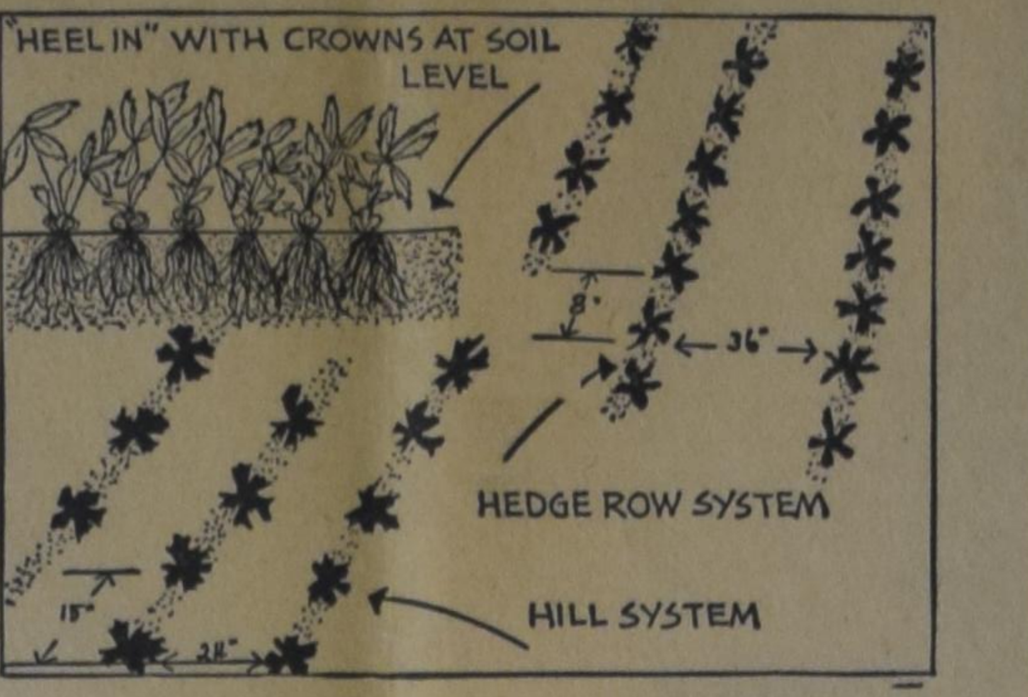

GROWING YOUR OWN DESSERT

The home gardener today planting the newer disease-free varieties of strawberries can expect double the yield.

When plants arrive from the nursery if at all dry, water the roots. If you are able to plant them immediately, dip the roots in water and keep them protected until planted. A hot day is bad for planting berries, and a hot, windy day even worse. A cool day is best, or plant them in the cool of the evening.

Sometimes plants cannot be planted because of weather or ground not being ready. If the plants cannot be planted within a few days, they should be unpacked and "heeled in." As shown in the accompanying Garden-Graph, dig a shallow trench, deep enough to accommodate the roots, in a sheltered spot. Lay the plants single file against the side of the trench with the crowns partially above the soil level. Cover the roots, firming the soil carefully.

As shown, for the home garden, planting strawberries in either of these systems is advised.

In the hedge row system the rows are spaced three feet apart. Set plants at intervals of 24 inches and allow each plant to produce two runners with resultant spacing of eight inches between plants.

A popular European monarch, despite advancing age and dimming eyesight, insisted on going elk-hunting every year. Aware of his infirmities, he used a shotgun loaded with fine shot instead of the usual rifle, so as to cause only minor damage if he shot in the wrong direction.

On one hunt, as a joke, an aide-de-camp turned up wearing on his back this sign printed in large black letter: I AM NOT AN ELK. Later in the day the royal gun fired. A smothered exclamation came from the aide, who had been harmlessly peppered by the king's misdirected shot. Somewhat plaintively the aide asked the king, "Your Majesty, didn't you see this sign on my back?"

The king squinted hard at the sign, then apologized. "I must beg your pardon. I thought it said: I AM AN ELK."

A plumber received a desperate after-midnight call from a doctor. "Hate to call you at this hour," he said, "but I have a plumbing emergency — a bathroom pipe is leaking badly. Hurry over."

"Tell you what to do," said the plumber. "Take two aspirins every four hours, drop them down the pipe. If the leak hasn't cleared up by morning, phone me at the office."

Cross Word Puzzle

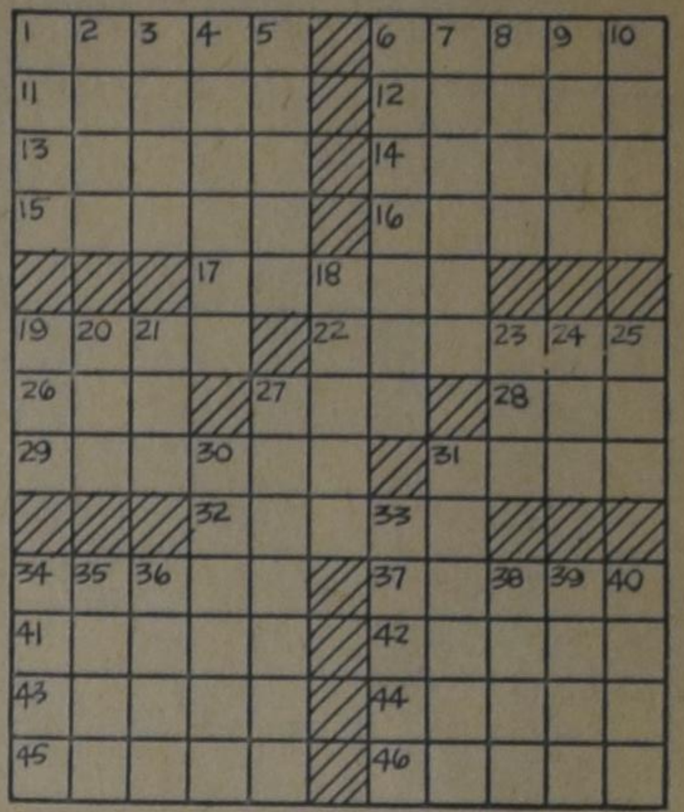

ACROSS
1. Veranda
6. Marks
11. Nimble
12. Farewell
13. God of the sea: Norse
14. Brazenness
15. Quantities of paper
16. Valleys: poet.
17. Asian pepper plant
19. Droops
22. Like a bear
26. South American river
27. Biblical animal
28. Petty quarrel
29. Became smaller, as a wool garment
31. Dip up liquid
32. Unpleasant
34. Covering of a nut
37. Silk scarf: eccl.
41. Article of virtu
42. Collier
43. Together
44. Chemical compound
45. Tawny
46. "Lets stand": print.

DOWN
1. TV's Jack
2. S-shaped molding
3. Capital of Latvia
4. Mounts
5. Battle formation
6. Sanding machines
7. Perfect types
8. Sweetheart
9. Granular snow
10. Prosecutes
18. Long teeth, as in elephants
19. Little girl
20. Exclamation
21. Long-nosed fish
23. Man's name
24. Biblical land
25. Female sheep
27. Resemblance
30. Undo, as links
31. One who plays a lyre
33. Large volumes
34. Saurel
35. Feathers of o-o
36. God of love
38. Poker stake
39. Old Eng. court
40. Blunders

ANSWER of last week's Cross Word Puzzle

Root out of Dry Ground

BY ARGYE M. BRIGGS

(38)

"Yep, started." Ray jerked her shoelaces up with firm hands and tied them into hard knots at the insteps of her brown oxfords. "Part of my job is to mop the floors in the MacComber hallways."

"Oh." Chris lay staring at the other girl with thoughtful eyes. "Is — is it very hard work, Ray?"

"Not too," Ray raised her hand in a cocky little salute as she opened the door. "But hard enough," she said briskly, then peeped back into the room from the hall with a little grin. "Just in case you won't be able to find your way around without me," she told Chris, "the dining room is down on the first floor and you'd better get down there early to avoid the rush. Last comers don't get enough cream."

Chris lay staring at the door that had closed upon the mischievous grin, feeling strangely and inexplicably cheered.

The registrar's clerk was a languid young man with a bright blue tie and a tiny blonde mustache. He sat under a huge picture of a School Founder and surveyed the lined-up girls with bored eyes. "Name?" he queried Chris.

Chris felt thick in the bunchy print dress that Jansie and Grandma Cockrill had considered very suitable and fashionable for school, and her hands looked clumsy and red on the edge of the desk. She was deeply conscious of the line of girls behind her.

"Chris Sanders," she told the young man in a little voice. "I — I'd like to pay just one month's board and room at a time, if that's all right —" she paused and remembered Ray's last minute instructions. "And could you tell me where to go to arrange my schedule to allow for working hours, too?"

"Christine?" The young man raised thin blonde eyebrows, ignoring her question. "Do you mean that your name is Chris-tine Sanders?"

"No, just Chris." A gentle silence seemed to fall over the line behind her. There was a suppressed giggle from somewhere near the back. "No, just Chris Sanders."

The young man probably heard the giggle. "Chris isn't a name, my dear!" he said in a patient tone. "Now, please, hurry up and give me your full name."

Bewilderment and humiliation flowed across Chris in choking waves. She just couldn't stand there in all that line of girls and admit that her name was —. Of course she might say it was Christine, but then, how could she explain having denied it in the first place?

There was no sure footing in a swirling tide of troubled emotions?

She raised her head, and, like a struggling swimmer in swift waters, her eyes reached frantically out. They caught upon the big picture of the founder above the head of the terrifying clerk. And like a great mirror, the picture caught, on its protecting glass, a reflection of the line of girls.

I am the one in front, Chris thought with the irrelevant clarity of distress. **I'm the scared girl with the tacky dress and the knitted lace collar!**

It was the sight of Jansie's lace collar that did it, perhaps. For, in the time that it takes for light to fall across an ugly picture, to catch the turn of a head, the line of a cheek, the grace of a shoulder, Chris saw her own outlines through Jansie's eyes.

"Look at yourself, Chris!" She could hear Jansie's husky whisper as it had been that night last spring. She could hear it plainer than she had been able to hear it that night, perhaps, for she was hearing it with her heart. "Look at yourself, Chris! You're just plain beautiful!"

And I am! she thought with a pleased little rush of pride, comparing herself with that crowding line of girls reflected behind her, **even in these tacky clothes, I'm better looking than any of those old girls!**

And Jansie would have been disturbed at the sudden awkward audacity with which Chris turned and deliberately surveyed the line behind her.

There they are, Chris thought rebelliously. **They have everything — money, families and — well — just everything!** But, and she felt, with the thought, some up-welling new strength within herself, **but not one of them is quite as good-looking as I am!**

In that instant of time, on that fleeting promontory of emotion evoked by the very unimportant young man, Chris' beauty became a weapon.

She leaned across the desk and smiled into the startled eyes of the clerk. "My name," she told him in gentle tones, "is Christmas Rose Sanders." She smiled slowly. "And now, I'l like to know to whom I have to go to have my schedule arranged, please."

The young man, who was really shy and often wondered what the girls thought of him, flushed a deep pink. "Er — go to Dean Evans." He scribbled hastily on the forms before him. "He's the one to see."

"Thank you," Chris smiled and walked away, quite aware that the young man was looking after her with puzzled eyes.

* * *

Dean Evan's office was brown — all brown. And over it there seemed to lie a thick coating of generations of girls, all kinds of girls. Their ghosts were about Chris as she sat with folded hands, across the desk from the small, chubby but queerly dignified little man. And as she sat, she found herself growing quieter inside, relaxed, and with an endlessness of time before her. The heady, new rebelliousness that had marched with her as she had come in here, fluttered, and then lay still beneath the calm regard of the gently knowing eyes of the little man behind the desk.

"Hmmm." Dean Evans' round face was serious as he studied her scholarship. "Valedictorian in your class, eh? Plan to teach?"

Chris nodded. "Yes, sir. I hope — hoped — to get a two-year certificate at the end of this year's work, then teach in some small school next year, and go on in the summers."

The brown eyes studied her from behind the shining lens of his glasses. "I see. And you would like a job, too, while you're here, to help pay your way?"

Chris nodded.

"Well." The brown eyes went dark with thought. "It will be hard for you," he glanced down at the paper on the desk before him, "er — Miss Sanders. But it can be done!" He smiled and Chris knew, somehow, that he was smiling at the ghosts in the room. "Some have made it that way, and some haven't. You see, it's a matter of keeping up your school work and supporting yourself too, at least in part. But," he smiled and leaned toward her across the desk, "but for a girl who was the valedictorian of her class, it shouldn't be as difficult as for some of the others."

A warmth of grateful happiness went through Chris. "I — I believe that I can do it, sir," she said simply, and knew that it was true. "I must!"

"There are several loans that we give to girls each year," the Dean went on. "If you'd like to apply for one —"

Chris sighed and a tenseness that had been in her since her coming, let go, chord by chord. "I'd rather work," she said slowly. "I — I don't like to be beholden — obligated if I can help it." But the realization that there were even other paths to her goal was comforting within her.

She stood up, half waiting for a gesture of dismissal from him.

"Hm, just a minute, Miss Sanders." He studied her. "Do you know, I'm sure that we have a good place for you."

He stood up and going to a file near the wall, searched and brought out a card. "You go to this address in the town," he told her. "Miss Ennie David lives there. She hires a companion from among the school girls each year. We don't send girls out to work in the town as a general thing," he explained as he handed the card to Chris. "But Miss Ennie is the exception. She is the daughter of one of the first president of the school, and we feel free to let our girls go into that home. You will, if you take the place, stay in the dormitory. But you will be at Miss Ennie's for a special number of hours each day." His eyes smiled at Chris. "I believe she usually has the girls read aloud to her, or write letters in longhand. Miss Ennie has a prejudice against typewriters, against most modern inventions, in fact."

"I see." Chris found herself smiling back. "I — I'll be glad to get the place, sir."

She hesitated, trying to express her gratitude in better words, but the little dean was already turning back to the big desk, and she could see that she was, even now, scarcely more tangible to him than one of the ghosts. "You'll be fine, you'll be fine," he told her absently. "I'm sure that you and Miss Ennie will get along —" His voice trailed away.

And Chris slipped out, feeling curiously disembodied.

It had been an exhausting day for Chris. And now, as she sat waiting in the dim hallway for Miss David to come down, she was being forced to add one more emotional impression to the already indigestible accumulation that lay within her. For she had not, in all her eighteen years, set foot before in such a house as this, nor had she, in the whole previous course of her life, seen anything quite like it.

For the feeling that lay, like an aura, over the dimmed reaches of the high-ceilinged old rooms, was not just born of money. Chris had seen fine houses, finer than this, limited as her experience had been. For even a Sanders couldn't live in a town that boasted growing oil fortunes without seeing something of the smooth goodness that money could obtain.

No, it wasn't just money, she thought wonderingly. There had been money, here, of course. One didn't get such sweetly turned lines in furniture, such silky depth of carpet pile, such a sense of spaciousness in rooms, without spending a great deal of money at some time or other. But even Chris' inexpert eye could catch the duller islands of exquisite darning in the gleaming sweep of rich, old brocades.

It was more than money. There was Time here, days and months and years, decades of time, ticking sleepily away in the voice of the French clock on the mantel. There was learning, too, she added in her thoughts, learning that lay about the rooms and was tucked between the crackling morocco of the bindings in the bookcases. It was learning that had grown so old in its own familiarity that it had ceased to be self-conscious.

But there was something else, Chris decided, and she could not define it. It was there, though — some facet of the spirit that lay about her as she sat waiting.

It was not until she had heard the footfall on the black gleaming of the shadowed stairway that rose from the hall into the dimness above, it was not until she had seen the light fall of a slender hand and the imperious curve of the wrist above that hand, that she understood its meaning.

(To be continued.)